

MÉDIUMI ÉLMÉNYEK

ESZTER MÉDIUM KÖZLEMÉNYEI

1931. KIADJA. PATKAI PÁL, BUDAPEST

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

ELŐSZÓ.....	4
BEVEZETÉS.....	18
I. FEJEZET.....	21
ÁLMOK, LÁTOMÁSOK.....	21
II. FEJEZET.....	27
FÖLDI RENDELTETÉSEM SZIMBOLIKUS KÉPE.....	27
PREEXISTENCIÁLIS JELENETEK.....	27
III. FEJEZET.....	31
A HIPNOTIZMUS.....	31
IV. FEJEZET.....	36
A SPIRITIZMUS.....	36
V. FEJEZET.....	39
EGY BOLDOG ÁLOM.....	39
ELSŐ SPIRITISTA KÍSÉRLETEK.....	39
VI. FEJEZET.....	43
LAJOS SZELLEM.....	43
VII. FEJEZET.....	48
A „NÉVTELEN SZELLEM”.....	48
VIII. FEJEZET.....	54
UTAZÁS A SZFÉRÁKBAN.....	54
IX. FEJEZET.....	64
SZELLEMFÉNYKÉPEZÉS.....	64
X. FEJEZET.....	68
MEGSZÁLLTSÁGOK.....	68
GYÓGYÍTÁSI ESETEK.....	68
XI. FEJEZET.....	76
ÉLMÉNYEK A HÁBORÚVAL KAPCSOLATBAN.....	76
XII. FEJEZET.....	84
SZELLEMAZONOSSÁGI BIZONYÍTÉKOK.....	84
XIII. FEJEZET.....	92
KRISZTUS FELTÁMADÁSA.....	92
XIV. FEJEZET.....	96
A TÖRVÉNY MŰKÖDÉSÉNEK ALLEGÓRIÁJA.....	96
XV. FEJEZET.....	99
JÖVŐBELÁTÁS.....	99
XVI. FEJEZET.....	105
A SZELLEMEK VONZALMA AZ ÉLŐKHÖZ.....	105
XVII. FEJEZET.....	108
MIT ÉREZ A HALDOKLÓ?.....	108
XVIII. FEJEZET.....	110

A LÉLEK, MINT A TEST URA.	110
XIX. FEJEZET.	113
VIGASZTALÁS A SZELLEMHAZÁBÓL.	113
XX. FEJEZET.	115
AZ ISTEN ORSZÁGA.	115
XXI FEJEZET.	118
LÁTOGATÁS A BOLYGÓKON.	118
XXII. FEJEZET.	126
A SZERETET SOHA EL NEM MÚLIK.	126
XXIII. FEJEZET.	131
AZ ÉN ÉLETEM REGÉNYE.	131
XXIV. FEJEZET.	138
FEKETE MÁGIA ÉS BOSZORKÁNYSÁG.	138
XXV. FEJEZET.	141
A REGÉNY FOLYTATÁSA.	141
XXVI. FEJEZET.	148
NEM MINDEN SZENVEDÉS KARMAFIKUS EREDETŰ.	148
XXVII. FEJEZET.	153
A TISZTA SZELLEMEL HAZÁJA.	153
TALÁLKOZÁSOM LAJOS SZELLEMMEL.	153
XXVIII. FEJEZET.	156
MIÉRT MARADNAK REJTVE ELŐTTÜNK A SZELLEMI IGAZSÁGOK?	156
XXIX. FEJEZET.	159
A SZELLEMEL HIERARCHIÁJA. SZELLEMI SZIMBOLISZTIKA.	159
BEFEJEZÉS.	162

ELŐSZÓ(**)

A „Médiumi élmények”-ben a legkülönfélébb médiumi jelenségekről lévén szó, szükségesnek és alkalomszerűnek tartom, hogy a médiumitás lényegéről - amennyit e tekintetben fejletlenebb szellemek tanításaiból és saját tapasztalataimból merítettem, s amennyi egy előszó keretében e terjedelmes és ma még kevésbé ismert tárgykörből felöllelhető - előadjak.

Rendkívüli fontossággal bír a médiumitás helyes megismerése és értelmezése, lévén a médium új ismeretek és igazságok közvetítője. Már pedig, **ha az igazságot kutatjuk, sem tudatos csalásnak, sem jóhiszemű tévedésnek, de még csak kényelmes önáltatásnak sem szabad áldozatul esnünk.** A médiumi jelenségek megvizsgálásánál tehát nagyon résen kell lennünk; az egészséges kritikát sohasem szabad mellőznünk, s a megszokott emberi szempontoknak, mint pl. a tekintélytisztlet elvének az igazságszeretetet, az igazság után való szomjúhozást sohasem szabad alárendelnünk.

Az egész spiritizmus középpontja és tengelye a médiumitás.

A médium megbízhatóságán áll vagy bukik annak a törekvésünknek a sikere, amelyet az igazság keresésében kifejtünk. Nem szabad tehát egyetlen médiumot sem úgy tekintenünk, mintha az igazság privilegizált hordozója volna, s az a médium, aki ezt a maga számára megköveteli, máris eltévesztette rendeltetését, s nemcsak méltatlanná válik nemes feladatára, hanem a maga tökéletlen egyéniségével egyenesen gátul szolgál a megnyilatkozni kívánó igazság útjában.

Hogy mennyire a médium a középpontja a spiritizmusnak, eléggé mutatja az a tény is, hogy éppen a médiumitással szemben való állásfoglalás osztja két táborra a spiritizmus híveit. Az egyik tábor a túl kevés kritikával, a másik a túl sok kritikával élők táborra.

Az előbbieket ezt mondják: „Nincs semmi szükségünk bizonyítékokra, a mi hitünk erős, mi nem akarunk Tamások lenni.” Az utóbbiak így beszélnek: „Mi nem vagyunk naiv lelkek; a kije-

lentéses spiritizmus jó lehet azoknak az egyszerű, iskolázatlan lelkeknek, akik csupán érzelmeik által vezettetik magukat. A mi igényeink azonban magasabbak: mi csak azt hisszük el, amit tudományos kísérletek a legmesszebbmenő szabatos ellenőrzés mellett igazolnak.”

Foglalkozunk először a „tudományos” spiritisták álláspontjával.

*

A spiritizmus alapjában más lévén, mint csupán „tudomány”, és ennek alanyai is nem élettelen dolgok, anyagi folyamatok, vagy absztrakt eszmék, hanem élő egyéniségek lévén ennek bűvárlatánál sem azok az eszközök és eljárások, sem azok a módszerek és gondolatfolyamatok nem megfelelők, amelyek a pusztán tudományos kísérletek lefolytatásánál kielégítő eredménnyel járnak. Vagy szabatosan: csak addig a határig megfelelők, ameddig a spiritizmus tudomány, de eredménytelenek a spiritizmus egyéb, még pedig túlnyomó terjedelmű és fontosságú területein: a lélektan, az etika területén, az érzelmi, a gondolati és akaratbeli megnyilvánulások, egyszóval az egyén szellemi-lelki tartalmának és funkcióinak bűvárlatánál. Ugy, hogy a kizárólag „tudományos” kutatók előtt a legtöbbször zárva maradnak a spiritizmusnak ezek a végtelen - és bátran mondhatjuk legértékesebb - területei, s meg kell elégedniük olyan szegényes jelenségekkel, amelyek fizikális tevékenység-nél egyébre alig terjeszkednek ki. Ennek aztán az a szomorú eredménye, hogy ezeknek a kutatóknak nem áll módjukban az imént említett termékeny területekről tapasztalatokat gyűjteni, s így megfosztják magukat a legértékesebb ismeretektől. Nem jutnak egészséges hithez, nem vonnak körükbe magasabb szellemeket - mert ezek az unalomig ismétlődő primitív fizikai ülésektől távol maradnak - s így nem is hiszik, hogy vannak ilyenek. Sőt nem egyszer kísérleteik szegényes eredményei arra indítják őket, hogy ezeknek a jelenségeknek magyarázatát a médium, vagy a jelenlevők gondolatainak kivetítésében, tudatalatti visszaemlékezésben stb. keressék. S tekintve az ilyen

jelenségek többnyire primitív jellegét, az ilyen magyarázat több-kevesebb erőltetéssel ki is elégíti őket, s ez még azt a csekély hitet is meghomályosítja a lelkükben, amivel addig bírtak. Nem vonatkozik ez azokra a kiváló tudósokra, akiket a jóakarattal párosult egészséges kételkedés indított spirituális kísérletezésekre, s akik meg is nyerték tisztos jóakarattal és az igazság kiderítésére irányult törekvésük jutalmát abban, hogy az igazságot kézzelfogható bizonyságok nyomán megismerték és elismerték. Ezek után áttették kutatásuk színterét a fizikális térről az etikai, filozófiai, stb. területekre, s magasabb szellemtől magasabb rendű megismerést nyertek. Ezek az átlagon felülemelkedett egyéniségek. De az átlag spiritista, ha a tudományos mez kedvéért csupán „tudományos” kísérletekkel hajlandó foglalkozni, könnyen úgy járhat, hogy kevés hitének romjai még azt a kicsiny világosságot is elborítják a lelkében, amit a vallás nevelt beléje.

*

De a „kijelentéses spiritizmus” helytelen értelmezése sem marad káros hatás nélkül a kritikátlan spiritistára nézve.

Az ember, mint mélyen bukott, gyenge szellemlény, elfárad, ha gondolataival vagy érzelmeivel állandóan kell bizonyos irányban tevékenykednie, és nyugtalanítja az, ha folyton változó folyamatokhoz kell alkalmazkodnia. Ezért szereti az általánosításokat, s ebben rejlik a mindenféle dogmák - hitbeli, tudományos és társadalmi dogmák - eredete. Az ember képtelen az élet végtelen változatosságához alkalmazkodni, azért bizonyos jelenségcsoportokat kategóriákba foglal, névvel jelöli meg, s megnyugszik abban, hogy erről a jelenségcsoportról nem kell tovább gondolkodnia, mivel azt megértettnek vette, s lelkében mint változhatatlant elkönyvelte. Ha azután ezeket a kategóriákat valaki bolygatni meri, azonnal védelmi álláspontra helyezkedik, mert lelki kényelmét érzi veszélyeztetve. Így keletkeznek a hitbeli és tudományos dogmák körüli ádáz viták, mert a kényelmes és fáradt gondolkodásúak inkább körömszakadásig védelmezik az egyszer lerögzített eszmekevereket, semhogy

fáradtságot vennének maguknak arra, hogy az elevenebb gondolkodásúak által hirdetett új igazságokat vagy igazságrészeket vizsgálat tárgyává tegyék, s azokkal saját megismerésüket gazdagítsák.

Nos, a kritikátlan spiritisták is annak a veszélynek teszik ki magukat, hogy dogmatikusokká válnak, s ezáltal megfosztják magukat új igazságok megismerésének lehetőségétől. Pedig vannak, és pedig sokan, akik nemcsak mereven elzárkóznak a szellem és lélek életének és megnyilatkozási formáinak minden más mezején való bűvárkodástól, de még más médiumoktól is, mint akit, vagy akiket megszoktak, s azt állítják, hogy a teljes százszázalékos igazság csak az ő médiumuk útján nyilatkozhat meg. Íme, ez is a kényelmes és fáradt gondolkozás terméke, s megdöbbenően hasonlít olyan dogmák csiráihoz, amelyekért hajdan embereket áldoztak máglyahalálra.

*

Ha egészen tárgyilagosak akarunk lenni, be kell ismernünk, hogy vajmi keveset tudunk, s nem lehet a megismerésnek olyan eszköze, amelyet lenézhetnénk és mellőzhetnénk, ha az a mi világosságunkat a legcsekélyebb mértékben is gyarapíthatja. Nem egy keresőnek lelkében a hit csiráját egyetlenegy fizikai jelenség keltette életre.

Ha igazságosak akarunk lenni, be kell ismernünk, hogy a mi erősnek vélt igazságunkban nagyon sokszor megszegyenülünk, s illő, hogy a más igazságát is jóakarató figyelemre méltassuk.

S ha csak némileg is alázatosak akarunk lenni, és nem feledkezünk meg arról, hogy minden igazság és világosság Istentől jön: ne akarjuk mi meghatározni, hogy Isten hol és ki által ajándékozzon nekünk igazságrészecskéket, hanem legyen szemünk a látásra és fülünk a hallásra, bárhonnán sugárzik felénk a világosság fénye és csendül felénk az igazságnak szava.

Nem lehet lerögzíteni az igazság megnyilatkozásának sem helyét, sem idejét, sem közvetítő eszközét, de még csak a mód-

szerét sem, és sohasem vagyunk fölmentve a gondolkozásnak, a következtetésnek, az egészséges kritika gyakorlásának kötelezettsége alól, ha még olyan megbízható médiummal állunk is szemben, s még olyan magas szellem neve alatt jön is a kijelentés. A tekintély elvének itt el kell némulnia a józan ítélőképesség kötelező használatával szemben.

Sokan annak a teljesen jóhiszemű csalódásnak áldozatai, hogy azt hiszik, a médium betűről-betűre azt képes adni, amit a megnyilatkozó szellem adni akar. Bár ezt a téves hiedelmet a becsületes és nem hiú médiumok mindenkor maguk igyekeztek helyesbíteni, s bár erről a tárgyról már sokan írtak, mégis szükségesnek és alkalomszerűnek tartom, hogy a „Névtelen szellem”-nek egy erre vonatkozó tanítását közöljem, mert ebben a tévhitben látom az egészséges szellemi haladásnak egyik legnagyobb kerékkötőjét:

„A médium lelki természete az a bizonyos közvetítő, mely a saját és az idegen szellem között a kapcsolatot létesíti; s mivel a médium lelke a saját szellemének burka, magától értetődő, hogy a lelki és testi kölcsönhatás teljes felfüggesztése a médium halálát jelentené. Nagyon jó, engedelmességhez szokott médium az, akinek a lelkén keresztül 80 %-os hűséggel lehet közleményt leadni.

A teljes passzivitást nagyon nehéz elérni még a teljesen gépies médiumnál is, mert abban a pillanatban, amint a létek erőiben elhelyezkedett idegen befolyás csökken, már a médium saját szellemének gondolatai és érzései a domináló erők.

Van eset rá, hogy az idegen szellem teljesen hatalmába keríti az összes ténykedő lelki erőket és azok elváltozást szenvednek. Ezt nevezik megszálltságnak. De még ez is többnyire csak részleges.

Jó médium az, kinek a lelki természete inkább a passzivitáshoz, mint az aktivitáshoz van kifejlesztve, mert egy akarni és hatni vágyó lelki természetet nem lehet akaratától és vágyaitól elválasztani. Elkapja a gondolatot, s viszi, sodorja tovább, mint a sebesen rohanó ár a könnyű levelet, s az a saját gondolatai és

érzései társaságában, azokkal összevegyülve, kiszínezve kerül a szavak sorrendjével a közlésre. Ezért nem mindig fontos, hogy kerek egészet képezzen az, ami a médium által mondva vagy írva van; csak a szellem könnyen találhassa meg a szavakat, melyekbe gondolatait öltözteti, s elég érzékeny legyen a médium lelke az érzések átvételére. Minél több oldalról van az érzékenység kifejlődve a fluidi hatások átvételére, és minél hasonlóbb a szellem lelki egyénisége a médium lelkéhez, annál élethűbb a kifejezés.

A médiumi képesség olyan sokféle, hogy azt megállapítani, hogy milyen határig folyhat be a médium lelke a közleményekbe, általában nem lehet. Vannak, akiknél 10%-os a szellem befolyása és vannak, akiknél - mint legmagasabb fok - 80%-os. A médium feltétlen megbízhatósága elengedhetetlen kellék arra, hogy a hit kifejlődhessék aziránt, amit az ember igazságképpen megszerezni óhajt magának. A folytonos ellenőrzés és megfigyelés alól egyetlen médium sem vonhatja ki magát, azonban ez az ellenőrzés ne legyen a médium lelkének megbénító akadálya. Mert minél jobban akar valaki, még ha a legjobbat és legtökéletesebbet akarja is kihozni, ez annál kevésbé sikerül. Legjobb, ha a médium teljesen meghitt környezetben, Istenben bízó hittel, teljes lelki nyugalommal adja át magát annak az állapotnak, mely a rendes közérzetétől eltérő lehet, de nem mindig jár szükségképpen az öntudat teljes elvesztésével. Ez lehet részleges is aszerint, hogy milyen mértékig képes a saját szellem visszahúzódni.

Előállhat az az eset is, hogy a saját szellem nem képes visszahúzódni, de nagyfokú áthasonulásra kész lelki erővel rendelkezik és engedelmességhez szokott természete folytán jelen van ugyan a befolyásolás alatt, de csak kíséri a közleményt, amit az idegen szellem lead.

Továbbá vannak, akik teljes tudatukkal jelen vannak és „hallják” a mondandókat; ezek a sugalmazott médiumok. Itt már a saját „én” gondolatai vegyülhetnek az idegen szellem gondolataival és a rokonszenves elveket erősebben, a kevésbé rokon-

szenveseket gyengébben „hallják”, azaz veszik át.

Különb en ez áll mindenféle médiumi nyilatkozatra, s ez a magyarázata annak, hogy nem minden szellem tud minden médium által megnyilatkozni, és nem tudja a gondolatait pontosan kifejezni, mert sokszor nem képes megbirkózni a médium gondolat tömegével. Ilyenkor fordul elő az az eset, hogy a szellem kapcsolódásával a saját „én” gondolatai nyomulnak előtérbe a nagyon akarók természetében, akik minden áron médiumizálni akarnak, mert szeretik az emberek előtt való feltűnést, továbbá olyanoknál, akik szavaiknak, véleményüknek súlyt akarnak biztosítani, és a hatásvadászoknál, akik, még ha jót akarnak is mondani, akkor és latba vetik személyük kicsinysége folytán a szellemek tekintélyét. Mindezt a tudatos család szándéka nélkül cselekszi a tudatalatti természetes én.

A médium lelke legyen feltétlen becsületes, egyszerű, őszinte, alázatos, és ne akarjon nagyon, még jót nyújtani se, hogy passzív maradjon."

Ez a nyilatkozat mindennél világosabban tárja elénk, hogy a médiumi megnyilatkozásokkal szemben sohasem helyezkedhetünk az „abszolút megbízhatóság” kényelmes jelszavának álláspontjára, ahol fölmentve érezhetnénk magunkat a józan megítélés és az egészséges kritika köteles alkalmazása alól, mert különben veszedelmes dogmarendszerekbe, s ezáltal a stagnálás mocsarába tévedünk.

*

De sok minden egyéb körülmény is arra int bennünket, hogy azokat a jelenségeket, amelyek a szellemvilágból lépnek elénk, igen gondos bírálat tárgyává tegyük, s ne hunyjuk be a szemünket olyan körülmények előtt, amelyek maguk figyelmeztetnek minket a kritika jogosultságára, sőt szükségességére. Íme néhány körülmény a sok közül:

Mindenki tudja, aki író, vagy beszélő médiumok útján jött közlemények tanúja szokott lenni, hogy a megnyilatkozásoknál (egészen ritka, kivételes esetektől eltekintve) a médiumnak

sem a hangja, sem a kifejezésmódja nem változik meg, továbbá a szellemnyilatkozatokban a médium megszokott mondatai, sőt az általa hangoztatott elvek is lépten-nyomon előkerülnek. (Az, hogy ezek az elvek helytállók-e, vagy sem, nem bír fontossággal a szellemnyilatkozatok tartalmi hűségének elbírálásánál.)

Még meglepőbb a médium befolyása az általa létrejövő jelenségre a materializációs kísérleteknél. Materializációs médiumokkal folytatott kísérletezések alkalmából többször megfigyelték, hogy a materializált szellem arcvonásai hasonlítottak a médium arcvonásaihoz - kiáltó bizonyosságául annak, hogy a médium teljes jóhiszeműsége mellett is és teljesen öntudatlan állapotában is hozzájárul - hozzáad valamit a rajta keresztül létrejövő szellemi jelenséghez. (Egyébként ez képezi az alapját a szülők és gyermekek közötti hasonlóságnak is.)

A kényelmes általánosítás, és annak a területnek, ahonnan, szellemünk táplálkozhat, dogmatikus körülhatárolása már csak azért is helytelen, mert minden ember önálló egyéniség. Mindenkinek a fejlődését a maga külön lényegtörvénye vezeti, s nincs két ember a világon, akiknél ez teljesen azonos volna. Azért, ha egyéniségekkel foglalkozunk, a sablonokat félre kell tennünk.

De folyton változnak szellemünk és lelkünk igényei is. Ahogyan a testet nem lehet állandóan egyféle eledellel táplálni, mert megunja és leromlik, éppúgy a lelket és a szellemet sem. Ma friss és pihent a szellemem s élénken tudok követni egy mélyenjáró, bölcséleti tartalmú megnyilatkozást, s örülök annak komoly igazságain; holnap az érzelmi világom van jobban nyitva, s egy szegény szellem sorsának drámai föltárása gazdagítja érzésvilágomat; egyszer mélyen le vagyok hangolva, s az ima ad lelkemnek szárnyakat, máskor a hitem ingadozik, s akkor talán éppen egy fizikai szellem-jelenség vagy frappáns bizonyíték jön hitem megerősítésére. A lélek is változatos táplálékot óhajt, hogy fiatalos frissessége, s ezáltal asszimiláló ereje állandóan megmaradjon. Ez pedig mindennél fontosabb,

mert ez a haladás első és alapfeltétele. Sem annak nincs igaza, aki a szellemi kinyilatkoztatások csálhatatlanságára esküszik, sem annak, aki csupán az „egzakt” kísérletekből akar megélni. A szellemnek e két szélső határ között elterülő végtelen mező legváltozatosabb termékeiből kell beszereznie táplálékát, a józan kritika mérlegén állapítva meg minden egyes esetben, hogy ezeket a táplálékokat hogyan és milyen határig fordítsa lelke építésére.

*

Az egészséges kritika kötelező alkalmazásának szükséges voltára a legkényszerítőbb erővel mutat rá az a körülmény, amit a szellemek olyan sokszor érintenek, mikor arról értesítenek bennünket, hogy a szellemvilág és a szellemi élet jelenségei túlnyomórészt olyanok, hogy azokat emberi szavakkal, emberi fogalmakkal kifejezni nem lehet. És ez egészen természetes is. A szellemlény, amikor testet ölt a földön, testi énjével a földi tárgyak körébe lép, kikerül a hasonlóság törvénye alól, és az anyagi törvények hatása alá kerül. A lélek, amely szabad állapotában - legalább is tisztultságának arányában - a tértől és időtől függetlenül élt, (amely két sémát csupán az anyagi tárgyak kiterjedése és mozgása hozta létre az ember képzeletében), most a tér és idő két koordinátájával meghatározott fogalmakat kénytelen elsajátítani, s évekig tart, és nehéz munkájába kerül, míg ez új sémák szerint helyesen gondolkodni megtanul.

Hogy ez a kétféle gondolkozás (t. í. a szabad szellemé és a testet öltött szellemé) mennyire különbözik egymástól, bizonyítja az a spiritista irányú munkákban sokszor felhozott jelenség, hogy az ember egy-két percig tartó alvásában olyan álmot álmodik végig, amelynek élményei napi tudatában órákat, esetleg napokat töltenek ki. A magyarázat igen egyszerű. A testétől felszabadult szellem egyúttal felszabadult a tér és idő kategóriái alól is. A szellemvilág törvényei szerint egyszerre, együtt látja a múltat, jelent, jövőt - illetőleg a fizikai törvény helyett a kauzális törvény szerint észlel - mikor fölébred, hirtelen vis--

szaesik a tér és idő sémáinak keretébe. S az agy, amely e sémák szerint alkotott fogalmak képeivel van telve, a pillanatok alatt észlelt szellemvilági élményt jelenségei szerint széthúzza térben és időben, s úgy állítja be azt az elmébe, ahogyan az emberi fogalmak az agyban a tér és idő sémái szerint rendszerekbe vannak foglalva.

Ez a magyarázata annak is, hogy szomnambul-médium sokszor előre látja a jövő eseményeit, amelyeknek bekövetkezését meggátolni nem lehet, ilyenkor t. i. a médium szelleme ugyanúgy felszabadul a tér-idő sémák alól, mint az álmodó szelleme, s ebben az állapotában a kauzalitás törvénye szerint lát, s együtt látja a múlt-jelen-jövő eseményeit. De egyidejűleg megmarad az emberi tudata is a tér-idő sémáival, vagy legfeljebb csak pillanatokig tart az öntudat-eltolódás, és mint ember csodálkozva szemléli a jövőt, s esetleg nem is hisz benne, mert ezt a jelenséget az ő tér-idő kategória szerinti megszokott emberi gondolkozásával összeegyeztetni nem tudja. Az e könyvben előadott élmények között erre is több eset van.

Egy másik figyelemreméltó jelenség, ahogyan a szellemlét jelenségeit az emberi öntudat - hogy úgy mondjam - emberi nyelvre lefordítja, illetőleg a szellemi élet mozzanatait az emberi tudat fogalmaival kifejezni törekszik. Ha az álomban felszabadult szellemünk egy magas szellemmel érintkezik, felébredésünkkor az álom úgy öltözik bele az emberi öntudat képeibe, hogy arra emlékszünk, mintha egy magas rangú úrral - esetleg a királlyal - beszélünk volna.

Íme, mennyire átalakulnak a szellemvilági élmények, mihelyt azok az emberi agyon keresztül kerülnek kifejezésre! Hogyne szenvednének hát változást a médiumon keresztül szűrődő szellemvilági híradások?!

Egyedül csak az etikai elvek azok, amelyek azonosak úgy a szabad, mint az inkarnált szellemek világában. Innen van, hogy a kisebb fokú médiumitással bíró eszközök útján nagyon értékes erkölcsi oktatások jöhetnek ugyan, - feltéve, hogy a médium maga is igazságszerető, tiszta erkölcsi felfogású és alázatos

lélek, mert ez esetben akármennyit ad is a magáéból a megnyilatkozáshoz, még mindig jót és igazat nyújthat, - de hiába akarunk rajtuk keresztül olyan dolgokat megtudni, amilyenekről nekik mint embereknek tudomásuk nincs (és amelyeket egy magasabb fokú médiumitás könnyűszerrel közvetít), mert nincs meg bennük az átvételre való nagyobb képesség és érzékenység.

A szellemi jelenségeknek az anyagi világ eszközeivel való kifejezhetetlensége - vagy legalább is nehezen kifejezhető volta a magyarázata annak is, hogy a szellemek, ha emberi szavak által nyilatkoznak meg, szívesen fordulnak allegóriákhoz és hasonlatokhoz, mert így az analógiák révén könnyebben tudnak az ember testbeágyazott lelkében hasonló érzéseket és gondolatokat ébreszteni, mint amilyeneket ők közvetíteni óhajtanak, s amelyeknek közvetlen kifejezéséhez az emberi fogalmak, következőképp az emberi szavak is hiányoznak.

*

Mindezekkel csak azt óhajtottam még jobban szemléltetővé tenni, hogy mennyi akadályon és nehézségen kell magát át küzdenie egy-egy szellemi igazságnak, sőt csak egyes szellemvilági jelenségnek is, míg az több-kevesebb fogyatékossgal a testbeöltözött emberszemle tudatába jut, s mennyire résen kell lennünk, ha az ismereteket és az igazságot lehetőleg tisztán akarjuk magunknak megszerezni!

És ez az óvatosság a spiritizmus terjedésével mindjobban helyénvaló lesz, mert amilyen mértékben a spiritizmus közkinccsé válik, olyan mértékben törnek be erre a szent területre a mindenáron érvényesülni akaró hétköznapi lelkek, akik, mi helyt egy-két szokatlan jelenséget tapasztalnak magukon, vagy maguk körül, azonnal kinevezik magukat médiumoknak, s „elhitetik, ha lehet, még a választottakat is”.

*

És most néhány szót Eszter médiumitásáról. Minden becsületes

médium éles kritika tárgyává teszi azt, ami általa jön. Eszternél ez a kritika a szorongó aggodalomig megy, annyira fél annak még a lehetőségétől is, hogy valakit az ő útján jött nyilatkozatok vagy jelenségek valamiképpen félre ne vezessenek. Pedig ő teljesen gépies médium, akinek a transzból való felébredésekor fogalma sincs az általa mondottakról vagy a vele történekről. De szkepticizmusával egészen odáig megy, hogy még attól is fél, hogy a saját szelleme az ő tudtán kívül (!) talál nem helytálló dolgot mondani, vagy írni. Mert, mint író médium is teljesen mechanikus.

Ez az önmaga iránt való nagy kételkedése - mint magas szellemi vezetője: a „Névtelen szellem” mondja - egy előző életéből maradt meg a lelkében. Pedig neki igazán számtalan bizonyítékot nyújtott a Gondviselés, zsenge gyermekkorától mindmáig, hogy ezt a kételkedést leszerelje magában. Maga az a körülmény, hogy a gyermekkorában látott szellemalakokat, meg a saját szellem alakját is későbbi korában is mindig teljesen ugyanolyanoknak látta: látásainak objektivitását igazolja. Mivel magas fokú érzékenységénél, s a szelleme és teste közötti kapcsolat lazaságánál fogva sokszor szellemi állapotban élőnek érzi magát: ezt a szellemi életet mindig boldognak és megelégedettnak találja, holott emberi életéről éppen nem lehet ugyanazt mondani.

Mint élményeiben is megírja, szellemekről, túlvilágról, spirítizmusról, ameddig lehetett, még csak hallani sem akart, s ugyanakkor természetesnek találta, hogy a „fehér alakjában” álomban átélt dolgok be fognak következni, mert hisz azokat „már mint megtörtént dolgokat” látta.

Ebben a „fehér alakjában” egy ízben úgy látta magát, mintha az egész teste tejüvegen keresztül szűrődő világos-sárgás fényt sugárzott volna szét.

Mindez, és még számtalan más, e könyvben is felsorolt tapasztalatai azonban máig sem tudták az önmaga iránt való nagyfokú szkepticizmusát leszerelni. És ha ez az ő részére sok gyötördésnek a forrása is, a médiumi megbízhatóság szempontjából

igen hasznosnak mondható, mert nagy segítségére szolgál a kritikai megfigyelésnek, ő maga járván elől a legélesebb kritikával, ellentétben azokkal a médiumokkal, akik személyes sértésnek tekintik, ha az általuk jött közleményekre vagy jelenésekre valaki csak bíráló megjegyzést tesz is.

*

Ez a kis könyv, amelyet szeretettel nyújtunk a mi kedves olvasóinknak, igen változatos szellemi táplálékot tartalmaz.

Az a nagy közkedveltség, amellyel az „Égi Világosság” olvasói e könyv tartalmát cikksorozat formájában fogadták, magában is bizonyítéka annak, hogy a lélek az ilyen változatos táplálékra jobban vágyik, mint bármilyen szélsőséges irány egyhangú szellemi termékeire, amelyekre a lélek hosszabb idő alatt ráun.

Ennek meggondolása volt a fő indítók, hogy ezeket az élményeket a spiritista olvasóközönségnek könyv alakban is hozzáférhetővé tegyem. Mert meg vagyok győződve, hogy amint az e könyvben összegyűjtött sok-sok bizonyíték (amelyek sem telepátiával, sem „tudatalatti tudattal”, sem semmiféle más agyafúrt elmélettel, hanem csupán az önálló léttel bíró szellemlények ténykedéseivel magyarázhatók) az én hitem megerősítésére és felüdítésére nagy befolyással voltak: ugyanolyan befolyással lesznek k. olvasóink hitéletére is. És ahogyan ez élmények között itt-ott megcsillanó erkölcsi tanulságok - mint aranszemecskék a fényes fővenyen a lelkemet olykor annyira fölemelték, hogy könnyek szöktek a szemembe; ugyanolyan magasztos érzést váltanak majd ki olvasóink lelkéből is. És ahogyan ezeknek az élményeknek rendkívül egyszerű és vonzó iránya a lelkemet - valahányszor ezek olvasásába belemerültem - békés, jóleső érzésekkel mintegy elszongította, hiszem, hogy k. olvasóink is sok bút és bánatot elfelejtenek, míg ezt az örökéletet, az örök igazságot, az Örök Jó végleges győzedelmét minden eszközzel hirdető kis könyvet olvassák.

Azután még valamire szeretnék rámutatni itt, ahol ezt a művet

az olvasónak beajánlom. Ez a könyv maga is egészében egy bizonyíték. Egy élet tárul elénk a maga meghatározó egyszerűségében gondjaival, aggodalmaival, fájdalmaival - szerény örömeivel; - de mindezeket át meg átszövi a leghatalmasabb erő: az imádság ereje, a Krisztus iránt való odaadó szeretet. S lám: a betegségek, a szenvedések, a súlyos megpróbáltatások mindmind a szellem egy-egy nagy előrelépésének csiráját rejtik magukban: a kínzó betegség a hipnotizmus megismerésére vezeti az író; ennek lévén fölismeri az élő ember lelkének a testtől független cselekvőképességét; ez rávezeti a spiritizmus megismerésére, s általa a testnélküli szellemek világának megismerésére. Ebből fakad azután a lelkében a legmagasabb rendű igazságok realitásának, s a kegyelem csodálatos, boldogító hatalmának megismerése. Mert: „Akik az Istent szeretik, azoknak mindenek egyaránt hasznukra vannak.” De még mást is bizonyít ez az élet. Azt, hogy Isten elég nagy ahhoz, hogy mindenkivel - az ő legkisebb teremtményével is - egyenként, személy szerint törődjék. Csak az kell hozzá, hogy Istenhez mindig és minden körülmények között igaz vágyakozással és szeretettel ragaszkodjunk.

Budapest, 1931. január hó. *Pátkai Pál.*

BEVEZETÉS. (**)

Azok a titokzatos jelenségek, amelyek a médiumitással együtt járnak már zsenge gyermekkoromban mutatkoztak s egynémelyikük olyan hatással volt reám, hogy emlékük ma is úgy él a lelkemben, mintha tegnap történtek volna.

Környezetemben sohasem hallottam túlvilági életről, vagy szellemekről beszélni, és így ez a tudatomba még véletlenül sem juthatott bele; minden alap híján tehát a képzelődésnek még a lehetősége is ki volt zárva, A jelenségek önként, váratlanul, minden előzmény nélkül következtek be, és a lelkemből majd minden alkalommal félelmet, megdöbbenést és csodálkozást váltottak ki. A sötétből, titokzatostól ösztönszerűleg félttem, mert nem tudtam fölfogni, mit rejt magában. Ez az érzésem egész mostanáig megmaradt, bár a spiritizmus által úgyszólván mindenre megtaláltam a feleletet De azért a szellemvilággal való összeköttetést ma is bizonyos szent félelmet keltő titokzatos állapotnak tartom, amely számomra ki tudja még hány titkot rejteget. Bár ezen a téren sokat tanultam és tapasztaltam, mindazáltal érzem, hogy a titkok mélyére hatolni sohasem leszek képes. Legalábbis addig, míg testben élek, csak igen fogytékosan fogom sejteni, hogy és mint van odaát, amit túlvilágnak nevezünk, mert mindig más és más formában, látszólag más és más törvényeknek engedelmességgel jönnek elélem azok a jelenségek, melyek azután megcáfolhatatlanul igazaknak bizonyulnak.

Tehát amint említettem, alig 6 éves korom óta emlékszem olyan dolgokra, melyekből egy körülöttem élő és mozgó láthatatlan világra kellett következtetnem. Sokszor arra ébredtem, hogy ágyam körül ködszerű testtel bíró lények állnak, és beszélnek hozzám, ráútnak a dunnámra, s amikor az nagyot puffan, nevetnek rajta, hogy engem megijesztettek. Ilyenkor elpanaszoltam ezt az édes anyámnak; ő persze igyekezett kibeszélni a fejemből a félelmet azzal, hogy: „álmodtad, kis lányom”

És én mindannyiszor elhittem, mert jobb volt azt hinnem, hogy csakugyan álmodtam, mint tovább félni. Azonban, amint a jelenségek gyakrabban ismétlődtek, már nem hittem el, hogy mindaz csak álom, és sokat gondolkoztam azon, hogy vajon mit akarnak velem?

Ugyancsak abban az időben történt, - jól emlékszem, - hogy egy makacs gondolat lepett meg, hogy nem fogok mezítláb járni - noha igen jó, meleg tavaszi idő volt - mert hát én kisasszony vagyok, méghozzá főúri kisasszony. Akkor pedig még igazán nem tudtam mi az: kisasszonynak lenni. Hiszen akkor még nem is láttam ilyent. Ebben semmi különös nincs, hiszen falun születtem, és ott is töltöttem gyermekéveimet egyszerűségben, szegénységben. Még csak a többi gyermekekkel sem igen érintkeztem, mert rosszul bántak velem. Elszedték a játékaimat, megverték és ellökdöstek maguktól. Olyan félrevonuló, zárkózott, csendes gyermek voltam, szeretetemmel inkább az állatokhoz és virágokhoz vonzódtam.

Nemsokára - még ma is jól emlékszem - nagyanyám valahonnan régi divatlapokat hozott. Most már nem hiányoztak a pajtások: ezekben a képekben találtam meg az én igazi társaságot: az elegáns divathölgyek között. Ezekkel reggeliztem, ebédeltem, beszélgettem; magamat éppen olyan előkelő hölgynek képzeltem, és az ő szokásaikat követtem. Környezetemben sokszor mondták: „Honnan van mindez ebben a gyermekben? Vajon kire ütött ez?” Én azonban ezt egész természetesnek tartottam. Ma már tudom, hogy ez nem volt más, mint egy előbbi élet emlékeinek visszatérése.

Azután jött a tanulás ideje; és ahogyan az éveim száma szaporodott, ennek arányában zsugorodtak össze az igényeim, és vele együtt elhalványodtak a múlt emlékei is.

Tizedik évemben olyasvalami történt velem, amire csak akkor találtam magyarázatot, amikor már spiritista lettem.

Ugyanis egy éjjel lépések zajára ébredek. Hallom, mintha valaki halkított lépésekkel járkálna a szobában és egyszeregyszer megáll. Utána közvetlen az asztalon levő csészében

nagy csörömpöléssel kever valamit.

Első gondolatom az volt, hogy bizonyára az édesanyám ad valami teafélét a kis testvérkémnek. Kinyitom a szemem: sötét van. Tehát nem ő volt; sőt megállapítom, hogy jól alszik. Akkor hát ki járkal a szobában? Jól hallom, hogy súlyos férfilepések. Azt is hallom, amint az ajtókilincs lassú roppanással nyomódik le és az ajtó nyikorogva kinyílik. Ismét bejött valaki; most már ketten vannak és suttoznak. Én persze borzasztóan kezdek félni, mert az első gondolatom az, hogy az anyám elfelejtette az ajtót bezárni, és rablók jöttek a szobába. A szívem a torkomban dobogott; gondolataim egymást kergették: mit csináljak? - Sikoltsak? De akkor rögtön megfojtanak! Ha hallgatók, legfeljebb elvisznek valamit, de legalább az életünket meghagyják - és nem sikoltottam, ők pedig ezalatt suttozva tárgyaltak tovább. Kis idő múlva egyik az ágyamhoz lép és lassan felemeli a takarómat, és érzem, hogy egy bársonynál finomabb kéz végigsimogat kétszer, háromszor. Én persze abban a hiszemben, hogy meg akar fojtani, majd megőrültem a félelemtől. De nem, a bársonyos kéz nem simogatott tovább, hanem egész egyszerűen újra betakart, s ők ismét sugdosni kezdtek, és le és fel járkáltak a szobában, de most már még a lépteik zaját sem tompították. Végre megnyitják az ajtót és hallom, amint újra lassan becsukják. Mikor már azt hittem, hogy kívül vannak a konyhán is, torkom szakadtából sikoltani kezdtem, és álmából felriadt édesanyámtól rémülten követeltem, hogy az ajtót zárja be, hogy vissza ne jöhessenek. Anyám megnézi az ajtót, - zárva van és a kulcs belülről benne a zárban. A kulcs nem fordult többször. Erre ismét ki akarta beszélni a fejemből, hogy csak álom volt az egész. De már hiába volt minden, nem hittem el többé.

Ez után az eset után sokszor éreztem és hallottam, amikor egyedül voltam, hogy rajtam kívül mások is vannak jelen, de ilyen erősen félelmetes formában sokáig nem ismétlődött meg a szellemek közeledése. Csak tíz év után, de akkor újult erővel. Ahelyett inkább a megézés és álomlátás fejlődött ki bennem.

Ebben az időben igen mélyen aludtam. Volt eset rá, hogy ebből a mély álomból valamely kérdéssel felzavartak. Feleltem és újra visszaestem a mély álomba. Ilyenkor sokszor láttam magamat, mint könnyű, lebegő alakot, akin fehér, fátyolszerű ruhaféle van, melyet leomló, bő fehér lepel takar. Ebbe a lepelbe burkolva lebegek, vagy a gondolat sebességével szállok oda, ahová akarok. Ebben az állapotomban meglátom a bekövetkezendő eseményeket. Látom, ki hal meg, vagy ki lesz beteg, és sok olyasmiről szerzek tudomást, ami földi életemben egyáltalán nem érdekel. Miután a kíváncsiság nem bánt, azért ez az álombeli képességem értéktelen előttem. Csupán azért örülök az alvásnak, mert szellemalakomban boldognak és szabadnak érzem magam.

Sokan bizonyára azt gondolják, hogy ezek a fantasztikus látások és a fehér alak meséje a vallásos nevelésem következményei. De ez nem áll, mert az én vallásom útján ugyan sohasem nyertem a túlvilágról oktatást. Mint egyszerű református szülők gyermeke, szívem legteljesebb szeretetével ragaszkodtam Krisztushoz, és igyekeztem minden érzésemet és cselekedeteimet az ő törvényeihez alkalmazni, azonban a szellemekről vagy ezeknek a megjelenéséről soha sem akartam tudni.

I. FEJEZET.

ÁLMOK, LÁTOMÁSOK. (**)

Tizennyolc éves koromban súlyos tüdőbajt kaptam. Azt, hogy a bajom súlyos, nekem nem mondták meg és így rá sem gondoltam a halálra. Én élni akartam.

Körülbelül 10 -14 napig feküdhettem nagy lázban, teljesen legyengülve, amikor mély álomba merülve kibontakozik belőlem a lelki alakom, és készül a nagy Király vacsorájára. Odaérve a nagy vágyódás mindinkább félelemre változik át, mert eszembe jut, hogy engem még nem hívott az Úr. Érzem, hogy nekem még a földön volna a helyem. Bátoratlanul lépek be az előcsarnokba, ahol hozzám hasonló fehér alakok rendezked-

nek. Nagy a készülődés, látom. Velem senki sem törődik, mert mindenki a saját dolgával van elfoglalva. Vendégek is vannak már sokan, szintén az enyémhez hasonló ruhában. Tehát a menyegzői ruhám már megvan, gondoltam. Most már csak az aggaszt, hogy az Úr még nem hívott! Nem az lesz-e majd a baj? Aggodalmaskodásomban nem merek a termet övező oszlopcsarnokból beljebb menni. Pedig bent már nagy a készülődés.

Egyszerre csak hangzik a kiáltás: „Jön a Király!” Ebben a pillanatban kialakult a tudatomban, hogy a mennyei Király elől úgyis hiába rejtőzném el, mert Ő az oszlopokon keresztül is meglát engem, és bizonyára megharagítanám engedetlenségemmel, hogy hívatlanul érkeztem, és kivet majd a külső sötétségre - amint ez a szentírásban írva van. Nem vártam meg tehát a Királyt, hanem hanyatt-homlok rohantam vissza a testemhez. Azonban a testet elfoglalni már nem volt könnyű dolog, mert mintha kőkeménységűre összenyomott papír golyókon kellett volna keresztülhatolnom (az akkori érzésem megfelelő visszaadására nem találok más kifejezést); végre azonban mégis sikerült, és erre felébredtem. Attól az órától kezdve megjavult az állapotom. A lázam csökkent és az étvágyam lassan visszatért. Két hét múlva támogatással már járni is tudtam. Amikor már a veszélyen túl voltam, jutott csak eszembe, hogy a halál torkában voltam. És csak ezután kezdtem félni a haláltól.

Beteges gyengeségem két évig húzódott. Ez alatt az idő alatt a lelki énem egyszer sem vált ki belőlem.

Betegségem után három évre férjhez mentem. A betegségem teljesen elmúlt, és én testben és lélekben nyugodtabb lettem, de a lelki alakom még mindig nem mutatkozott. Házasságom első évében nagy szomorúság ért: meghalt az én drága nagyanyám, akit annyira szerettem. Ez a szomorú esemény teljesen készületlenül talált, ezt sem érzésben, sem álomlátásban nem jelentették a szellemek. Ezt az esetet azért említem, mert ettől az időtől kezdve ismét jelentkezik az én lelki alakom, és bejárja a láthatatlan világot, míg az én drága nagyanyámat meg nem

találja. Amikor végre megtalálja, elhozza magával az ágyamhoz, s ott a nagyanyám nagy örvendéssel beszél a testemhez; az igazi éneket, a lelki alakomat azonban nem látja, vagy nem ismeri fel, és egész szeretetével a testemet halmozza el, úgy hogy a lelki alakom az ő háta mögül irányítja a testi éneket, hogy az mit mondjon vagy tegyen. Ezt a kirándulást a lelki éneket többször is megismétli és mindannyiszor elhozza magával a nagyanyám szellemét.

Egészségem helyreálltával a kellemetlen jelenségek, a körülöttem való recsegések és kopogások ismét megkezdődtek.

1904 tavaszán, közvetlenül a nagyanyám halála után ismerkedtem meg az anyósommal, aki első ízben látogatott meg bennünket. Reám semmi különösebb hatással nem volt. Nem váltott ki belőlem sem ellenszenvet, sem rokonszenvet. Ennek az évnek a végén hazautaztam szüleim látogatására. A harmadik napon kissé későn feküdtünk le, s alighogy lefeküdtem, mélyen el is aludtam. Ebben az alvó állapotomban látom, hogy egy ködszerű alak megáll az ágyam előtt és ezt mondja: „Meghalt az anyósod.” Erre felébredtem. Egy pillanatig gondolkodtam a jelenségen és nem hittem el, mert még pár nap előtt - amint hallottam - jó egészségben volt. Megnyugtattam tehát magamat azzal, hogy csak álom volt és újra elaludtam. Alig aludhattam el, a lelki alakom rögtön kivált belőlem, bizonyára azzal a szándékkal, hogy megnézi, vajon mi igaz az egész jelenségből. Odaérve, látom, hogy a jelentés igaz volt, mert már akkor valaki mosdatta a halottat; azután tiszta ruhába öltöztette és a haját is rendbe hozta. Ezután leakasztotta a falról a szentelt gyertyát és azt ujjai közé téve meggyújtotta. Egy darabig hagyta égni, és azalatt imádkozott. Amint ezzel is elkészült, eloltotta a gyertyát és ismét visszaakasztotta a falra. Miután mindent elrendezett, letakarta tiszta lepedővel. A szobában kis petróleumlámpa égett, amelynek fényénél mindent jól megjegyeztem. Kis idő múlva ezt a lámpát is elfújta az a valaki, és én sötétben maradtam. Miután mindenről meggyőződtem, visszatértem a testemhez. Még álmomban hallom, hogy valaki erősen zörgeti

az ágyam melletti ablakot. Mindent jól hallottam, de nem tudtam felébredni, mert a lelki éneket fogva tartotta a halál borzalma. Most már másodszor és még erősebben zörgetnek az ablakon, amire a másik szobában alvó édesapám is felébredt és nem éppen ijedelem nélkül kérde, hogy ki az és mit akar?

Express levelet hoztam, kérem, azt akarom kézbesíteni - hangzik a válasz kívülről.

Amíg édesapám átvette a levelet, nagy erőfeszítéssel én is föl-szabadulok a nyomasztó álom hatása alól, és hallom, amint az édesapám olvassa, hogy férjem ezt írja: „...amint csak lehet, siess haza, mert az anyám súlyos beteg s az orvos azt mondja, hogy aligha éri meg a vasárnapot...” Ez szombat reggel három órákor volt és én biztos voltam benne, hogy a haláleset már meg is történt.

Aznap este kilenc órákor érkeztem vissza Budapestre. A vonatnál azzal a hírrel fogad a férjem, hogy délután két órákor kapta a táviratot, hogy az édesanyja meghalt. Én a megdöbbenéstől és félelemtől két éjjel aludni sem tudtam.

A temetés után férjem magával hozta az édesapját, akinek elbeszéléséből azután megtudtam, hogy a legapróbb részletekig minden úgy történt, ahogyan az én lelki énem látta és ugyanabban az időben, ő volt az, aki a halottat megmosdatta és felöltöztette, a gyertyát is ő adta a kezébe, míg imádkozott, azután visszatette a helyére, letakarta a halottat és eloltotta a lámpát. Mindent ugyanúgy, ahogyan én láttam.

Az eseten nehéz volt túltenni magamat; még gondolatban sem akartam foglalkozni a jelenséggel, mert ezzel mindinkább egy ismeretlen lehetőségnek az elfogadására kényszerültem volna, amitől én félttem. Hiába volt azonban a menekülés előle, üldözött a valóság. Ámbár körülöttem mindig recsegett, ropogott, a tudatomban mégsem adtam helyet a szellemek létezésének.

*

Néhány hónap múlva másik házba költöztünk. Bár az új lakásomat nagyon szerettem, de az első naptól kezdve valami kü-

lönös érzésem volt Alig laktunk ott pár napig, éjjelenként bizonytalan, tapogatózó lépések zajára lettem figyelmes, de azzal nyugtattam meg magam, hogy bizonyosan valaki beteg, vagy betege van. Azonban sohasem tudtam kivenni, honnan indul, s hová megy?

Egy hétig laktunk már ott, amikor egy este lefekvés után nem tudtam azonnal elaludni, mert valami halk nesz lekötötte a figyelmemet. Ruhasuhogáshoz hasonló zörgést hallottam, mely emberi járásra engedett következtetni. Egyszerre a konyhából nagy zaj hallatszik, mintha a madárkalitka esett volna a földre nagy fordulatokkal, többször a földhöz ütődve. A nagy zajra felébredt a férjem is. „Gyorsan gyújts gyufát”, mondom én, „mert valószínűleg a macska leverte a kalitkát.” A féljem kiment, de macskának híre sem volt, a kalitka a helyén volt és benne nyugodtan aludt a madár, összenéztünk, mi volt ez? Újra lefeküdtünk. Alighogy sötét lett, két óriási csattanás hallatszik az asztalból, mintha nádpálcával teljes erejével ütött volna valaki az asztalra. Én a rémülettől nem tudtam szólni, a férjem pedig azt mondta: „Ez csak valami gonosz lélek lehet”. Már világosodott, de én még ébren voltam; csak az ötórai harangszó után tudtam elaludni.

Pár hét múlva megismerkedtem a háztulajdonosékkal, és elmondtam nekik az esetet és érdeklődtem, hogy ki járkal éjjelente olyan bizonytalan, tapogatózó léptekkel az udvaron? A járást élethűen utánoztam, mire a háziasszony nagy csodálkozással azt mondja: „Ez az én nagyapám” Én kérdezem: melyik lakásban lakik? „Oh, már tíz éve meghalt”, feleli a háziasszony. Régi kis budai ház volt ez, pár lakóval; valaha korcsmának épült, széles, tág, padlózott kapualjával, ahol esős időben a vendégek üldögéltek, borozgatva kedélyesen.

Hányszor láttam én ezt a rég letűnt múltat, félelemtől megmegevült arccal, éjjelenként, mikor a nővéremmel együtt figyeltünk és hallgatóztunk! Mert ő is hallotta, amint egy izgatott valaki kinyit és nagy durranással becsap az udvaron egy ajtót tízszer, tizenötször egymásután. De látni senkit nem láttunk. A

széles kapualjban sokszor olyan láрма és csapkodás volt, mintha tíz-húsz ember veszekedne; azok pedig, akik bent laktak, sohasem hallottak semmit, sőt nem is hitték el, amit mi hallottunk. Én is a késő esti órákban vagy éjjel hallottam csak. Meg akartam és meg is győződtem róla, hogy ezek a hangok ismeretlen, forrásból származnak.

A „lelki énem” mind csodálatosabb meglátásai és megérzései, melyeket már a testi tudatomban is érvényre juttat, s ezek a külső jelenségek különös megállapításra kényszerítenek: Talán én egy „olyan” vagyok, akiben ilyen titokzatos „természet” van, hogy a rejtett dolgokat is látja és tudja? (Spiritizmusról, médiumokról stb. akkor még fogalmam sem volt.)

Oh, hányszor könyörögtem az Úrhoz: „Istenem, ha én „olyan” vagyok, vedd el rólam ezt a különös természetet, mert én ettől nagyon félek.” Önmagamtól is kezdtem félni: „Ki vagyok én, mi vagyok én, ha bennem ilyen titokzatosságok vannak, amiket én kormányozni nem tudok?” Félelmemben csak még erősebben ragaszkodtam és könyörögtem az én Krisztusomhoz, aki minden rejtett titkoknak tudója, hogy szabadítson meg ettől a különös tulajdonságtól. Azonban ez nem használt semmit. Egy-egy kis időre szüneteltek ugyan a külső jelenségek, a körülöttem lévő ropogás és kopogás, de más formában adott magáról életjelt az ismeretlen világ.

Egyszer tovább egy évnél folyton úgy éreztem, hogy valaki közvetlen mellettem, vagy szorosan a hátam mögött áll; magasabb mint én, mert a vállamon keresztül nézi, hogy mit csinállok. Ezt az észrevételemet elmondtam másoknak, sőt a kezelő-orvosomnak, is, aki megállapította, hogy „ideges” vagyok. Adott rá orvosságot is, de nem használt; egyszer csak elmúlt magától.

II. FEJEZET. FÖLDI RENDELTETÉSEM SZIMBOLIKUS KÉPE. PREEXISTENCIÁLIS JELENETEK. (**)

Mint említettem, a spiritizmusról nem tudtam semmit, fantáziámat semmi ilyenféle nem befolyásolta s mégis majdnem nyomon követték egymást azok az álmok, melyeket az akkori értelmemmel megmagyarázni nem tudtam.

Sokszor álmodtam pl. egy fiatal katonatiszttel, akiről én mindig azt álmodom, hogy nagyon szeretem őt. Nem az előttem ismert katonai egyenruhában látom, hanem teljesen ismeretlen úgy a ruhája, mint ő maga. Almomban emlékszem rá, de perze csak a „lelki alakom”-ban találkozom vele. A legutolsó ilyen találkozásom alkalmával jól megnéztem: világos, meggy-színű piros posztóruha volt rajta, dús aranypaszománnyal díszítve. Sírtunk mind a ketten, ő, - az én álomkatonám, - hogy könnyeit letörölje, egy széles hímzésű nagy zsebkendőt vett elő, ami megfelelne egy kisebb asztalterítőnek. Láttam jól, hogy reggel fél négy óra van, a szobában derengő világosság-nál belenézek a tükörbe, s míg fél kezemmel éjjeli látogatóm kezét fogom, másik kezemmel lebontom magamról a könnyű fehér leplet és kedvtelve tekintek a tükörben megjelenő kép-másomra, mert azt nagyon szépnek találom. Visszatekintek az ágyban alvó testemre és azt akarom, hogy az is lásson; de az csak alszik tovább mélyen.

Majd ismét beburkolózom fehér leplembe és nagy fájdalommal búcsúzom attól, akit álomban olyan nagyon szeretek. Azután felébredtem. Egy hétnél tovább tartott, míg az álomban érzett fájdalom hatása alól felszabadultam.

*

Egy másik álomlátásom már határozottabban bizonyítja, hogy földi vonatkozású átélések léteznek a lelki énem számára. Állok egy a természet szépségeivel megáldott magaslaton. Körülöttem minden gyönyörű; a levegő üde, illatos. Szellemru-

hám ragyog a fehér sugarak özönében, melyek a napnál sokkal fényesebben világítják meg az egész látóhatárt. Boldognak, erősnek és szabadnak érzem magamat, hiszen akaratomnak elenyészően csekély hányada kell csak hozzá, hogy a gondolat sebességével átlebegjem az előttem elterülő nagy távolságokat. Egyszerre csak a figyelmem lefelé irányul a földre. A magaslat alatt hosszan húzódik kanyarogva egy széles országút, s közvetlen mellette folyik egy széles kéklő, átlátszó tiszta víz. A folyó tükre sima, alig egy-egy hullám fodra látszik, hűen tükrözi vissza a magasságban ragyogó világoasságot.

Az országúton végeláthatatlan hosszú sorokban vándorolnak az emberek, állatok. Rongyosak, piszkosak, gyengék, fáradtak. Az éhség és szomjúság láza ott ég a szemükben. Mindegyiknek batyu van a hátán; férfi, asszony, gyermek, agg, mindegyik viszi a maga terhét és roskadozik alatta. Emberről, állatról hull a véres, veríték. A kimerültek összeroskadva esnek az út porába, de a szomorú menet továbbhalad mellettük, s mire ezek felkelnek, hogy továbbvonszolják fáradt testüket, a velük együvé tartozók már messze járnak előttük, az ismeretlen, egyforma, kanyargós, sivár úton.

Ennyi nyomorúság láttára elfogja a szánalom szívemet és elhatározom, hogy lemegyek közéjük, hogy megmondjam nekik, ne a sivár és száraz oldal felé tekintsenek, mert onnan nem jön enyhülés soha a sorsukba, hanem tekintsenek a tiszta víz felé, mely ott folyik mellettük, abból ihatnak, és benne megfürödhhetnek, s így felüdülve könnyebben folytathatják útjukat.

Elindultam, felettük átlebegtem, de újra visszamentem a magaslatra, mert így gondolkoztam, hátha nem értenek meg? Hátha nem hallgatnak rám? Tovább nézem őket, s a szánalom enyhe bosszúsággá változik irántuk: miért oly balgák, miért fordítják el olyan makacsul a fejüket a tiszta folyótól? Hiszen a szomjúság a nyelvüket a szájuk padlásához ragasztotta már! Óh, Istenem, segíts meg, hogy e balga lelkek figyelmét az élet víze felé terelhessem!

Ismét elindultam. Lejebb ereszkedtem, jó mélyen, közel hoz-

zájuk; de az ő atmoszférájuk rettenetes szaga a rothadó hús, a véres izzadság, a bűzös leheletek, emberi és állati testek ki-párolgásának elviselhetetlen szaga minden szánalmamat legyőzte, s az undortól ismét visszamenekültem az én derűs és illatos világomba.

Azonban csak nem hagyott békén a szívem; fájt, hogy én milyen boldog vagyok, és azok ott lent hogyan szenvednek. Már mindennel megbirkóztam, a szag elviselésére is gyűjtöttem erőt és akaratot és leszálltam. Az atmoszféra kínos hatásával küzdve, majdnem ismét visszatérésre határoztam el magamat, amikor egy kisfiú - úgy tízéves körülnek látszott - észrevett engem felettük lebegni, majd vele többen is felnéztek, s kinyújtva kezüket és felém mutogatva mondogatták: „Nini, angyal!” És nagy lelkesedéssel integettek, hogy szálljak le közéjük. Hogy ők engem angyalnak néztek (bár én tudtam, hogy nem vagyok az) bizalommal és örömmel töltött el, mert úgy gondoltam, így majd jobban hitelt adnak a szavamnak, és megízlelik a vizet. Hiszen én nem is akartam mást, csak a vízre akartam a figyelmüket fordítani.

Leszálltam közéjük. De amikor olyan közel ereszkedtem alá, hogy a kezükkel elérhettek, elkezdték az én szép fehér ruhámat tépni, szaggatni, mindegyik azzal akarta a magáét javítgatni. Én szörnyen megijedtem, de Isten nyitott egy utat számomra közöttük és ezen elindultam. Ezen az úton találkoztam az édesanyámmal; fiatal lányka volt, és őt hívtam, hogy jöjjön velem. Utunk kicsit emelkedett volt és többeket láttam az út mentén pihenve, közöttük az apámat is, mint fiatal, sápadt, bajusztalan legénykét, aki egy mohával fedett, nedves sziklát nyalogatott, mert szomjas volt ő is. Előre örültem, hogy milyen boldognak és megelégedettnek fogom ezeket a pihenő embereket látni, ha megindítjuk a kút és bőven lesz víz. (Mert ekkorra már, mint álomban lenni szokott, változott a szín.) Odaérkeztünk édesanyámmal ahhoz a házhoz, ahol én születtem; ott egy elhanyagolt, berozsdásodott kút állt. Én pedig neki erőlködtem és megindult a kút forgó kereke, mire bőséges víz bugyogott és folyt

le végig az út mentén, egész kis folyót képezve, még azután is, amikor én már ismét útnak indultam magaslati hazámba. Viszszafelé mentemben egy oldalpillantást vettem azokra, akiket meg akartam vendégelni, vajon isznak-e az üdítő, tiszta vízből? Nem ittak; apám is tovább nyalta a mohás, nedves sziklát.

*

Láttam az én lelki alakomban a szüleim lakodalmát is. Egy falusi ház ablakán néztem be; mellettem egy másik szellemalak, aki nagy ügybuzgósággal magyarázta: „Látod ott a táncolók között azt a vékony, filigrán leányt? Az a te anyád, aki pedig amott táncol, az a csupasz, lányos képű legényke, a te apád. Ez a te otthonod, a te világod lesz egy ideig.” Én pedig örültem neki, szerettem őket, mert úgy láttam, hogy ők is szeretik egymást.

Láttam az anyósomat is, ki egyéves körüli kis gyermeket tartogat az ölében, egy alacsony kis széken ülve. A szép, eleven kis gyermek (az én férjem) játszva kapkod felém, mert ő lát engem szellem alakomban. Én kitért karjaimmal fogom át az anyát és gyermekét. És álomlátásomban is tudom, hogy a kis gyermek az én férjem lesz, és én mint őrző szelleme óvom, védem őt minden veszedelemtől. Erre a jelenetre majd későbbi elbeszélésemben még visszatérek.

*

Egy másik alkalommal látom magamat valamely régi, idegen földi alakban előkelő úri nőnek, amint egy színházi páholyból kilépve, egy magas, szőke, elegáns férfi estélyi köpenyt borít a vállamra. Nem ismerem; ebben az életben nem láttam soha. Lemegyünk a lépcsőn, lent vár a fogatom; a férfi mellém ül, megyünk haza, mert ez a nagyon udvarias, finom valaki a férjem.

Majd látom magamat ugyancsak abban a földi alakban, mint fiatal anyát. Gyermekemet fehér bóbitás dajka hordozza és mutogatja az összegyűlt előkelő vendégeknek. A legfeltűnőbb a dologban, hogy a gyermek uszályos pólyába van kötve, amielyent ebben az életben nem láttam soha. Én gyengén, betege-

sen, párnákkal kitámasztott támlásszékekben pihenek, s kedvtelve nézem azt az elegáns úriembert, aki a férjem, amint a babával foglalatосkodik.

Egyik álmomban tengeri hajón utazom ugyanezzel az úriemberrel. Együtt reggelizünk, míg a fülkénket rendbe hozzák. Én tengeri hajón nem utaztam soha, a dunai hajókat is csak kívülről láttam, tehát honnan vette volna a fantáziám a fényűzéssel berendezett luxushajó pontos leírását, ha nem egy régebbi élet emléke lett volna? A férfi arca, alakja, mind a három látásomban ugyanaz. Ezt az arcot később a rólam felvett egyik szellemfénykép meg is örökítette.

III. FEJEZET. **A HIPNOTIZMUS. (**)**

Az idő szenvedésekkel és fájdalokkal telve, mint egy sötét madár, lomhán vonult el fölöttem, míg eljutottam életem nagy fordulópontjához. Már óhajtottam a halált, mert úgy éreztem, ha van élet a síron túl, akkor nekem jobb életben kell részesülnöm, mint a földön; ha pedig nincs tudatos élet, akkor is nyereség a szenvedésektől való szabadulás.

1910. telén négy hónapon keresztül fekvő beteg voltam. Az orvosok tehetetlenek voltak bajommal szemben. Kétségbeesésünkben mindent megpróbáltunk, ami csak a leghalványabb reménységgel is biztatott. Így jutottunk el a hipnotizmusig. Egy amerikai intézet a hipnotizmus tanfolyamát tárgyaló könyvet hirdetett. Megrendeltük. Mikor megérkezett és elolvastam, csalódva tettem le kezemből a könyvet, mert nem láttam még csak a lehetőségét sem a gyógyulásomnak. Újabb kérdéseimre Amerikából megírták egy Magyarországon lakó vidéki úriember címét, aki náluk már kitűnően levizsgázott. Odautaztam, az illető úrral és családjával meleg barátságot kötöttem. Ott időzött akkor a nővére, egy idősebb úriasszony is, mostoha leányával, ki nagyszerű látómédium volt. Delejes alvó állapotában megvizsgáltatta az én betegségetem vele, s az

eredmény bámulatos volt. A legapróbb részletekre is kiterjeszkedve, sok olyan dologra emlékeztetett, melyeket már elfelejtettem. Végül kijelentette, hogy hatheti kezelés után meggyógyulok, bár bajom teljesen el nem múlik.

Háromheti kezelés után a betegségem kezdeti stádiumára, hevennyé fejlődött vissza. Már alig tudtam magamat vonszolni. A médium minden egyes megnézés alkalmával azt mondta, hogy már javul az állapotom. Én pedig fájdalmaim közepette kétségbeesve azt hittem, hogy be vagyok csapva; de kitartottam. A negyedik héten még semmi javulást sem éreztem; az ötödiken egy keveset, mire a hatodik héten rohamosan gyógyulni kezdtem. S mire a hat hét letelt, erősnek éreztem magamat, ezzel együtt az egész lényem megváltozott. Öntudatosabb, bátrabb, nyugodtabb és határozottabb lettem; éreztem, hogy már van akaraterőm, s az életkedvem kezdett visszatérni.

Ott tartózkodásom ideje alatt sok csodálatos meglátásnak voltam tanúja. Kezelőm nemcsak betegségeket nézetett meg, hanem a föld mélyében szenet és forrást is kutattatott. Egy alkalommal több újságíró és mérnök jelenlétében ismét olyan forrás után kutatott, amely alkalmas lenne a város vízszükségletét ellátni. A médiummal negyven méter mélységig megnézte a föld rétegeit, aki minden öt méternél megmondta, hogy milyen a talaj. A jelenlévő mérnök, ki már azon a helyen előzőleg ugyane célból fúrásokat végeztetett, feljegyzéseivel ellenőrizte és - legnagyobb meglepetésére - minden bemondás egyezett az ő adataival.

Számos gyógyíthatatlannak tartott betegséget meggyógyított. Egy gyengeelméjűt is normális emberré tett az én kezelőm. Csodálatos gyógyításait szárnyára vette a hír, s annakidején néhány képes újság is hozta az arcképét. Becsületes, jóakarátú volt, de nagyratörő álmái voltak, s hitt benne, hogy azok megvalósulhatnak. Nagyobb szabású szanatórium létesítésében reménykedett, ahol a betegeket csak természetes és delejes gyógymóddal, lélekre ható kezeléssel gyógyítják. Nem tudom, vajon megkérdezte-e léleklátó médiumát a delejes rapport alatt

ennek megvalósulása felől - de az én álomlátásaim felől mindig érdeklődött. Nálam nem tudta a delejes álom alatt a léleklátás fokát elérni, tehát rábízta az én egyéni természetemre, álmodjam ki, hogyan s mint fog ez az ő vágya megvalósulni. Persze ez nálam parancsszóra nem ment soha, de azért mégis megálmodtam, háromszor egymásután. Mindig csillogó, virágos kezdetet és földbevezető utat láttam; a legutolsó álmomban határozottan kriptában vagy sírban láttam őt. Nem hitte el.

Gyógyulásom után hazautaztam, s csakhamar utána elkezdtem gyakorolni magamat a hipnotikus leckékben, mert szent kötelezettséget éreztem magamban, hogy szenvedő embertársaimat én is úgy megszabadíthassam fájdalmaiktól, mint ahogyan én is megszabadultam tőlük. Úgy éreztem, hogy olyan útra léptem, amelyen hamarabb célhoz érek, mint bármelyiken. A gyakorlatok bámulatos gyors és biztos eredményekkel gazdagították ismereteimet, és a csodák előtt, melyek elem tárultak, meghatott lélekkel álltam meg. Sokat gyógyítottam; nem pénzért, még csak nem is háláért, mert minden értéket felülmúlt az a csodálatos, nagy siker, mely munkámat s jóra való törekvésemet követte. A gyógyulás, mely majd minden esetben tökéletes volt, öröömnek csak csekély részét képezte. Első és legfőbb törekvésem az volt, hogy a léleklátást kifejlesszem az arra alkalmas egyéneknél, akik legtöbbször a betegeimből kerültek ki. Ezekről nagyon sokat tanultam és tapasztaltam. Minden tapasztalatom után lélekben leborulva adtam hálát az Istennek, mert mindig nagyobbnak láttam Őt, s mindig csodálatosabbnak az ő kicsiny teremtményét, az embert. A delejes álom az ajtaja annak a titkos világnak, ahol az igazi „én” lakik.

Kísérleteimhez mindenféle osztályhoz tartozó emberek sorakoztak; elalvásuk után egyformák voltak mindnyájan. Ha az értelmében fejletlen inasgyereket szuggeráltam, hogy ő orvos, pontos és csalhatatlan diagnózist adott le előtte teljesen ismeretlen betegről, s olyan betegségeket írt körül, tüneteinek legnagyobb precizitással való ismertetésével, melyekről éber állapotában fogalma sem volt, de nem is lehetett. Elküldtem kép-

zeletben olyan helyre, ahol sem ő, sem én nem voltam és mégis mindenről helyes leírást adott.

A legmeglepőbb jeleneteket tapasztaltam két páciensemmel, kik közül az egyik egy büszke, utolsó éves jogász, a másik egy értelmileg nagyon is elmaradott inasgyerek volt, s akik egyáltalán nem tudtak rokonszenvezni egymással. (Az egyiket azért kezeltem, hogy könnyebben tanuljon, a másikat, hogy ne dohányozzék.) A büszke úri fiúnál, éber állapotában minden rábeszélésem kárba vész, hogy legyen barátságosabb az egyszerű tanonchoz. Elalvása után belátja, milyen csúnya a góg, és mosolyogva nyújtja kezét a másiknak. Mind a ketten mély, delejes álomban vannak. Az egyiket kérdezem: figyelje meg, mit csinál a másik. „Itt áll a szék mellett!” -feleli. „Nem a széken ül?” - kérdezem tovább. „Nem”, - feleli az alvó, - a széken is ül valaki, aki hasonlít hozzá, de ő ott áll a széke mellett és várja, amit parancsolni tetszik neki. Megkérdezem a másikat, aki véletlenül nyitott szemmel aludt, a szeme, mint két üvegyöngy, élettelenül csillogott a bizonytalanságba. „Mit csinál?” „Mélyen alszom és várom a további parancsokat” volt a felelet. „Látja maga a Jóskát?” „Igen, itt áll a széke mellett.” Tehát mind a kettőnek a lelke a test mellett állt és várta az én rendelkezéseimet.

Egy alkalommal a nővéremet kérdeztem delejes álmában, amikor egy nagyon titkolt betegséget nevezett meg: „Mivel láttad te azt, hogy az illető fiatal nő süket?” „A szememmel” - válaszolja. „De hiszen a szemed csukva van és különben is nyitott szemmel sem lehet a süketséget látni.” Erre megdöbbenve, önmagától kérdezve, így szól: „Szent Isten, hát akkor hány szemem van nékem?” Sem neki, sem nékem, sejtelmünk sem volt arról, hogy van lelki test, amely szervek nélkül észlel, úgy ő, mint sokan mások, delejes álmukban engem ködszerű burokban látnak, az ő szavukkal élve, „mintha ködpólyába volnék bekötve”, kezeimből, szememből hosszú, fehérés fénysugarak vibrálnak elő, melyeknek még akkor is kénytelenek engedni, ha egy szót sem szólok.

Más alkalommal egyik betegemre azt mondja a médium: „Ezt ugyan delejzheted, nem sokra jutsz vele, mert ennek a „belső teste” olyan, mintha sűrű, füsttel telt szobában egy piciny gyertya égne; a füst elnyomja a fényt és nem alkalmas a delej befogadására.” Akkor csak a médiumok útján tudtam, hogy a delejes kisugárzás fénylik, és hogy van az embernek belső teste is. „A delejes erőt meg lehet mérni.” „Nem minden ember delejes kisugárzása jó”, ezeket a kijelentéseket mind a léleklátó médiumoktól hallottam.

Had álljon itt egy meggyőző eset a jövőbelátásról:

1911 őszén férjem az üzletét áthelyezte. A helyiség üresen maradt, mert úgy volt, hogy a ház lebontásra kerül. Egyszer csak híre jön, hogy a helyiséget kiadták, de hogy miféle célra, azt nem lehet megtudni senkitől. Férjemet nyugtalanította az eset és arra kért, próbáljam meg ezúton megtudni, miféle mesterségű ember vette ki a helyiséget? Nagy feladat volt és nem bíztam a sikerében. Ez szeptember közepén volt. A mély delejes álomban lévő médiumnak már november elsejét szugeráltam, és megkérdeztem, miféle iparost lát a jelzett helyiségben? Felelet: „Semmilyent sem, mert üres.” Nyolc nappal továbbmegyünk az időben. „Még mindig üres.” Megint nyolc nappal tovább. „Még mindig üres” volt a felelet. Ekkor november utolsó napjaira térek. „Már van itt valaki, de nem tudom miféle.” Hosszas nézés után ezt mondja a médium: „Talán suszter.” „Itt nincs a találgatásnak helye. Mondom „vagy látja, vagy nem látja.” Az erélyes felszólításra még jobban megnézi, és kedélyesen, mosolyogva mondja: „Mondtam, hogy suszter, de az első látásra nem ismertem ki magamat, mert olyan sok szekrény van itt, hogy csupa ruhaszekrényt láttam.” A látás szóról-szóra úgy lett, csak huszadika után költöztek be az illetők, s miután a lakás kicsi volt, az üzlethelyiségből szekrényekkel rekesztettek el még egy darabot lakás céljára.

Ilyen és ehhez hasonló meggyőződésem számtalan volt az alatt az idő alatt, míg a hipnotizmussal foglalkoztam. Igaz, hogy nagy lelkiismeretességgel és jóakarattal kezeltem azokat, akik

bizalmukkal megajándékoztak. Semmiféle tréfát vagy félrevezetést nem engedtem meg soha magamnak, amit általában a hipnózissal foglalkozók az első kísérleteknél is megtesznek. Sokkal szentebbnek tartottam azt a feladatot, melynek elvégzését Istentől való megbízatásnak tekintettem.

IV. FEJEZET. A SPIRITIZMUS. (**)

Sokszor elgondolkoztam azon, vajon mikor és hogyan tudom meg a valóságot arra nézve, ki az, vagy mi az az emberben, aki vagy ami állát a csukott ajtón, belát a föld mélyébe, testünk belsejébe, s felismeri a betegségeket, s ezeknek okát, térbeli és időbeli távolságokon keresztülhatol, látja a jövőben előforduló események pontos bekövetkezését? Vajon ez volna a lélek?

Ebben az időben több ilyen munkát olvastam, melyben legtöbbször orvosok foglalkoznak ezekkel a jelenségekkel, de biztos meghatározást egyben sem találtam. Azonban ott lapangott majd mindegyik könyv sorai között az a bizonytalan feltevés, hogy ez a nagyszerű képességekkel felruházott valami - a test produktuma.

Ebben én nem tudtam megnyugodni. Az nem lehetséges, gondoltam, hogy ez az intelligens, csodás képességekkel felruházott valaki a testtel együtt meghaljon. A testért is kár, ha beteg, ha elhervad, ha meghal, de helyrehozhatatlan veszteség lenne, ha ennek az intelligenciának is pusztulás volna a sorsa. Nem, én nem tudom az ilyen igazságot elfogadni, s azon csodálkoztam sokszor, hogyan lehet olyan okos, tudományos elméknek ebbe oly könnyen belenyugodniuk, mint akik ezeket a könyveket megírták. Minden emberért külön fáj a szívem, mert úgy tapasztaltam, hogy mindenki van egy sokkal magasabb rendű öntudat, mint az a testen keresztül látszik. Óh, ha ez volna az a halhatatlan lélek, aki túléli a testet, hogy örülnék én annak! Sokszor kértem a Jóstent, adjon nékem erre nézve világosságot, bizonyosságot.

Közben szorgalmasan tanultam, s eredményeimről pontosan beszámoltam az amerikai intézetnek. Levizsgáztam. Jött a karácsony, férjemtől egy forgó tükröt kaptam ajándékkul. A véletlen úgy hozta, hogy azt egy olyan valakitől szerezzem be, aki szintén foglalkozott a hipnotizmussal, de később a spiritizmust megismerve, a jót a jobbért elvetette. Lelkiismeretes spiritista léte érdekklődött lelki érzéseim iránt. Tudni akarta, kinek kezébe adja azt az eszközt, melynek segélyével lehet jót is, de rosszat is cselekedni. Beszélgetésünk során megkérdezte, szoktam-e imádkozni. „Igen”, - feleltem, - „de nem tudok sablonos imádkozásba merülni, csak saját szavaimmal, szívemből feltörő nagy vágyakozásnak engedve, tudok igazán mélyen imádkozni.” Hosszú, mély hallgatás következett erre. Azt hittem, valamit rosszul mondtam és most elítél érte. „Nem érdekelné-e a spiritizmus?” - kérdezte nagy hallgatás után. „Nem”, - feleltem gyorsan. „Azonban miért kérdezi?” „Kár”, - mondja elgondolkozva, - „mert nagyon jó médium lenne.” Isten őrizzen tőle! Én nem akarok szellemekben hinni! Ha elhinném azt, hogy vannak szellemek, nagyon félnék tőlük!”

Ezzel vége szakadt az e tárgyról való beszélgetésünknek. Ez a testvérünk másnap délután hozzánk jött, de céltalannak látva, egy szót sem szólt többé a spiritizmusról.

Nem hittem volna, hogy egy év múlva már dobogó szívvel fogom várni a szellemek jeladását. Mert az Isten éppen nem őrizett meg tőlük, sőt egyenesen úgy egyengette utamat, hogy nem is térhettem ki többé a spiritizmus elől.

1912 tavaszán volt delejezőm meghívást kapott egy pestkörnyéki szanatórium igazgatójától a delejes gyógymóddal való kezelés gyakorlására. Az orvosok megosztó véleménye folytán nem látta érdemesnek feláldozni biztos állását a szépnek ígérkező, de bizonytalan jövőért. Nem foglalta tehát el az állást, de reménykedett, hogy a spiritista orvosok között talál majd olyanra, aki őt és hivatásába vetett hitét támogatni fogja. Kereste a spiritistákkal való ismeretséget. Egyszer egy egész délután az „Égi Világosság” után kutattunk, de nem tudtuk megta-

lálni. Itt ismét a „véletlen” jött segítségemre. Egyik ismerősömnél elbeszéltem hiábavaló fáradozásomat, mire elővesz vagy négy évfolyam „Égi Világosság”-ot a tanárképzőbe járó nagy fia, s leteszi elém ezekkel a szavakkal: „Tessék Esztiké néni, egy fiú jár hozzánk, akinek az apja spiritista; az hozta egy szóra annyit, amennyi csak kell. Én soha bele sem nézek; ha tetszik, csak vigye el.

Elvittem. Elkezdtem benne lapozgatni. A szellemnyilatkozatok abszolút nem érdekeltek. Azonban megragadták a figyelmemet dr. Grünhut Adolf tárcái: „Médiumizmus, szomnambulizmus, fluid, ód, delej.” Megörültem neki. Hiszen ez az én világom, itt én itthon vagyok!

Végigolvastam a „Csevegés a kandalló mellett” c. tárcákat. Elöttem nem volt ismeretlen semmi, amit dr. Grünhut tapasztalt a szomnambulájával, mégis nagyon boldog voltam, hogy nem vagyok egyedül az én tapasztalataimmal. Csak a szellemekkel nem voltam kibékülve; jobban féltem tőlük, mint valaha, mert kezdtem elhinni, hogy talán mégis csak vannak.

Olvastam tovább a folyóirat füzeteit, s kezdett előttem derengeni az igazság. Különösen a szellemek híradásai, a materializáció, s a reinkarnáció érdekelt. Az utóbbit rögtön elfogadtam, annál is inkább, mert visszaemlékeztem rá, hogy egyszer régen vita közben, tudtomon és akaratomon kívül így fejeztem ki magamat: „Ahogyan az Isten itt, ebben a világban felöltöztetett engem ezzel a testtel, úgy adhat ő nekem bármelyik világban annak a világ természetének megfelelő testet, ahová ő az én lelkemet vezérli.” Akkor még csak a 18. életévemben voltam. Emlékeztem rá, hogy amikor ezt kimondtam, csak azután gondolkoztam felette, honnan vettem én ezt az érvet? Most már tudtam, hogy a reinkarnáció igazsága bennem volt, csak nem tudtam róla.

V. FEJEZET.
EGY BOLDOG ÁLOM.
ELSŐ SPIRITISTA KÍSÉRLETEK(**)

Új hitemben boldog voltam, mert megbizonyosodtam felőle, hogy a lélek nem pusztán elvont fogalom, amint idáig hallottam róla beszélni, hanem az az intelligens valami az emberben, amely olthatatlan érdeklődésemet annyira felkeltette.

Lassan haladtam az olvasással, mert sokat gondolkoztam a kijelentések felett. A szellem nyilatkozatok még mindig nem érdekelték, pedig már hónapok óta olvastam a lapot. Egyszer azonban, augusztus közepén a lelkem mélyéig ható álmot éltem végig. Idáig nem beszéltem vallásos érzelmeimről. Pedig attól az időtől fogva, hogy az Úr Jézust megismertem, rajongó szeretettel borultam le előtte lélekben, s egyetlen vágy töltötte be a lelkemet: hogy neki élhessek, neki engedelmessé váljak, az ő akaratát kövessék egész életemben. Gyermeki eszemmel nem egyszer óhajtottam a halált, hogy vele lehessenek.

Áldott emlékü első tanítóm, kinek porhüvelyé félszázados tanítói fáradása után sok hálától kísérve ott nyugszik a Balaton menti kicsiny szülőfalum temetőjében, nem gondolta annak idején, hogy milyen mélyen írta bele nevét a lelkembe, őtöle hallottam először Krisztusról gyermeki értelemmel könnyen felfogható magyarázatot. Az elmagyarázás után csaknem szóról-szóra elmondtam a kafarnaumi százados történetét. Attól fogva Krisztus benne élt a lelkemben, legszentebb érzéseimmel ragaszkodtam Hozzá. És mégis, minden vágyam, minden jóra törekvésem dacára az életben annyi szenvedés, fájdalom, csálódás ért, hogy már azt hittem sokszor, hogy Isten előtt elvette-tett vagyok. Szomorúan hallgattam mások vallásos tárgyú álmait, akik látták Krisztust, Máriát, az Úr édesanyját, égi jeleket, angyalokat. Én ilyent sohasem tudtam álmodni, bármennyire vágyódtam is utána; énelőttem a mennynek ez a része zárva volt.

Azon a bizonyos augusztusi éjszakán aztán ezt álmodtam:

Egy nagy, kényelmes kocsiban sokan ültek nők és férfiak, drága ruhákban, ékszerekkel díszítve, jókedvtől ragyogó arccal, énekelve és nevetgélve. Én azonban a kocsin kívül, a sárhányón, annak is a leghajlottabb, csúszós részén ültem úgy, hogy minden erőmet és akaratomat megfeszítve tudtam csak ezen a kényelmetlen helyen fenntartani magamat. Erősen kapaszkodtam egy vékony szálnak látszó valamibe.

Egyszer csak a nagy sebességgel rohanó kocsi hirtelen zökkenéssel megállt. A kényelmes ülést elfoglaló vidám emberek kivétel nélkül mind nagy ívben kirepültek a kocsiból, s egyik távolabb, másik közelebb terült el a kocsi körül jajgatva és szitkozódva. Én azonban a kocsi megállása után is szilárdan a helyemen maradtam, s rendületlenül kapaszkodtam abba a bizonyos szálnak, s meg sem mertem mozdulni helyemen. Akkor egyszerre mintegy villámgyorsasággal ruhasuhogás féle neszszel leszállott valaki, s egy fehér virágokból és apró zöld levelekből font kis koszorút ejtett az ölembe ezekkel a szavakkal: „Ezt neked adom, míg érted jövök.” Hirtelen feltekintek, s a pillanat századrésze alatt Krisztus alakját látom magam előtt szeretetteljesen rám tekinteni. A meghatottságtól s a boldogságtól szinte elvesztettem a gondolkozó képességemet, s csak ennyit rebegetem: „Uram, - Jézusom!” - de már akkorra régen eltűnt előlem.

Úgy éreztem, hogy felébredtem a nagy izgalomban; de valószínűleg nem volt az ébredés, mert tovább is az ölemben láttam a kis koszorút, de meghatottságomban nem mertem hozzányúlni, csak néztem-néztem szent áhítattal, amit tovább láttam. Látomásomban mintha kéklő reggel volna körülöttem, s a felkelő nap első sugara az én ölemben levő kis koszorún ragyogna. Csillogó harmatcseppek szikráznak az apró virágokon, s az elragadó szép látvány szinte bűvöletbe ejt. Most a jobb fülem mellett azt mondja egy szeretettől áthatott hang: „Nézd meg jól az Úrnak ezt az ajándékát, és győződjél meg, hogy ő nem hagyott el, mert minden könnyedet megőrizte, minden fájdalmadat számon tartotta, melyet az ő útján elsírtál és elszenvedtél.”

A meghatottságtól újabb ragyogó könnyecseppek hullottak a szememből a koszorúra, s ott ragyogtak a többivel együtt. Még többet is mondott az a szeretetteljes hang, de azt már boldogságomban nem tudtam megjegyezni. Felébredtem.

Ez időtől fogva változás történt a lelkemben. Már érdeklődni kezdtem a szellemnyilatkozatok iránt is. A következő hónapban ismeretséget kötöttem egy régi spiritistával, s azt az óhajomat fejeztem ki előtte, hogy szeretnék egy ülésen részt venni náluk. Szelíden lebeszélni igyekezett, s ahelyett egy nagy című könyvet adott olvasni. Most már gyorsan ment az olvasás, mert érdekelt a szellemek világa, élete, célja. Az ülésekre már nem is voltam kíváncsi. Férjem azonban nem nyugodott bele oly könnyen az elutasításba, s folyton sürgette, hogy kezdjünk mi ülésezni. De én úgy gondolkoztam, nem próbálkozom olyan ajtó nyitogatásával, amelynek zárját és kezelését nem ismerem; hátha olyan áramlat tódul ki a nyitott ajtón, amely veszélyes lehet reám nézve? Inkább tanulok, ismereteket szerzek, s a többit rábízom a jó Istenre. Ebben a megnyugvásban telt el újabb három hónap.

November végén, egy orfeumban töltött este után, telve világi-as behatósokkal aludni tértünk. Ekkor azt álmodtam, hogy szellem-kopogással az asztalhoz hívnak; én oda megyek, s leteszem a fülemet az asztalra s mintha telefonkagylóból hallanám a beszédet, egy hang ezt mondja: „Az idő most már itt van, hogy elkezdjétek a szellemekkel való érintkezést; semmi félelemre vagy aggodalomra nincs okotok, az Úr veletek van.”

Én tudomásul vettem ezt az utasítást és felébredtem. Azonban egy lépést sem tettem, az ügy érdekében. Egy hét múlva, vasárnap éjjel ugyanazon módon ugyanaz a hang ezt mondja: „Már a múltkor, figyelmeztettelek, hogy az idő itt van, kezdjétek el az üléseket stb.” Erre a figyelmeztetésre már csakugyan eltűnt minden aggodalmam és rá egy hétre, 1912 dec. 8-án megtartottuk az első ülést.

Minden harmadik nap leültünk, s egy órát az előirt módon töltöttünk láncot képezve. Az ötödik ülés alatt gyenge rezgés volt

érezhető az asztalban, amely minden ülésel erősödött, míg végül a nehéz ebédlőasztal hullámzásszerű mozdulatok közben felemelkedett. Azután erős kopogás, ropogás, recsegés volt hallható a többi üléseken, amelyek szintén erősebbek lettek, végül emberi jajgatáshoz hasonló nyafogó hangok hallatszottak az asztal belsejéből. Majd kopogással, később az abc és pénzdarab segítségével érintkeztünk a szellemekkel. Fogalmam sem volt addig, hogyan csinálják ezt mások, mikor mindenhogyan végig próbálva és elkeseredve a sikertelenség fölött, végül is lapjára fektetve a pénzdarabot, az ujjainkat egy centiméternyire tartottuk a pénz felett. Egy percnyi idő után lassú, remegő mozdulattal megmozdult a pénz s egyenes irányban rezgésekkel tolódott előre. Amikor ujjaink alól kifordult, megállt. Mi ujjainkkal követve az irányt, lassan kísértük a pénzt, de hozzá nem értünk. A boldogságom leírhatatlan volt, mikor a betűket egymás mellé írva, értelmes közlést kaptunk.

Igazán nem tudtam, hogy a boldogságom, vagy a szellemektől való félelmem volt-e nagyobb, mert most már minden kétséget kizárólag megbizonyosodtam felőle, hogy vannak.

Amikor a fizikai jelenségek oly erősekké váltak, hogy teljes meggyőződést szerezhettem afelől, hogy azok csakugyan tőlünk, azaz akaratunktól és vágyainktól független erőktől származnak, teljes hitemmel és Krisztusba vetett bizalmammal azért imádkoztam, hogy az Úr ne hagyjon el bennünket, hanem küldjön hozzánk az ő hű és igaz gyermekei közül olyan vezető szellemet, aki a legjobb utat mutatja meg nekünk, akiben teljesen megbízhatunk, mert a mi értelmünkben és igazságérzetünkben nem bizakodhatunk. Aki meg tud védeni bennünket azoktól a csalódásoktól, amelyek a mi lelkünk fejlődésére ártalmasak lehetnek. Ezt az imát leírtam és ülések előtt is elmondtam. Később, amikor már médiummá fejlődtem, mindenki azt hitte, hogy azt is már mint médium írtam. De én tudom, hogy nem, mert az én lelkem érzése, vágya volt szavakba öltöztetve ebben a könyörgésben.

Nagy örömmel és készülődéssel váltuk a következő üléseket,

melyek rendszerint erős asztal rengéssel és kopogással kezdődtek. Feltűnő volt, hogy bármilyen nagy recsegés és ropogás szokott is lenni, amikor én az Úr Jézus nevében szoltam hozzájuk, mindig templomi csend állt be és a legnagyobb rendben, pontosan feleltek kopogással, kívánságomra bárhol és bármennyit koppantottak. Úgy éreztem, hogy örömmel cselekszik ezt irántam való szeretetből, hiszen az én lelkemből is a legnagyobb jóakarat sugárzott feléjük. Hálás voltam irántuk, mert egy nagy, igen nagy értékhez juttattak: a meggyőződéshez.

Boldog izgalomban teltek a napok részemre; életem legboldogabb időszaka ez volt. Körülöttem mindenféle zaj keletkezett, ajtó-nyitogatás, csapkodás, recsegés, ropogás, kopogás. De én nem bántam, csak amikor az ágyam kezdett mind erősebben reszketni, végül rendes ringatássá fejlődött, ismét megdöbben-tem.

Már akkor érintkeztünk a „Névtelen szellem”-mel is, akivel szemben valami megmagyarázhatatlan érzés vett rajtam erőt, mely vonzott feléje. Pedig akkor még nem árult el semmit magáról, mégis minden kétesnek látszó vagy bizonytalan dolgot eléje vittünk.

Amint író médiumitásom annyira fejlődött, hogy szavak, mondatok hibátlanul íródhattak le előttem, ismerős és ismeretlen rokonaim szellemei kapcsolódtak hozzám, s leírtak oly dolgokat, melyekről sohasem hallottam. Leginkább a férjem rokonai szolgáltaták ezen a téren a bizonyítékokat, mert ezeket és életkörülményeiket nem ismertem. És mindannyiszor nagy örömmre szolgált, hogy amikor utána érdeklődtünk, mind igazaknak bizonyultak azok a közlések, melyeket általam leírtak.

VI. FEJEZET.

LAJOS SZELLEM(**)

Egy alkalommal teljesen ismeretlen szellem jelentkezett, aki nagy örömmel és boldogsággal volt eltelve, hogy engem ismét láthat. Arra a kérdésemre, hogy ki ő tulajdonképpen, azt felel-

te: „Én a te régi udvarlód vagyok, aki néked sok virágot küldött egyszer régen.” A szellemet örömmel töltötte el az, hogy az ismeretlenség homályába burkolózhat, szinte kedvtelve vette tudomásul, hogy én nem láthatom őt, ő pedig teljes világosságban láthat engem. Nagyon kért, bocsássak meg neki, s mivel én nem tudtam, ki lehet és mivel udvarlóim nem voltak, azt hittem, tévedés lehet a dologban, tán másvalakinek nézhetett el a szellem. A következő íróórán a Névtelen szellem felhívta a figyelmemet erre a különös szellemi vendégemre azzal a megjegyzéssel: „Ez már nagyon régen halt meg, és többször meg fog téged látogatni.” Engem nem érdekelt és nem is gondoltam tovább rája, mivel előttem ismeretlen személy volt

Egy hét múlva ismét jelentkezett az írásnál az én „régí udvarlóm.” Kérdőre vontam, hogy honnan veszi azt a bátorságot, hogy ilyent írjon, mikor nékem nincs régi udvarlóm sem itt, sem a másvilágon. Akkor lepődött meg a szellem, hogy én nem ismerem őt; azt hitte, csak nem akarom megismerni. A rideg szóváltás és a rendreutasítás a szellemnél nagy lehangoltságot váltott ki és azt mondta: „Bizony, én a te régi udvarlód vagyok és te az én régi kedvesem vagy.” Látva, illetőleg érezve a szellem nagy szomorúságát, enyhe bosszúsággal tettem fel a kérdést: „Mikor voltam én a te régi kedvesed?” Meg voltam győződve, hogy valami valótlanúságot mond. „1723-ban” - felelte. Megkérdeztem még: „Jól írtam le az évszámot?” „Jól” - felelte. Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha egy régi kriptának berozsdásodott vasajtaja tárulna fel előttem s egy ismeretlen hatalom kényszerítene, hogy lépjek be rajta. Szent borzalom vesz erőt rajtam, s megszűnöm fölényeskedő kételkedésemmel a szellemet zavarni írásában, mert úgy érzem, a „múlt” ébredt fel, hogy vádoljon és számon kérjen valamit tőlem, ösztönöm megsúgja, hogy életem sok szenvedésének gyökeréhez értem el. A szellem írja tovább: „Igen, te az én régi kedvesem vagy, és mi akkor nagyon szerettük egymást; sokszor találkozol velem álmodban és mindig úgy álmodod, mintha még most is szeretnél.” Jónak látom vigasztalóképpen felhívni a szellem

figyelmét Isten szeretetére, aki minden sebet begyógyít, így az övét is, ha az ő útján halad. „Mindenki beszélhet a szeretetről, csak te nem, mert én nagyon szerettem és igazán hittem, de te ezt a hitet és szeretetet csalódásba, fájdalomba fojtottad. Mondd, igazán nem emlékszel rám? A nevem Lajos.” Megdöbbenésemet határozott félelem váltotta fel; igyekeztem a legjobb akarattal megnyugtatni és megígértem, hogy imádkozom érte.

A következő órán ismét ő írt, nagy szenvedésekről panaszkodott; alig adott választ kérdéseimre, annyira el volt foglalva nagy fájdalmával. Most már mindenáron tudni szerettem volna, mi volt ő földi életében, de mindig az volt rá a felelet: „Nem mondom meg. Nem mondom meg, mert az nékem fáj.” Végre mégis nagy rábeszélésemre annyit elárult: „Katonatiszt voltam a kuruc zászlóaljnál. Mi nagyon szerettük egymást. Két hónap választott el az esküvönktől. Te nagyon szép, de nagyon büszke és haragos leány voltál; egyszer engem mellőztél, ami nékem rosszul esett és nagyon rosszat cselekedtem; ott hagytam a katonaságot és téged is. Elmentem messze és nem sokára ott meghaltam. Később hallottam az ismerőseimtől, hogy te is meghaltál. Szerettelek volna megtalálni, kerestelek mindig, de nem találtalak meg, csak most. Kérlek, segíts rajtam, imádkozzál értem.” Akkor felelevenedtek előttem azok az álmok az u. n. „álomkatonámmal”, melyekre nem tudtam eddig magyarázatot találni.

Ezután a következő íróórán jelentkezett a Névtelen szellem, ezer kérdéssel akartam ostromolni, de ő nagyon komolyan eléje vágott az én kérdéseimnek. Szigorúan, de nagy szeretettel megmagyarázta, hogy ez a szellem az én legközelebbi hozzátartozóm, a „lelkem mása”, akinek a bukását az én bűnöm okozta. Intett, legyek hozzá jó és szeretetteljes. „Neked őt fel kell emelned arra a fokozatra, ahol most te állsz, ez a munka reád vár, gyermekem, akár most, akár egy elkövetkezendő életben. Az Úr szereti az ő megtérő gyermekeit, és segítségükre siet azoknak, akik hisznek és bíznak Őbenne.”

Tudomásul vettem az utasítást, s legjobb akaratommal és tudással elkezdtem a munkát. Az én „lelkem mása” nagyon hálás és szorgalmas tanítványnak bizonyult. Sokat szenvedett, míg nagy bűnét be nem vallotta (Párbajban megölte egyik barátját. ld. „Mai kor vallása.”), és meg nem gyógyult kételkedéséből, bizalmatlanságából.

Írásaiból annak a kornak az életfelfogása, nézete, szokása oly elevenen tárult elém, mintha ott élnék velük, ugyanazt a levegőt szívnám, amit ők a tizennyolcadik század elején. Nagyon sok élvezetet nyújtottak ezek a leírások, s rengeteg meggyőződést mentettem belőlük. Hiszen ezekről a dolgokról sohasem olvastam, mert a történetírók az apró dolgokra nem térnek ki.

Rövid idő alatt rohamos haladást tett meg az én tanítványom, úgyannyira, hogy a Névtelen szellem teljes bizalmával őrzőim közé sorozta. Kissé később már egyedül töltötte be és tölti be egész mostanáig ezt a tisztséget, még pedig nagy körültekintéssel és pontossággal, úgy, hogy én csak nagy hálával lehetek eltelve iránta. Mert bátran járok-kelek bárhová, engem nem molesztálhatnak idegen szellemek. Még csak nem is közeledhetnek hozzám; semmiféle szellemi befolyásnak nem vagyok kitéve, bár szenzitivitásom annyira fokozott, hogy az érzéseket és a gondolatokat is megérezem a földi emberektől, szellemektől egyaránt.

Sok kellemetlen tapasztalatom volt azokban az időkben, amikor ő még nem volt mellettem; volt rá eset nem egyszer, hogy félelmetes és aggasztó jelenségeket idéztek elő a körülöttem lévő szellemek; fizikai jelenségeket, melyeknek sokszor ártó és bántó céljuk volt. Egy alkalommal a lelki alakomban nagy rázkódtatásra lettem figyelmes, t. i. a testem aludt, s én, mint szellem, egész más világban jártam. Abban a pillanatban látom a testemet, amint kínosan vonaglik az ágyban, mert egy sötét fluid-tömeg (fluidpolipnak látszott) a hátamhoz van tapadva, és karjaival átfogva karjaimat és lábaimat, gúzsba kötve tartja. Ebbe a természetellenes állapotba még akaratom teljes megfejtésével sem lennék képes magamat helyezni: a fejem a há-

tam közepéig volt feszítve, a két kezem a két lábammal ugyan-csak hátra, a derekamhoz volt a sötét fluiddal kötözve. A testem minden mozdulatával szabadulni akart a kínos helyzetből, de minden mozdulattal szorosabbá vált a kötelék, végül teljesen hátra feszítve, tehetetlenül feküdt. Megálltam az ágyam előtt, s rögtön tisztában voltam felőle, hogy delejezni kell, a testemet. Elkezdtem imádkozni: „Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy..” és delejes vonásokat húztam felülről lefelé. Ekkor mellettem feltűnik egy másik fehér szellemalak, aki folyton azt mondogatja: „Imádkozzál az ellenségeidért, mert ez egy földi testben élő ellenséged, aki most alszik, csak a lelkében lévő harag és gyűlölet vezette hozzád, hogy bosszút álljon a „médi-umon”. Amikor elérkeztem ahhoz a kéréshez: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, mint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, a szorítás engedett. Minden vonás után lazább lett a fluid-polip köteléke, s lassan, az öntudat megőrzésével, beleolvadtam a testembe. Testi tudatomban rögtön meg akarom változtatni kellemetlen helyzetemet. Megmozdulásomra ismét visszarántja a sötét kötelék tagjaimat. Teljesen ébren voltam már és nem voltam képes a fejemet a hátam közepétől elvonni; újra és újra imádkoztam, míg teljesen kiengedett a fluid-polip karjaiból.

Bár máskor mindig nagyon félős vagyok, e veszedelem idején mégis nyugodt voltam, mert éreztem, hogy Isten nem hagy el. Valahogyan egész közel éreztem magam Isten kegyelméhez azokban a percekben. Imádkoztam azokért a gyűlöletükben elvakult szellemekért, akár testben, akár test nélkül élnek, akik nem képesek felfogni bűneik nagyságát, hanem bosszújukkal szaporítják szenvedéseiket, és kértem az Úrat, hogy őrizzen meg ezektől.

Sohasem fordult elő többé ilyen eset, amióta az én „lelkem mása” őriz engemet. A legkisebb zajtól is óv, amit a szellemek akaratlanul is okoznak néha. Ha nem járna el ilyen szigorúan, a körülöttem lévő szellemek folyton lekötnék a figyelmemet különböző fizikai megnyilvánulásaikkal, melyek bennem min-

dig félelmet keltenek, s így folytonos idegizgalomnak lennék kitéve.

VII. FEJEZET.

A „NÉVTELEN SZELLEML".(**)

E kis kitérő után visszatérek médiumitásom fejlődésének, s vele együtt a „Névtelen szellem”-mel való összeköttetésem fejlődésének leírásához.

1913 január közepe táján kezdtem a médiumi írás gyakorlását. Félelmemben egészen a balgaságig menő óvatossági rendszabályokhoz folyamodtam: mindkét oldalról egy-egy élő embernek kellett fognia a kezeimet; a széket pedig, amelyen ültem, közvetlen a falhoz állítottam, hogy a szellem a hátam mögé ne kerülhessen. Képzelem, milyen jóízűen megmosolyogták a szellemeik az én balgaságomat!

A médiumi írás gyorsan fejlődött, de egy ideig olvashatatlan volt, mert eleinte nem minden betűt tudtak a szellemeik kialakítani, miután az írásom teljesen gépies lett. A kezem mozgásáról tudtam, hogy valami íródik, de annak értelmét én is csak az olvasás után tudtam meg, akárcsak egy idegen. Nagyon érdekes jelenségnek találtam ezt, de még jobban kezdtem félni, mert a jobb kezem felett elvesztettem az uralmat; az mozgott, csinált mindent akaratom ellenére, mintha nem is az enyém lett volna.

Egyszer csak elkövetkezett az a rettegett idő, hogy a nővérem elutazott és én teljesen egyedül maradtam az író-órára. Nagy imádkozással és félelemmel készültem hozzá. Leteszem a kezemet, s az írónom alól ez a pár szó kerül elő: „Isten nevében vagyok itt, a Névtelen szellem.” Mikor idáig eljutottam, félelmem eltűnt. Tíz-tizenkét sort írt, amelyekben szeretetteljesen kedves szavakkal vigasztalt és bátorított, azután elbúcsúzott. Az üléseken én mindig arra kértem a szellemeiket, hogy ha elmennek, koppantással jelezzék azt valahol. Megjegyzem, ez is csak arra szolgált, hogy így félelmem megszűnjék, tudva azt, hogy most már nincsenek a közelemben. Így volt eset rá, hogy

kívánságomat teljesítsék, mind az ablakon koppantottak, ami úgy hangzott, mintha az ablaküveget mogyorószemekkel dobálták volna. Most is, az írás végeztével azt kérem a Névtelen szellemtől, ha elmegy, koppanással jelezze azt. Elernyesztett kezem az asztalon nyugtatva várom a koppanást; egy percnyi várakozás után koppanás helyett egy ködszerű kéz megfogja az én pihenő jobb kezemet, kissé felemeli, majd gyöngéd szorítással leteszi az asztalra. Valaki a finom fluidkezeivel kezelt fogott velem. A figyelmességnek, a gyöngédségnek ilyen megnyilatkozására nem voltam elkészülve, ez a szívem mélyéig meghatott, és attól fogva soha többé nem féltem a drága lénytől, a Névtelen szellemtől.

Ahogy fejlődtem, mindig mélyebb lett a barátság köztünk. Azt a finom, gyöngéd szeretetet, azt a nagy bölcsességgel párosult jóakaratot el sem tudtam volna képzelni, ha Őt meg nem ismerem. Egy alkalommal nagyon rendetlenkedtek a szellemek, s én panaszkodtam neki, hogy miért vannak olyan sokan itt mindig? Én félek a sok fizikai jelenségtől, minek jönnek hát, amikor nincs ülés? „A madarak is szállnak, ha morzsát szórsz nekik” - felelte - „ezek is mind szeretetre éhes lelkek, és te imádkozol - a szegény szellemekért. Ha minket szeretsz, tőlük se félj.”

Ismét más alkalommal azt kérdezem tőle: „Mondd, kedves Névtelen szellem, elég jó vagyok-e én ahhoz, hogy médium lehessenek?” Mert én még akkor sem éreztem magamat médiumnak; szerintem csak a transzban beszélő médium volt az igazi. „Én nem mondhatom azt, hogy te jó vagy-e vagy rossz, de annyit látok, hogy elég olvasott vagy, és van szeretet a lelkedben; ezek olyan kellékelt, amelyeket nagyon fel lehet használni Isten dicsőségére, ember- és szellemtestvéreid javára. A Névtelen szellemnek lesz rá gondja, hogy belőled jó médium váljék.”

Nagyon sokat volt velem fejlődésem ideje alatt; alig is hagyhattam magamra, mert az alantas szellemek rám rontottak, követelték, hogy írjak; ha nem vigyáztam, a kezem elkapta a ceru-

zát és írt. Mindenféléket beszéltek, hozzám nyúltak, kinevettek és szakadatlanul nyugtalanítottak zörgésükkel. Ebben az időben ő egész éjjeleken ott ült az ágyam mellett, s míg én aludtam, az én kivált lelki énem beszélgetett vele. Én azonban sohasem láttam őt másként, mint fehér ködbe burkolt magas alakot.

Amikor a jelenségek és meggyőződések hatása alatt mi, földi emberek, átvedlettünk lelki testvérekké, s elhatároztuk, hogy egymást a közvetlen „te” szócskával fogjuk szólítani, azon a reggelen az volt az utolsó mondata a Névtelen szellemnek hozzám: „Nagyon örülök, hogy a szívetek kéréget le tudtam olvasztani; végre látjátok, hogy testvérei vagytok egymásnak. Ezzel felébredtem, s ébredésem alatt egy finom kéz ujjainak simogatását éreztem az arcomon.

*

Ebből az időből nagyon sok kedves emlékem maradt, melyekért hálás szívvel gondolok reá és a nehéznek látszó, de boldog kezdetre. Február végén már egészen jól és elég gyorsan tudtam írni médiumilag. Ekkor egy alkalommal azt álmodom, hogy a Névtelen szellem könyvet fog velem írni, majd ha nagyon jól megy az írás. Továbbá egy láthatatlan valaki vezet, és folyton beszélget hozzám; felhívja a figyelmemet egy időközönként megjelenő és eltűnő táblára: „Nézd meg jó!” - mondja a kedvesen beszélgető valaki - „mert ezen a táblán a te életed idejét fogod meglátni.” A szememet megerőltetve, nézem a távolban megjelenő táblán a számot, s mintha 68-at látnék rajta, de nem látom tisztán. Hangosan mondom a számot, de az én láthatatlan vezetőm rögtön rámondja: „Nem jól láttad, nézd meg jobban.” Még kétszer feltűnik a tábla, de mindig távolabb; egyszer 58-at, utána 35-öt láttam. Erre már nem mondott semmit titokzatos kísérőm. Azután több dolgot is beszélt régi életem eseményeiről és én felébredtem.

Másnap az író-órán megkérdezem a Névtelen szellemet, mit jelenthet ez az álmom, mivel ő egyszer azt mondta: „Te sok-

szor valóságot látsz álmodban, - de nem mindig.” Ezúttal azt mondta: „Én könyvet akarok veled írni, de nem egészen bizonyos még; az életidődet nem jól láttad, mert nem tart addig. Azért ne ijedj meg, és ne félj a haláltól, mert szép élet vár rád itt minálunk.” „Nem félek a haláltól - talán inkább a hosszú szenvedéstől, amíg az bekövetkezik, feleltem.” „Nem fogsz hosszán szenvedni, elalszol és jössz velünk. Majd meglátod, milyen békesség és boldogság vár azokra, akik a földi életben is az örökkévaló igazságot keresték és szolgálták.”

Elgondolkoztam egy pillanatig és azt mondtam: „Még szeretnék egy kicsit itt maradni és munkálkodni azért az igazságért, amelyet nekem a jó Isten megmutatott.” „Hiszen nem most lesz az. Lehet, hogy addig még sokat is fogsz munkálkodni.” Ezzel véget ért az álomról folyt beszélgetés.

Ettől fogva napról-napra újabb élmények tették elevenné, színessé az életet körülöttem. Boldog voltam, amilyen életemben azelőtt soha. Médiumi tapasztalásaim minden kétséget kizáró bizonyítékokat nyújtottak a túlvilág létezéséről, s e mellett alig vettem ügyet egy régi betegségem kiújulására: arra, hogy a szív működés zavaraiából mind terhesebb tünetek sorakoztak föl.

Amikor vagy harmadszor mély transzban voltam, a Névtelen szellem figyelmeztette a hozzám tartozókat, hogy kezeltesse nek orvossal, mert a szív bajom igen veszélyes, és mivel az életidőm a befejezéshez közeledik, ha orvos nem kezel, majd az emberek a médiummá való fejlődést okolják, ha a vég bekövetkezik.

Orvost hívtunk hát, aki nagy körültekintéssel vizsgált meg és igen veszélyesnek tartotta bajomat; nagy kíméletet írt elő, és valami orvosságot. Szorgalmasan szedtem a gyógyszert, a szív bajom azonban ennek dacára gyors léptekkel haladt előre. Annyira rosszul voltam már, hogy a legkisebb sietésnél vagy kis emelkedésnek menve, oly rosszul lettem, hogy azon imádkoztam, csak az utcán ne érjen utol a halál. Mindennek dacára nem gondoltam arra, hogy az már annyira közel volna.

Március 25-én már súlyos rosszulléttel küzdve tudtam csak hazaérkezni így megy ez végig egész áprilisban.

Május első napjaiban örömteljes vágy fogja el a lelkemet: elmenni el - valahová. Azt hittem, hogy ez az érzésem azzal van összefüggésben, hogy a nővérem lakodalmára készülődtünk, amikor majd a szüleimet és azt a kis falut viszontláthatom, ahová annyi kedves gyermekkori emlék fűz. Elutaztunk. Az első üdvözlések után azonban még nagyobb erővel kergetett a vágy valahová. Szinte terhes volt számomra az a négy nap, amit otthon töltöttem. Visszatázásom után még erősebben nyugtalanított ez az elmenési vágy; nem tudott most már semmi lekötni, céltalanul járkáltam, s amikor csak tehettem ezekben a napokban az utcán kerestem a nem ismert célt, ami mint holdkórost vonzott maga után. Május 22-én olyan rosszul lettem, hogy kétszer összeestem, s az eszméletemet elvesztettem.

Délután kicsit jobban lettem és az író-órához készültem, hogy megtudjam, tulajdonképpen mi az oka a nagy rosszulletnek. A saját szellemem jelentkezett, s mint egy idegen szellem, úgy írt velem, a testi énemmel; Örömet fejezte ki afelett, hogy az ő ideje lejárt és ránézve a mai nappal megszűnik a földi szenvedés. Én ezt teljes közönyösséggel vettem tudomásul, bár még az előtte való napokban nagyon örültem a Névtelen szellem abbeli ígéretének, hogyha lehet, megkezdi a „Mai kor vallását” írni általam. Azután jelentkezett a Névtelen szellem, akinek én nagy megütközéssel beszélem el, hogy milyen furcsát írt velem valaki az én szellemem nevében. Ő erre komolyan megjegyzi, hogy igaz a dolog, de - ha nékem igaz vágyam van munkálkodni az Úr szőlőjében, imádkozzam az életért, és ő majd velem együtt kéri az Urat, mint ahogyan ő már az egész idő alatt imádkozott az életben maradásomért. Ne aludjam el éjfél előtt, hanem csak jóval éjfél után, és akkor ő úgy látja, az Úr megadja azt, hogy az életemet meghosszabbíthassák a munkára.

Nem mentünk aludni előbb, csak éjfél utáni két órakor. Másnap reggel 8 órakor ébredtem; a súlyos szívbajomnak híre sem volt, a szívem rendesen működött. Azt hittem, csak pillanatnyi

a megkönnyebbülés és a bajom vissza fog térni; de hogy mégis meggyőződést nyerjek, megvizsgáltattam magam ugyanazzal az orvossal, aki teljesen meggyógyultnak találta a szívemet.

A Névtelen szellem megkezdte a „Mai kor vallását” írni, hetenként három ülésen, még pedig oly gyorsasággal, hogy férjem, aki letisztázta, több mint kétszerannyi idő alatt írta le, mint én az eredetit. 1913. novemberében kész volt a könyv, s én egészséges voltam.

*

Március elején, egy ülés alkalmával, váratlanul bekövetkezett az, hogy transzba estem. Ezen az ülésen azt közli a Névtelen szellem, hogy nagyon sokan vannak, és nem tudnak elég gyorsan közlést leadni. Én készségesen felajánlom, hogy ha az Írásom gyorsabb lenne, vegyék azt igénybe. „Jól van, megpróbáljuk, készülj hozzá.” Megtörténik. A ceruza nagy gyorsasággal szalad, de értelmetlen vonalakat ír le. Amint elhelyezkedésünk után bekapcsoltak a körbe, úgy éreztem, mintha egy villanyos zsákba szorítanának, s fent bezárnák azt. Pillanatok alatt heves rosszullét, szívfájdalom lepett meg. Szemem elhomályosodott, gondolkozásom megszűnt, csupán az életösztön vergődésével kapkodtam a szívem felé s kiabáltam párszor: jaj, a szívem! A szívem!” Ezzel elvesztettem az öntudatomat. Nagyon mély, terhes álomba merültem, amelyben mintha távolról hallottam volna a saját hangomat kiabálni és sírni. Én azonban messze voltam tőle. Egyszerre, mint egy villanykapcsolásszerű hirtelen hatásra, elhagyott az izgalom, a sírás, a kiabálás és helyette kellemes, langyos fürdőhöz hasonló érzés lett úrrá az egész valómon s hozzá egy halk, monoton beszéd hangzott az én hangomon. Az előbbi szellem egy hozzám közel állott, nagyon szenvedő szellem, az utána következő pedig a Névtelen szellem megnyilatkozása volt. Felébredtem. Ez volt az első eset, hogy nem voltam boldog örömmel eltelve az ülés után, mert nem értettem meg a saját állapotomat. Hiába magyarázta a Névtelen szellem a transz előnyeit, én mindig a betűzést sírtam vissza. Mint a „Névtelen szellem” később közölte velem, azon

a kritikus napon tényleg lejárt a testöltésem ideje, s a következő nappal megkezdődött életem mint új inkarnáció számít.

*

Első ízben való transzállapotom után megváltozott a szellemi környezetem; a nagy ropogások és kopogások csökkentek, de még mindig elég élénk zörgések hallatszottak. Én sokkal érzékenyebb lettem, mint azelőtt, emberek, szellemek közelsége, kiáradó fluidja sokszor fizikai fájdalmakat tudott okozni, sőt ha intenzíven gondolt valaki rám, előttem láttam az illetőt; a szellemek érintését éreztem, ami nem mindig volt kellemes.

A Névtelen szellemet mindig jobban megszerettem, s féltve őriztem azt a nagy értékű szeretetet, s teljes erőmmel azon voltam, hogy neki örömet szerezzek. Sok mindent szerettem volna tőle kérdezni, de nem mindig mertem, mert amikor sok bátorságot vettem, a kérdezősködéseimre azt felelte: „A földi embernek nem kell mindenről idő előtt tudnia.” Elhallgattam ilyenkor, de később, nem egyszer évek múlva, önmagától felhívta figyelmemet a rég feltett kérdésekre és megválaszolta, vagy ha jobbnak látta, képekben megmutatta. Az első húsvét alkalmával a nagyhétre eső üléseket a nekem mutatott képekkel vagy helyesebben élményekkel töltötte ki.

Megkísérlem ezeket leírni, bár az emberi szó nagyon szegény mindazoknak a dolgoknak ecsetelésére, amelyeket láttam.

VIII. FEJEZET. **UTAZÁS A SZFÉRÁKBAN. (**)**

Az ima elhangzása után transzba estem, s amit már régen nem tettem, keservesen sírtam, „mert engem el akarnak vinni és nem tudom, hová.” Félttem. Egyszerre csak mint valami hullámzás, meghimbál egy erő, és messze távolodom a testemtől. Velem van a fehér ködbe burkolt vezetőm, aki barátságosan magyarázza, hogy most megmutatja a földi étellel járó bűnükbe merült szellemek helyeit.

Nemsokára megállunk egy sötét tájon. Száraz fatörzsek még

sötétebbé teszik a láthatárt; alig látni itt-ott egy-egy kis tisztást. Figyelni kezdek, s akkor látom, hogy nagy vörös tüzek mellett csak úgy hemzseg a sok sajtós emberalak. Legtöbbnyire jólöltözött, intelligens arckifejezésű férfiak beszélgetnek egymással, s kíváncsian tekintenek reánk. A fejük nagy, kifejtett, lábaik és törzsük azonban kicsiny, négy-ötéves gyermekéhez hasonló. Kezüket melengetik, terveznek, veszekednek. Vezetőm megmagyarázza, hogy ezek a földön nagy pénzemberek voltak, vagy olyan írók, akik csak a pénz megszerzését tekintették főcéljuknak, akik elspekuláltak a saját és a más vagyonát. Most fáznak és éheznek, sötétségben vannak, mert ide nem ér el a világosság.

*

Itt nem időzünk soká, elhagyjuk ezt a tájat és a fősvények világába érünk. Ezek soványak és elhanyagolt külsejűek mind. Nagyon mély sziklahasadékokban laknak, kincseiket féltve őrzik a sziklaodúkba dugdosva, s nem mernek elmozdulni onnan, mert az őrizet nélkül maradt kincsnek hamar lába kél itt. Éheznek, szomszárnak, fáznak, örökös rettegés kínozza őket vagyonuk elveszthetése felett. Az odúkban nemcsak ők, e szegény szellemek keresnek menedéket, hanem nagy zöldes kígyók, varangyos békák is nagy számban tanyáznak ott, mert az alattomoság, hazugság, irigység, ami a lelkükben él, ilyen testöltésben jelenik meg köztük. Itt gyötrelmes az élet, mert nagy szenvedések után tudja csak a lélek elhagyni e helyet, hogy kincseit szétszórva, szabaddá tegye magát azoktól. Innen széles híd vezet keresztül egy mélység felett; a kincsektől megválni készülő lélek ide emelkedik fel, s innen indul tovább; de a hídról visszapillanthat elhagyott kincseire, s látnia kell, mint esnek rá az éhesek, a telhetetlenek, s mint örülnek az elhagyott prédának. Ha megbánja elhatározását és elhagyott kincsei vonzást gyakorolnak rá, visszaesik a korábbi szenvedésbe; de ha könnyű szívvel hagyja el azokat, akkor könnyebb fejlődést biztosító szellemi élet vár reá.

Az érzéki bűnökben mélyen süllyedt szellemek világa még

több szenvedést rejteget. A durva sziklák valami undorító, büzös, síkos, nyúlós nedvességgel vannak borítva; lent a mélyben bukdácsolnak ezek a szegény, szájalomra méltó szellemek. E nyúlós, sűrű, gennyszerű nedvességben az élősdiek sokféle neme él, és marja az emberekhez hasonló szellemek testét. Nagy, nyitott sebek, rothadásnak induló testrészek válnak láthatókká, bár ők titkolják egymás előtt, legalább is szeretnék titkolni undokságukat. Itt a férfi és női szellemek utálják egymást, és folytonos vádaskodás és panasz hangzik, és elkeseredett küzdelem folyik a két nem között. Az ide vezető úton pénz, ékszerek, drágaságok, finom ruhák, cím, rang, előkelő állások vannak elszórva, mert a halállal leveti mindegyik azt, amiért e gonosz völgybe került. Innen nem lehet menekülni, csak a felülről lebocsátott kötelék segítségével. Ez pokol.

*

Innen továbbmenve, igen szépnek látszó helyen állapodunk meg, hogy megláthassam a hiúság világában folyó életet. Első pillanatban szép, kívánatos hely ez, szinte elütő a többitől. A szép és nagy gonddal felépített paloták tulajdonosaik jó ízléséről tanúskodnak. Messziről ragyogó címerek hirdetik, hogy itt sokat adnak a dicsőségre. Mindenki visz magával valamit, amit félt: a jó hírnevet. Bizony itt ez mindig veszedelemben forog, mert az emberek szívesen bemocskolják a másikat sárral vagy másféle szennnyel, hogy fényességben felül ne múlhassa őt a másik. Magától értetődik, hogy sohasem nyugvó versengés és egymást túlhaladni akarás e világ életének mozgató ereje. Így sokat dolgoznak, okoskodnak, hogy a nagy iramban el ne maradjanak egymástól, de ha már egyenlők, lehetőleg elkerülhessék egymást. Hamar elfáradnak, megbetegednek és szenvednek a nyugalom minden lehetősége nélkül. Vereségeikben duzzogó, mély szomorúság szállja meg azokat, akit nagy fáradtságuk eredményét összeomló kártyaváraikban látják elveszni.

A pihenés vágya ébred fel lelkükben; egymástól távol igyekeznek jutni, ahol nem kell beismerni egymás előtt kudarcaikat, mert ezt tekintik a legnagyobb szégyennek. Pedig hiába szé-

gyenkeznek, nem kerülheti el sorsát itt senki. A megaláztatás, a kigúnyoltatás mindenkinek végzete, mert a legnagyobb érdemekkel dicsekedőt is eléri a meg nem értés, a meggyanúsítás, s amilyen magasan fenn képzelte magát, éppen olyan mélységbe zuhan alá. A beteges szellemek elfajulást mutatnak, de nehezen ismerik fel ezt magukban, azért itt minden a tükörhöz hasonló ténnyel veri vissza eltorzult alakjukat. Nagy fájdalommal és keserőséggel szemlélik magukat a fénylő, tiszta víz tükrében, a fénylő buborékokban, melyekkel e világ atmoszférája telve van. Gyönyörű kertjeikben, melyeket nagy fáradsággal ápolnak, búvóhelyet talál a kígyó, a gyík és a béka. Veszedelmes rovarok, undorító férgek nyugtalanítják e világ lakóit, melyek a virágok és gyümölcsök belső részeiből kelnek életre. Minden szépnek és kívánatosnak látszik itt, de élvezhetetlen, akárcsak a hiú emberi léleknek bármely cselekedete. El sem lehet képzelni, hogyan rejtőzhetik ennyi szépség között olyan nagy szenvedés és boldogtalanság, mint amit itt, a hiú lelkek e hazájában talál az ember. És milyen népes ez a hely! A szegény, földhözragadt embertől kezdve a hatalmasokig, minden rendű és rangú emberek lelkei verődnek itt össze.

*

Megnézzük a telhetetlenség, kapzsiság és irigység világát is. Amint ide értünk, azt hittem, földi paradicsomba jutottam. A bőség országa ez, mert mintha csak a természet minden javait ide hullatta volna. Amerre a szem ellát, óriási gabonaföldek terülnek el, megérve a szem, csak a learatás hiányzik. Nagy, duzzadtszemű, araszos kalászokat ringat a szellő, a fák rakva a legszebb gyümölcsökkel, a szőlő soha nem látott fürtökkel rakottan várja, a megszedést. Az ezüst és aranypénzek, drágaságok a mezőn elhullatva csillognak, mintha valaki menekülés közben vesztette volna el azokat. Csak embert, illetőleg szellemeket látni keveset. Azok is mind betegek, ványadtak, erőtlenek. Gyermekek itt alig van. Kérdezve fordulok ködbe burkolózott vezetőmhöz: Mit jelent ez? „Ide jutnak azoknak az embereknek a szellemei, akiknek sohasem volt elég a földi érté-

kekből. Első pillanatban a legboldogabbnak érzi itt magát mindenki, de itt csak egyszer lakhat jól, egyszer nyújthatja ki kezét a lélek a prédára, mert hiába harácsol, hiába gyűjt kincset, értékesíteni nem tudja, mert itt mindenki szabadulni igyekszik mindentől. Amíg nem nyúlt semmihez, nincs baja, átmehet a szellemibb világba; de ha éhesen ráveti magát a talált dolgokra, nem válhat el tőlük, mert szolgálnia kell az anyagot, míg e terhes munkában erői fel nem bomlanak. Akkor mindent elhagyva, a halálhoz hasonló állapotok között szabadulhat csak innen a szellem.”

Figyelmesebben megnézem e boldognak látszó világ lakóit, s látom, hogy ezek mind betegek, sápadtan, gyengén lézengenek ebben a csodaszép Kánaánban. A nehezen emésztő, jóllakott ember undorával tekintenek mindenre, menekülni szeretnének önmaguktól, javakban bővelkedő világuktól, de visszahúzza őket ólomsúllyal az anyagnak terhe.

*

Innen a közönyösek, önzők, a hidegszívűek hazájába megyünk. Vastag hóréteg borít mindent, száraz fák töredező gallyai állják útját mindenfelé a kicsit kitaposott úton az embernek. Fáradt, unott arcú szellemek vándorolnak itt egyenkint, egymástól nagy távolságban. Nem törődnek egymással, nem szeretik egymást, de nem is gyűlölik. Egykedvűségükben még saját sorsuk iránt is érzéketlenek mindaddig, míg a fokozódó hideg dermesztő fájdalmakkal nem figyelmezteti őket az életösztönön keresztül, hogy rettenetes gyötrelem vár rájuk. Az életösztön itt is, mint mindenütt e világokon, erősen működik. Ez aztán nehezen, de mégis visszatéríti őket egymás keresésére. Növekedő fájdalomokkal enyhülés után vágyik a lelkük, a szeretet melegsége után, mert csakis ebben találhatják meg életcéljukat. E zord világ kapuin túl élet és fejlődés van, virágok nyílnak, az öröm virágai, azok számára, kik már felismerték életük célját és dolgozni akarnak érte. Nagyon sokat kell dolgozniuk a szeretet örömeiért azoknak, akik önzésükben ridegen megölték másokban a szeretetet. Meg kell elégedniük a morzsákkal,

amelyek a haladottabb világokból hullnak alá.

*

A felettebb igazságosok, a túl pedánsok, u.n. szörszálhasogatók, a könyörtelenek, irgalmatlanok világa közvetlen közelben van. Mindenütt vaskorlát, vaskapu, vasajtó. Olyan ez az egész világ, mint valami fekete vonalakkal megrajzolt labirintus. Hideg, zord, ködös világosság fogadja a belépőt, elégedetlenség, zúgolódás, békétlenség nyugtalanítja itt a lelkeket. Folytonos keresgélés, kielégülés után való vágy űzi, hajtja őket e labirintusokon keresztül, de nem tudnak kijutni, nem tudnak megnyugvást találni, mert minduntalan a saját igazságukkal találják magukat szemben. Bosszúsak, idegesek, kicsinyesek, zsörtölődők mindaddig, míg elfáradva, kimerülve elhagyják saját igazságukat és az isteni igazsághoz nem fordulnak irgalomért. Ez szintén irgalomra, elnézésre utasítja őket, s csak ha ők maguk is valamely elnézésben, vagy megadásban gyakorolták magukat, akkor vezeti ki őket e labirintusból az isteni kegyelem. Az igazság vaskapui így engedik ki foglyaikat. A szigorúság, az engesztelhetetlenség olyan erős zár, melyet nem képes senki és semmi kinyitni, csak egyedül az irgalmasság. Elcsodálkoztam a mennyei igazság törvényein. Hiszen itt nincs sehol a büntető Isten kezének nyoma; a szenvedésekben az ember lelke bünteti önmagát azzal a bűnnel és tévedéssel, melyhez ragaszkodott földi életében, sőt azután is.

*

A gyűlölet és bosszú világa is kimeríthetetlen gyötrelmekben gazdag. Egymást üldöző, elkeseredett lelkek óhajtják a halált, hogy egymástól szabadulhassanak; ehelyett száz meg száz alakban támad fel az ember ellensége. A kegyetlenség, mint örökké éhes fúria, újabb és újabb lángokat gyújt a lelkek mélyén, melyek izzásba hozzák a lélek összes erőit. Ebben a gonosz, kegyetlen lángban égnek el mindazok a megmaradt jobb erők, melyek enyhülést kereső és találó eszközökként a léleknek még rendelkezésére állnak. Óh hol van hát a szabadulás a szenvedések elől? Sóhajtottam e sok gyötrelmem láttára. Fehér

kísérőm látta kétségbeesésemet, s vigasztalni próbált.

*

Észrevétlenül siklottunk tova a mindinkább világosodó szférákon keresztül. Itt már szerettem volna megállani, hiszen szép volt minden, az atmoszféra erősítő és boldogító. De csak mentünk tovább. Majd szédülni kezdtem, s végre elájultam. Mikor ájulásomból magamhoz tértem, sokkal könnyebb és világosabb ruhában találtam magamat. Lelkemben égi derű, boldogság. Egyszerre, mintha a végtelenségnek egy fehér szigetére érkeztünk volna, szilárd alapot érzek lábaim alatt. Ott a szigeten nagy, de végtelen szelíd, fájdalmas szomorúság lepte meg a lelkemet, a megszentelt bánat, az önmagát odaadó és feláldozni kész szeretet finom, gyöngéd rezgése eddig még el sem képzelt forró, imádkozó vágy alakjában jutott tudatomba. Körülnézek, s vezetőm ragyogó, fehér ködbe burkolt alakja barátságosan figyelmeztet, hogy most Mária, az Úr édesanyja országában vagyunk és Ő szeretné, ha Mária engem megáldana. Szent áhítat töltötte el lelkemet, s imádkozva vártam. Észre sem vettem és máris előtte álltam. Sem csillagos palást, sem fénylő korona nem volt rajta, csak egyszerű fekete, leomló ruha. Leborultam előtte mélyen, egészen a lábaihoz. Nem tudtam reánézni, csak az áldást éreztem a szívemben, amely ilyenféle szavakban volt kifejezve: „Légy te is az Úrnak engedelmes szolgálóleánya.” - T.i, az ő erejéből, az ő engedelmességével áldott meg. Mély meghajlásomból könnyed felemelő segítségével ismét felálltam, de ő már eltűnt előlem. Vezetőm látta gondolataimat, s kérdés nélkül felelte: „Te nem tudod miért volt gyászba öltözve az Úr édesanyja. Ilyenkor, amikor a földön a nagyhét előkészítő hangulatában élnek, ő mindig gyászruhát ölt azokért az emberi lelkekért, kik még az Úr halálának és feltámadásának értékét és erejét a bűntől való szabadulásra meg nem ismerik, nem keresik, s nem ragaszkodnak hozzá. Ezek a lelkek még holtak, és ezekért gyászol Mária; ezekért imádkozik és dolgozik fájo szomorúsággal. Ezekért dolgozunk mi is, hogy megismerjék a világosságot, az életet. Mária sötét ruhája a sötétséget jelenti,

melyet átsugároz az ő szeretete és imája.”

*

Elmentünk a végtelenség egyik szigetéről a másikra. Egy örök-imádás templomába értünk, melynek belsejében mindenfajta Krisztust hívó és imádó felekezetnek volt helye. Középen egy főoltár, az oltár közepén egy szentély, ahonnan folyton gomolygó fehér fluid ömlött el az egész nagy templomban, befogva az oltár külső arany díszítéseit, melyek az Úr szenvedéseit okozó eszközöket ábrázolták. A templomban titokzatos csend uralkodott. Szent áhítattal közeledtünk az oltár lépcsői felé. Mind a ketten imádkoztunk. A legalsó lépcsőnél megálltam, s szétterjesztett kezekkel leborultam a magasabban álló lépcsőkre. Felajánlottam lelkemet, testemet, időleges és örök-kévaló életemet az ő szolgálatára. Az áment valami ismeretlen hatalom hangja zúgta rá, mely zengésével betöltötte az egész templomot. Ez a hang a templomot betöltő Szentlélek erejének hangja volt. Úgy éreztem, hogy az Úr elfogadta az én lelkem felajánlását. Boldogságtól eltelve tekintettem fel a szentély ajtaját elfedő gomolygó fluidok felé, s ebben a pillanatban fénylő világosság áradt a szentélyből úgyanynira, hogy a szem nem bírta elviselni ezt a fényt. E fényözönből az Úr Jézus sebhelyes két keze válik láthatóvá, amint áldóan tartja felettem. Ismét leborultam az oltár lépcsőire, s áhítatos elragadtatásomban az egész éneket megszűnni, feloszlani éreztem.

Mire ismét magamhoz tértem, s fel mertem tekinteni, a fénylő világosság már eltűnt, a szentély ajtaját ismét a gomolygó fehér fluidok takarták el.

*

Elhagytuk a templomot is, s most a Névtelen szellem az ő otthonába hívott, hogy tekintsem meg azt is.

Gyönyörű fehér fényel átvilágított szférába jutottunk, melyhez fogható szépséget még a legmerészebb képzelet sem közelíthet meg. Végtelenül sajnálom, hogy földi szavakkal hűen visszaadni nem tudom azt, amit ott láttam, mert ha mindent le tudnék is írni, hiányoznak az emberi fogalmak azoknak elkép-

zelésére. A természet gyönyörű, virágzó erdők, sima, tükörlap-hoz hasonló tiszta vizű tavak, a fehér fényben tündöklő kristály hegyek, a szivárvány színében ragyognak elő utunkon. Sohasem látott virágok özöne borítja a mezőket. Megérkezünk. Minden tiszta, a napfényben ragyogó felhőhöz hasonló az az anyag, amiből a szellemek egyszerűbb vagy díszesebb palotái épültek. Homlokzatán dús aranyozással, mindegyik valami jelvényt ábrázol, mely a szellem egyéniségének, munkájának megfelelő. Én persze nem értettem a jelvények olvasását, de vezetőm felhívta rá mégis a figyelmemet. Végre egy nagykiteredésű kertfélével körülvett, művészi ízlésről tanúskodó épületre mutatva, így szólt: „Itthon vagyunk.” Elragadtatásomban alig mertem körülnézni, csak álltam a ragyogó, fehér oszlopos csarnokban, és azon gondolkoztam, mikor lépnek le az emelvényről azok a gyönyörű szobrok, melyek annyira élőknek látszottak, hogy szinte lélegzésüket véltem látni.

A kert virágai fehér és halvány színekben pompáztak, utolérhetetlen finom illattal telítve a levegőt; a szökőkutak finom zenéhez hasonló csobogása, színjátéka, s benne a gyémánszerűen csillogó halacskák játéka, minden boldog, harmonikus életről tanúskodott. Merengésemből vezetőm érintése térített magamhoz, ki néhány termet mutatott meg az otthonból. Mindenütt utolérhetetlen fény és pompa; a legkisebb tárgytól a legnagyobbig mindent a tökéletes művész keze alkotott. Végül egy kis imádkozó hely nyitott ajtaja vonja magára figyelmemet. A szoba közepén oltár áll, az oltárt - éppen úgy, mint a nagy templomban láttam - körülveszik az Úr szenvedésének jelvényei, fehér virágok kúsznak fel, s bontják be a fehér fluiddal eltakart szentélyt, melyben éppen úgy megjelenik az Úr alakja, mint a nagy templomban. A szentély előtt fehérfényű örökmécs ég nagy lobogással. Vezetőm itt arra figyelmeztetett, hogy ide nem léphetek be, míg a földön élek. Kérdéseimre azonban szívesen válaszol. Így tudom meg, hogy az örökmécs fehér lángja az ő örök szeretete és hálája az Úrhoz, mely szelíden égve, egyforma akarattal mindig kész engedelmeskedni, ha

az Úr szólítja őt...

*

Az oszlopcsarnokokon kifelé haladva eszembe jut, hogy én mindig csak vastag, fehér ködbe burkolva láttam az én vezetőmet. Félénken adom elő kívánságomat: „Mindent megnéztem, mindent láttam, csupán Téged nem láttalak soha; nem tudom, ki vagy, Te Isten lelkétől ily bőven megáldott lélek, ki a szeretetteddel ily nagy boldogsághoz segítettél engemet.” Ebben a pillanatban szétárul a ködburok, s én a meghatottságtól, a gyönyörúségtől szédülve, szükségét érzem, hogy egy oszlophoz támaszkodjam. A látvány oly szép, hogy meg sem kísérelm a leírását, csak annyit tudtam akadozva mondani: „ - Hát - hát - Te - ilyen - nagyon szép - vagy?” „Itt már mindenki ilyen” - felelte ő egyszerűen, s bő leomló palástját karjára dobva, megindult az oszlopsorból kifelé. Én lassan követtem őt. Ő beszélt hozzám, magyarázott, én pedig áhitattal hallgattam.

Beszédjét befejezve, hozzát teszi: „A mulandó világ ideje lejárt, s neked vissza kell menned a földre.” Én könyörögve kértem, hogy engedje ezt a negyedórát még itt töltenem nála, hiszen még csak $\frac{3}{4}$ 10 óra. (A majdnem teljesen besötétített szobában még nyitott szemmel sem lehetett volna látnom az órát és mégis pontosan annyi volt.). Telt az idő, s egyszerre fokozatosan tűnik el előlem a gyönyörű világ, s a szellemi vezetőm alakja. A földi világ hatásaira lesz érzékennyé az öntudatom... a transznak vége... felébredtem.

Ezt az egészet háromnegyed óra alatt láttam, s éltem végig, folyton beszélve a látottakat. Ébredésem után semmire sem emlékeztem, csak a rendes, természetes álomból való ébredésem után, másnap reggel, úgy jött az emlékezésembe az egész, mint valami álom. Utána két napra, író-óra alatt, a teljes emlékezést megkaptam és tisztán álltak előttem a látott képek. Ettől fogva ülések alatt, delejes álomban, elalvás előtti állapotban, félig ébren, félig alva láttam és látok szellemeket, embereket, eseményeket, melyek vagy elmúltak, vagy jönnek, vagy a jelenben történnek meg. A teljesen éber állapotomban nem látok

semmit. De rendkívül érzékeny vagyok a szellemek és emberek gondolatainak, érzéseinek felvételére, testi-lelki fájdalmainak átvételére. Magától értetődő, hogy ebből kifolyólag több szenvedésben, mint örömben van részem.

IX. FEJEZET.

SZELLEMFÉNYKÉPEZÉS. (**)

Alighogy egy kicsit megvetettük a lábunkat a szellemvilágból kapott igazságokon, hitünket, meggyőződéseinket mohó vágyal igyekeztünk szaporítani. Különösen én szinte beteges ösztönzést éreztem, hogy minden titokzatosnak látszó dologra világosságot nyerhessek. Így rengeteg meggyőződést adott részünkre az Isten kegyelme; mintegy bőségszaruból hullatta reánk azokat a meggyőzéseket, amelyek nemcsak a mi részünkre, hanem mindenki részére bizonyosságot jelenthetnek.

1913 márciusában azzal a kérelemmel járultam a Névtelen szellem elé, engedné meg, hogy kísérletképpen szellem fotográfiát csináltathassak, ő nem nagy örömmel egyezett bele, mert - úgymond - kevés az életerőm ahhoz, hogy belőle elvonhassanak; de nagy kérelmemre mégis beleegyezett. Előzetesen megbeszéltünk mindent a szellemekkel, csak a fényképész nem tudott semmiről; csupán annyit mondtunk meg neki, hogy tudományos kísérletezés céljából a legérzékenyebb lemezt szeresse be részünkre, mivel a testből kisugárzó magnetizmust akarjuk megrögzíteni a képen. A fényképész nem sokat bízott a dologban és azt mondotta: „Amit az én szemem nem vesz észre a lencsén keresztül, azért nem vállalok felelősséget, hogy a lemezen rajta lesz.” „Nem baj”, - feleltük, - „ez úgyis csak kísérlet lesz.”

A szellemekkel való megbeszélés szerint az ő kialakulásukhoz két teljes perc kell; vagyis az én leülésemtől kezdve, két perc eltelté után, már ők készen vannak. Szerettem volna a magam ízlésének megfelelő rendes fényképet csináltatni úgy, hogy valahol az én alakom körül szellemek legyenek láthatók a ké-

pen. Azonban nem így történt. Alighogy a jelzés szerint elfoglalom a széket, pár másodperc múlva a transz jelei mutatkoznak s én, mire a felvétel megtörtént, már nem tudtam magamról. A fényképész megijedt, azt hitte, rosszul lettem s nem akarta a felvételt megcsinálni. Csak nagy rábeszélésnek engedve csinált két felvételt rólam; egyet napfénynél s egyet villanyfénynél... Az előhívásnál nagy megütközéssel vette tudomásul, hogy a napfénynél történt felvétel lemezén bizonytalan emberformák ködszerű alakjai, a villanynál felvett lemezen pedig feloszló felhők csoportja vált láthatóvá. Rögtön magyarázatot kért tőlünk, hogy mi ez, hogyan csináltuk ezt, mikor Ő semmit sem látott. Nagyon kíváncsi lett egyszerre, de mi nagyon tartózkodón viselkedtünk vele szemben.

Az eredmény után ismét megbeszéltük a szellemekkel s miután a vezetőnk azt ajánlotta, hogy többen legyenek jelen a kör tagjai közül, a felvételhez vagy nyolcan megjelentek. Oldalt álltak, úgy hogy a képre az ő alakjuk ne kerüljön rá. Ekkor már mi szereztük be a lemezeket, és olyanok segédkezésével történt a felvétel, akik értettek a fényképezés minden eljárásához.

A fényképész a képet azonnal előhívta, mikor is a sötétkamrában valamennyien jelen voltunk. Az eredmény meglepő volt. Az én testi alakom körül (akkor is mély transzban voltam), sűrű fluidfelhők között három szellemarc látható (1.1. kép), jobбом felől kettő, bal felől egy; az egyik jobboldali mozgott és beszélt, azért nem sikerült az arc élethű képe, hanem kissé eltorzult; de a másik két arc hibátlan. A baloldalon látható szakállas, bajuszos férfiarc teljesen azonos annak a magas, elegáns férfinak az arcával, akivel a spiritizmus megismerése előtt álmaimban oly különös vonatkozású - és ebben az életben teljesen ismeretlen - élményeket éltem végig. Csak az a különbség, hogy álmaimban sokkal fiatalabbnak láttam, simára borotválva, - bajusz és szakáll nélkül. Ez a szellem azt állítja, hogy ő az én férjem volt. Londonban éltünk. Előkelő állást töltött be, előkelő nevet is viselt. 1880-ban halt meg. A kutatás vágya nagyon csábít még ma is, de a távolság és az anyagi körülmé-

nyek nem engedik meg, hogy megbizonyosodást szerezhessenek, bár igen sok nyomravezető adat állna rendelkezésemre. A másik két szellemalakot sem ismertem ebben az élelemben, de az én részemre meggyőződést jelentenek mégis, mert mindkettőt láttam már álmaimban és látomásaimban.

1. kép

2. kép

3. kép

4. kép

A fényképfelvétel után hat hét telt el, míg megint új felvételt engedélyezett a szellemi vezetőm. Időközben azonban a fény-

képész rájött, hogy ezek a ködszerű alakok szellemek, és félni kezdett vagy a szellemektől, vagy az emberek előtt való nevetéssé levéstől, s nagyon tapintatosan tudunkra adta, hogy most az egyszer még megteszi a régi ismeretség és jó szomszédság kedvéért, hogy felvételt készít rólam „olyan állapotban”, de többé nem. De hogy becsületességéről és megbízhatóságáról meggyőződünk, hozzunk magunkkal bárkit, aki hozzáértő, szívesen rendelkezésre bocsát neki mindent, hogy nekünk a teljes bizalmunk meglegyen; de soha többé „olyan állapotban” nem vesz le, csak ébren, elevenen. Tehát nem volt más hátra, mint megint összeszedni a résztvevő körtagokat és a „hozzaértőket” és az utolsó nagy előkészületeket megtenni. Lemezvásárlás, ellenőrzés, háromtagú nem hívőkből álló bizottság által, (volt köztük egy megrögzött antispiritista is), akik árgusszemekkel vizsgálták át a legkisebb részletekig azokat a tárgyakat, melyeket használatra a fényképész megjelölt. Ezúttal arra kértem a szellemeket, hogy nagy alakot mutassanak, hogy jobban kivehetők legyenek a képen. Az én másod énem, amely olyan sokszor különválva élte az ő saját életét, előre jelezte, hogy „engem meg fogsz ismerni, habár nem is a te formádat fogom viselni, mert én kiteszem a kezemet.” (1d. 2. kép)

Tehát a szellemek is, mi is jóelőre megbeszéltük, hogyan lesz minden elintézve. A szokásos kétpercenkénti felvétel ezúttal tíz percig tartott, hogy a lemezeket elhasználhassuk. A felvételek után nyomban a sötétkamrába vonultak a szakértők és ellenőrzők, előhívni a képet. Felébredve, első gondolatom és akaratom engem is a sötétkamra felé hajtott, de egy lépést sem tudtam tenni, erőtlenül rogytam össze, mert az életerő még nem húzódott teljesen vissza a testembe. Akik a felvétel nyolctizedik percében láttak, azt mondták, hogy az arcom halotti kinézést öltött magára, öt perc múlva végre lábra tudtam állni és reszketve bár, de mégis jelen voltam az előhívásnál. Az első két képen, (1d. 2. és 3.kép), míg a test könnyen nélkülözte az „állati magnetizmust”, szép fehér, ködszerű lepel borította a

szellem alakokat, azonban későbbben már a szellem delejezi a testemet (ld. 4. kép), hogy az erőket tovább tudja visszatartani és az alakját láthatóvá tegye a képen. Ennek dacára folyton ritkul, erőtlenedik a fluidburok, úgy hogy az utolsó két alakulás már alig látható, melyek ugyanegy szellemnek két különböző mozdulatát örökítik meg.

Ezzel be is fejeződött a szellemfényképezés, mert semmiféle rábeszéléssel sem lehetett többé rávenni a fényképészt, hogy rólam „olyan állapotban” felvételt csináljon. Féltette az üzleti jó hírnevét, nem akarta, hogy róla úgy beszéljenek, mint aki „kísérteteket fotografál.” Próbálkoztunk más fényképezéssel, nem sikerült. A végén meg kellelt nyugodnunk annál is inkább, mert mindannyiszor óriási erőveszteség és kimerültség lépett fel nálam. Gyenge egészségem nem bírta a kísérletezést, abbahagytuk. A fizikai jelenségek is csökkentek.

X. FEJEZET. MEGSZÁLLTSÁGOK. GYÓGYÍTÁSI ESETEK. (**)

Annál inkább mélyült a szellemi nyilatkozatok értelme, melyeket írásban vagy beszédben adtak le általam. Közben egy hozzászólás igen közel álló szellemet bízott meg az isteni kegyelem, hogy folytonosan velem legyen, rám vigyázzon, amint ezt márfentebb említettem is. Ezzel megszűntek a körülöttem lebzselő szellemek által okozott zörgések, ajtónyitogatások, recsegések és sokszor a kellemetlenségig menő szellemi érintések.

Béke, csend és harmónia uralkodott úgy külső, mint belső lelki világomban.

Ekkor írta velem a Névtelen szellem a „Mai kor vallása” c. művet. Amikor valamely emberi szavakkal nehezebben kifejezhető dolgot akart közvetíteni, pl. a bolygók leírásánál, akkor álomban és transzban, képekben ismertette a kérdéses helyeket. Így végigutaztam mindazokat a világokat, amelyekről a „Mai kor vallása”-ban szó van. De sokkal többet láttam, mint

amiről a leírás említést tesz. Majd a szellemi megismerésnek újabb mezeje nyílt meg számomra. Észrevettem, hogy az én szellemi őrzöm, kinek hűséges őrizetére a Névtelen szellem rábízott, minden betegséget, rendellenességet megismer a földi test szerveiben, s nagyszerű diagnózisokat állít fel, mivel egyik előbbi inkarnációjában orvos volt. Sokszor még a baj keletkezésében felismerte a betegséget, tehát olyankor, amikor a beteg ezt még nem is érezte. Sok meggyőződést nyújtott nekem ezen az úton is az Isten kegyelme.

Az emberi gőg és elbizakodás kiszámíthatatlan következményeket hozhat még ott is, ahol az a kegyeskedő jóakarát álarca alá van elrejtve. Nem lehet az ember sohasem eléggé elővigyázatos és szigorú önmagával szemben, hogy valamiképp be ne csússzék a tiszta szándékok közé a léleknek valamelyik gyöngege, amely később elhatalmasodva, az egész jónak indult törekvést megsemmisítheti. Különösen áll ez kezdő spiritistákra, akik egykét könyv elolvasása után, a türelmetlenségtől sarkalva, alig várják, hogy kört alakíthassanak. A jelenségeken gondolkozás nélkül átsiklanak, s máris a médiumfejlesztés vagy médiummá fejlődés izgalmának mámorában minden elővigyázatosságról megfeledkezve szabadon engedik át magukat legtöbbször a kíváncsiságtól fűtött vágyaiknak, hogy minél hamarabb értelmi nyilatkozatokat kapjanak. A spiritisták nagy része kételkedő vagy éppen a világnak és anyagiaknak élő hitetlen emberekből kerül ki, akik nem foglalkoztak semmiféle lelki problémával, míg valami titokzatos esemény, vagy nagy bánat a spritizmus felé nem terelte figyelmüket. A meggyőző jelenségek hatása alatt hirtelen hívökké válnak, de igazi megtérés nélkül, s megmaradnak hibáik, gyengeségeik mellett, s nem egyszer ez a felületességük okozza a későbbi bajokat.

Egy ismerősünk, néhány könyv elolvasása után szintén kört alakított, többször kikérte a tanácsomat, azonban sohasem úgy járt el valójában, mert valami jobbat, dicsőségesebbet remélt elérhetni, ha a saját belátása szerint cselekszik. Amikor sikertelenség mutatkozott, újra csak hozzám fordult. Én nem szüntem

meg nagy elővigyázatosságra és körültekintésre figyelmeztetni, ami felett ő mindig fölényesen mosolygott. Mikor már az egyik médium (egy fiatal leány) által megnyilatkozhattak a szellemek, meghívott egyik ülésükre, hogy a Névtelen szellem nézze meg őket és mondjon róluk véleményt. A Névtelen szellem véleménye nem volt kedvező rájuk nézve; nagy óvatosságra intette írásban őket, mert „baj lesz”, - úgy mond, - „még pedig nagy baj, ha nem hagyják abba az ülésezést.”

Ettől fogva titkolóztak, s többé nem voltak kíváncsiak a Névtelen szellem véleményére és utasításaira. Ezután vagy két hónapra, késő este, tíz óra után, félve és alázatosan bekopog a médium apja hozzánk, (én éppen író-órát tartottam és a Névtelen szellemmel írtam), s nagy könyörgéssel kérte a Névtelen szellemet, segítsen rajtuk, mert mind a két médium (a felesége és a leánya) meg van szállva. A feleségének a megszálltsága könnyebb természetű, de a leányáé súlyos, mert már két napja nincs eszméleténél, nem eszik, nem beszél, nem ismer meg senkit, csak nyöszörög; látszik, hogy szenved, aludni nem tud, a szeme nyitva van. Az orvos tanácstalanul áll, a baját megállapítani nem tudja. A beteg különben semmiféle orvosságot lenyelni nem tud, mert a torkán nem megy le semmi. A kétségbeesett apa kérésére a Névtelen szellem vizet delejezett a beteg részére, továbbá elrendelte, hogy a delejezett vízbe mártott kezével a betegen delejes levonásokat végezzen, s a szájába csepegtessen a vízből; a beteg szobájának különböző részeit szintén hintse meg; a vízzel. Ez után az eljárás után a beteg egy óra múlva visszanyerte öntudatát, a láza elmúlt, másnap már evett, de olyan gyenge volt, hogy felkelni nem tudott. Ugyanazon az ominózus ülésen résztvett tagok közül még két szenzitív egyén betegedett meg: az egyik, egy fiatalabb férfi, könnyebben, a másik, egy fiatal nő, súlyosabban szenvedett a megszálló szellemek fluidjaitól, de ezek az öntudatukat nem veszítették el. Két nap múlva ezek is meggyógyultak ugyanattól a víztől, amit akkor este a Névtelen szellem delejezett. A megalakult kör felbomlott és nem óhajtott többé a spiritizmusról

tudni sem nagy része azoknak, akik ott részt vettek.

*

A megszálltságnak egy különös esetét hozta világosságra Lajos szellem. Egy alkalommal felkeresett egyik körtestvérem, akinek tudomása volt róla, hogy annak idején a pszichometriával is kísérleteztem. A delejes álomban a fejemre és a gyomromra helyezett tárgyak fluidikus kisugárzásából azokat az egyéneket pontosan láttam, akik ezeket a tárgyakat érintették, vagy magukon viselték. Sőt nemcsak az egyént, hanem annak testi bajait, lelki hangulatát, jellemét, természetes hajlamait is pontosan körül írtam. Ezeknek a tapasztalatoknak nagyon örültem, mert sok meggyőződést nyújtottak, de mivel sok időt és erőt vettek igénybe, felhagytam velük.

Ebben az esetben egy pár hónapos csecsemő ruhácskáját hozta el a kérdezősködő testvérünk, hogy nézzem meg, mi van a kis fiúcskával, mert a gyermek szülei teljesen tanácstalanok, hogy mitévők legyenek. A gyermek egészséges, erős, az orvos is megvizsgálta és megállapította, hogy semmi baja sincs, és mégis napról-napra kétségbeejtőbbek vele az éjszakák. Egész nap rendesen táplálkozik, hol alszik, hol nyugodtan nézeget, de este tíz órakor elkezd sírni, és egész éjjel teljes erejéből visít, kis kezeivel a haját tépi. Reggel azonban mindig megnyugszik. És ez így megy napról-napra. A szülők el vannak keseredve, mert nem tudják, mi baja lehet a kicsikének.

Delejes álomban a beteg gyermek ruhácskájának érintésére a saját szellemem a következő magyarázatot adta: „A gyermeket az atya vallását követő szellemek erőszakolják, hogy vegye fel annak a vallásnak a külsőségeit, amelyben megkeresztelték. A gyermek szelleme tiltakozik ez ellen és nem akarja elfogadni. Ezek a szellemek követelőznek és fenyegetik a gyermek szellemét, azért ez a testből nem mer kihúzódni, és így nem tud aludni. Ha nappal alszik, akkor ezek a szellemek nem tudnak hozzáférni. Semmiféle szervi baja nincs, a gyermek egészséges, és ha ezek a szellemek nem erőszakoskodnak, jól fog aludni is. Egy nagyon egyszerű eljárást ajánlottam és figyel-

meztettem a gyermek szüleit, hogy ígérjék meg a gyermek szellemének, mikor alszik, hogy nem fogják kényszeríteni majd annak idején, hogy azt a vallást kövesse, amelyben megkeresztelték, s amely néki ellenszenves.”

Mivel ez az eset annyira egyedülálló, hogy nem mertem a saját látásomban bízni, megkértem Lajos szellemet, nézze meg ő is a dolgot, s mondjon véleményt. A szellem mindent jóváhagyott, sőt kibővítette azzal, hogy a gyermek szelleme azt hitte, hogy mivel az édesanyja református, őt is ebben a vallásban fogják megkeresztelni; de az édes apja katolikus vallású, s így a fiú az apa vallását tartozván követni. Ez ellen tiltakozott oly élénken, annál inkább, mert a környezetében lévő katolikus szellemek mindenféle kegyszerekkel és külsőséges formákkal igyekeztek reá hatni.

Azt mondta még a Lajos szellem, hogy nagyon vigyázzanak a gyermekre, mert a fogzás körül nagy rendellenességeket lát.

Eddig a mesének látszó magyarázat. A meggyőződést azonban csak a gyorsan bekövetkezett eredmény adta meg. Az általam ajánlott eljárás után már az első éjjel aludt a kicsike, pedig három napra szólt az előírás. Utána is mindig nyugodtan töltötte az éjszeleket, úgy, mint más gyermek az ő korában. Teljesen meggyógyult különös álmatlanságából. Abban az időben azonban, amikor más gyermekeknek az első két metszőfoga szokott kinőni, ennek egy hatalmas zápfoga jött ki elsőnek, igen nagy fájdalmak között.

A gyermek szülei és mindazok, akik ismerték és tudtak erről az esetről, csodálatosnak találták a gyógyulást. Én sem a gyermeket, sem a szüleit mind a mai napig nem ismerem; tehát sem autózugszesztió, sem egyéni befolyásolás semmiféle formában nem érvényesülhetett.

*

1927. őszén egyik közeli ismerősöm rendkívüli időben egy nagy kéreessel keresett fel. Tudta ugyanis, hogy a megszálltak reám nagyon rossz hatást tesznek, és nem szívesen foglalkozom velük, mert ideges izgalmaikat éppen úgy átveszem, mint

bármily testi betegségek tüneteit, vagy lelki fájdalmakat, hangulatokat. Mivel azonban igen nagy vágyakozással és hittel voltak eltelve a Névtelen szellem személye iránt, nem tudott ellenállni ez az ismerősöm, hogy az előttem akkor még teljesen ismeretlen spiritista keresők kérését ne közvetítse, mert az ok, ami őket hozzám hajtotta, igen komoly volt.

A nagyon kedves, intelligens családnak igen tehetséges, egyetlen leánya megszálltságba esett. A dolog úgy történt, mint legtöbbszörre az ilyen esetek történni szoktak. Először meghalt a nagyobbik fiú a harctéren szerzett tüdőbajban, nemsokára utána megkapta a fiatalabb fiú a tüdőbajt és ő is meghalt. A kétségbeesett szülők a spiritizmus igazságaiban kerestek és találtak nagy fájdalmukra enyhülést és vigasztalást. Spiritista üléseken vettek részt, míg egyszer csak észrevették, hogy a leánykájuk mediális képességgel bír. Örömük nagy volt, hogy ezentúl nem kell várniuk, míg a többi szellemek megengedik a két kedves halottjukkal való érintkezést, otthon annyiszor beszélgethetnek velük, ahányszor csak jelentkeznek. A család boldog volt. Azonban nem csak a két bátyjának a szelleme, hanem más szellemek is hozzácsatlakoztak a leánykához, és írás útján közölték a mondanivalójukat. Később egy női szellem, aki magát a leányka őrszellemének nevezte, nemcsak a folyton való írásban, hanem állandó sugalmazással akart magáról életjelt adni úgyannyira, hogy a leányka a gondolatait nem volt képes másra irányítani, csak kizárólag a szellemeiktől jövő sugalmazások tárgyaira.

Ettől fogva nappal nem tudott dolgozni, sem enni, éjjel nem tudott aludni. Folyton beszéltek hozzá a szellemek, örökös tanácsaikkal kellemetlenkedtek, minden mozdulatára figyelmeztették, beszédjét, cselekedeteit kritizálták, dorgálták, feladatokat adtak fel neki, amelyeket megelégedésükre sohasem tudott elvégezni, mert azalatt is folyton dirigálták. Ellenszenvre, rokonszenvre befolyásolták az emberekkel szemben. Már harmadik hónapja tartott ez a kellemetlen állapot. És ezek a szellemek mindenféle delejezésnek ellenálltak.

Amikor először hozzám jöttek, a leányka későbbi bevallása szerint velem szemben nagy ellenszenvet érzett. Egy félórai beszélgetés után megkértem a Lajos szellemet, nézze meg az esetet, s ha lehetséges, nyújtson valami segítséget. Lajos szellem készségesen segítségünkre sietett és kijelentette, hogy a dolog még nem veszélyes, mert egyelőre csak nagyfokú befolyásolás alatt van, de kapcsolódás még nincs. Megdelejezte a leánykát és vizet is delejezett neki, azután megtiltotta, hogy legalább öt évig ne médiumizáljon, sőt ülésekre se járjon, egészséges életmódot folytasson és Istenbe vetett hittel éljen. Vagy ötszöri kezelés és háromheti delejes víz használata után teljesen meggyógyult a leányka, s mint kellemetlen, rossz álmra tekint vissza az ő médiumi állapotára.

*

Még csak egy év óta voltam médium, amikor az édesanyám sürgősen hazahívott, mert egy közelben lakó rokona, ki titokban gyakorolta az írómédiumitást, megszállottságában mindenféle képtelenségeket tesz és beszél. Azért tartotta titokban a médiumi írást, mert attól félt, hogy édesanyám, aki maga is médium, féltékenykedne az ő nagyszerű képességére, és majd le akarná beszélni a médiumitás gyakorlásáról. Minden előkészütség nélkül kezdett a szellemekkel írni, abban a reményben, hogy azok majd az ő anyagi céljai elérésében támogatják. Kezdetben meg is ígértek minden lehetőt írásban, még a pénzről sem feledkeztek meg. Éjjel nappal mindig írt a sok nyílt és titkos vágyak beteljesüléséről, míg egyszer csak teljesen elvesztette az öntudatát, és látta azokat a szellemeket, akik nagy számban felszaporodva körülvették őt. Bizonyára nem látszottak olyanoknak ezek a szellemek, akik ígéretüket be is válthatják a jóban, mert ez a szegény nő minden áron szabadulni igyekezett tőlük, de már nem tudott. Mikor magánál volt, akkor is folyton sugalmazták, úgy hogy ő valósággal veszekedett, feleselt velük, s kölcsönösen szidalmazták egymást a szellemekkel.

Amikor megérkeztem, elbeszélte róla édesanyám, hogy nagy

konyhakéseket készített az ágyába és folyton ezt kiabálta: „Amelyiktek ide mer jönni, beleszúrom ezt a kést.” És ész nélkül hadonászott a késekkel maga körül, hogy a szellemek ne közeledhessenek hozzá. Egy pillanatig aggasztott ez az elbeszélés, de imádkoztam, s az Úr védelmébe ajánlva magamat, átmentem a másik házba, ahol a beteg lakott. (Már akkor egy hete fekvő beteg is volt, mert amint ő mondta, mindenféle nyavalyákat hoztak neki a szellemek.) A beteg ágyában felülve fogadott. Látszólag megörült, amikor engem meglátott. Majd elkezdett panaszkodni a szellemekre és szidta őket. Szelíden figyelmeztettem, hogy nem szabad szidni őket, hanem imádkozzunk értük, hogy az Úr világosítsa meg az értelmüket, hogy belássák helytelen viselkedésüket, és megtérjenek az Úr kegyelméhez, hogy ők is jobb állapotba juthassanak. Pattogós magyarsággal adta tudtomra, hogy ő bizony nem hajlandó ezekért a gazokért imádkozni, akik neki annyi rosszat cselekedtek. Imádkoztam hát egyedül, fennhangon, egyszerűen, ahogyan a szívem diktálta. Azután elkezdtem delejezni felülről lefelé, mert a velem kapcsolódott Lajos szellem így akarta. Alig húzom a negyedik vonást, egyszerre nevetve megszólal a Lidi néni: „Most meg azt mondja ez a szellem, hogy ki ez a nagyasszony, aki itt feletted húzogatja a kezét? Mert csoda nagy hatalma van, ahányat húz lefelé, annyiszor kisebbre zsugorodom össze; de nemcsak én, hanem mindannyian itt.” Nem szóltam semmit, csak tovább delejeztem a beteget. Ismét megszólal a Lidi néni a szellem szavait tolmácsolva: „Ki az a szép férfi a nagyasszony háta mögött? Annak olyan a szeme nézése, mint a tüzláng, a szemével teljesen megsemmisíti az embert. Mondd meg neki, kegyelmezzon, mert hiszen már olyan piciny vagyok, hogy a cipődig érek csak; ne húzzon több vonást. Akkor abbahagytam a delejezést, imádkoztam a szellemekért, és a betegért, vizet delejeztem és elmentem haza.

Az éjjelt a beteg nyugodt alvással töltötte. Másnap ismét delejeztem a beteget, három hétre való vizet delejeztem, harmadik nap visszautaztam Budapestre. A beteg teljesen meggyógyult,

azóta a szellemektől nagyon fél, tagadja, hogy vannak jó szellemek, szerinte csak rosszak vannak, mert ha jók is volnának, akkor őhöz csak jók menték volna.

*

Visszaérkezésemkor a férjemet - akinek pedig semmi baja nem volt - súlyos betegen találtam. Ízületi gyulladás és csúz kínoztta; magas fokú lázban feküdt, s nagy fájdalmakról panaszkodott. Az első pillanatban nem tudtam, mit tegyek, tanácstalanul álltam, míg az író-órám el nem következett. Ekkor a legnagyobb meglepetésemre a vezető szellem felajánlotta segítségét. Kétféleképpen delejezett vizet adott: az egyiket orvosságnak, a másikat pedig inni. A hatás bámulatos volt: a fájdalmak megszűntek, a tüzesség elmúlt, a beteg nyugodt és csendes lett. Nem gyógyult meg rögtön, csoda nem történt, de fájdalommentesen folyt le a betegség és férjem a legrövidebb idő alatt meggyógyult. Igen sok meggyőző eset merült fel ez alatt az idő alatt, de egyéni jellegük miatt mellőznöm kell ezeket.

XI FEJEZET.

ÉLMÉNYEK A HÁBORÚVAL KAPCSOLATBAN. (**)

Következik a szomorú háborús idők sötét felhője, mely mögött annyi fájdalom és szenvedés rejtőzött az emberiség számára. Nem mondott semmit a vezető szellemünk, pedig már az ajtó előtt állt a sötét rém. A mozgósítás első napján az én férjemnek és sógoromnak is be kellett vonulnia. Nagy szomorúsággal búcsúztunk egymástól. Egyszerre csak tisztán hallom, amint valaki a fülembe mondja: „Miért sírtok? Nincs elveszve semmi, ők nem maradnak ott, visszajönnek.” Nem hittem a hangnak. Délután az író-órán ugyanazt írom le, amit hallottam. A szellem vigasztalni akar - gondoltam - azért beszél hozzám ilyen biztatóan. De a szellem csak állítja határozottan, hogy „nemsokára itthon is lesznek.” Egy óra múlva örömteljes arcú lép be a férjem és sógorom. Az orvos visszaküldte őket, mint harctéri szolgálatra alkalmatlanokat. Azt hittük, hogy az

orvos megállapítása végérvényes, rá sem gondoltam, hogy a férjemet mégis behívhatják.

1911 december 15-én azt álmodtam, hogy egy barna ruhában (amilyen nekem nem is volt) kilépek az utcára. Napsütéses, téli délelőtt van... a verebek vígan fürödnek a hólében... Alig megyek néhány lépést, a férjemet látom felém jönni elhanyagolt, gyűrött, szürke katonaruhában. Megörülök, hogy láthatom, hiszen; szabadságra jött haza a háborúból. Felébredek, s azonnal elmondom férjemnek az álmomat. Ő, szegény, lehangoltan teszi hozzá: „Ha te ezt így láttad, akkor így is lesz.”

Egy hónap múlva, 1915 január 22-én, csakugyan be kellett vonulnia, s az álmomban látott kép 1917 január 17-én délelőtt pontosan bekövetkezett: ugyanaz a ruha volt rajtam, amit álmodtam, éppen olyan napsütéses téli délelőtt volt, a verebeket éppen úgy nézegettem, amint a hólében fürödtek és a férjemmel a gyűrött, ócska katonaruhában, az utcának éppen azon a pontján találkoztam, mint ahogy azt megálmodtam...

Még ma is megdöbbenve tekintek vissza ezekre a megvalósulásokra és ma is érthetetlen előttem, hogyan lehet a messze jövőt, amely még nincs meg, olyan részletességgel előre meglátni?

*

1915 október első felében már nyolc hónapja, hogy a férjem kint van Oroszországban... Az a hír járja, hogy csak egy évi frontszolgálat után kaphat szabadságot a katona. A gondolatomban tehát még csak mint eshetőség sem jöhet számításba, hogy a férjem szabadságra jöhessen. Mégis egy péntek éjjelen ezt álmodom: Látom magamat az ágyban fekvő; éjjel van, a testem alszik, én nem messze tőle valamivel foglalkozom. Az ajtó lassan kinyílik, s amint felnézek, látom, hogy a férjem a felső testével (katonaruhában) egészen behajol az ajtón, az ágy felé intve, melyben a testem alszik s így szól: „Anyus, megkaptam a szabadságot; jövök haza” s ezzel visszahúzódik. Rögtön felébredtem a különös álomból, s csodálkozva gondolkodtam, hogyan lenne ez lehetséges? De mivel megszoktam,

hogy az ilyen különös álom-látásom beteljesedik, teljes bizalommal vártam vasárnap este a férjemet. Azonban nem jött. Lehangelva kerestem fel hétfőn délbén a nővéremet, aki már akkor tíz nap óta feküdt betegen. Lehangeltségem okát elpanaszoltam neki, s szinte gyermekesen duzzogtam, hogy egyszer álmodok meg valami örömteljeset, és még az sem teljesedik. Szinte ellenszenves volt a sógorom beszéde, aki az álmok világából a mindennapi élet rideg igazságába akart visszarángatni: „Hja, nem mehet neked sem minden álmod teljesedésbe!” Szomorúan, csalódva mentem haza. Éjjel ismét azt álmodom, hogy a férjem hazajött. Annyira valóság volt az álmom, hogy szinte haragudtam, miért csalogatnak az álom tündérei, hogy még nagyobb legyen a csalódásom! Ébredésemkor még azt is hozzá álmodtam, hogy nővérem reggel feljött hozzám, (de a valóság az volt, hogy otthon betegen feküdt), a férjem a konyhában a cipőjét hozza rendbe, s az éppen belépő nővérem hangosan felkiált: „Itt a sógor!” Én az ágyban féltve hallgatom a nővérem csodálkozását és nagy meglepődéssel mondom neki: „Látod, milyen jól megálmodtam; mégis csak megjött az Uram!” Erre felébredtem. Már kezdtem hinni, hogy a sógoromnak van igaza, mert hiszen már három hete sem levelet, sem semmiféle hírt nem kaptam a férjemtől, amivel csak némi- leg is alátámaszthatnám volna várakozásomat. Este fél tíz óra- kor éppen előkészületeket teszek a lefekvéshez, amikor különös kopogással áll meg valaki az ajtóm előtt. Gyanakodva húzom félre a függönyt s kinézek, ki az? Egy katona áll a félho- mályban, a férjem. Nem tudom kinyitni az ajtót, csak állok, mert minden vér a szívemre tódult s gondolkodni nem tudok. Végre beeresztem, de hang nélkül hátratámaszkodom, mert másképp összeesném. Vagy két perc múlva nagy nehezen an- nyit tudok csak mondani: „Az álmom beteljesedett...” Később elmondtam, hogy vasárnapra vártam; hiszen két nap alatt haza tud jönni mindenki onnan. „Igen”, - feleli a férjem, - „a dolog így volt: pénteken már tudtam, hogy megkaptam a szabadsá- got, mert megnéztük az úton a szabadságos leveleket, s az

enyém is köztük volt. De csak szombaton kaptuk parancsban és vasárnap indulhattam.” Így érkezett meg kedden este. Másnap reggel a férjem a konyhában a cipőjével babrál, mire belép a nővérem ugyanazzal a felkiáltással, mint álmomban és én az ágyból ugyanazt mondom, mint ahogyan megálmodtam. Mikor az utolsó szó elhangzott, ismét megdöbbsentem: „Istenem, hát az utolsó pontig mindennek úgy kell teljesednie, ahogy az el van előre rendelve?!”

*

Annak dokumentálására, hogy a jóakarató szellemtestvéreink mily féltő gonddal és szeretettel törődnek sorsunkkal, s mily kétségbevonhatatlan bizonyítékait tudják szolgáltatni tőlünk független egyéni létüknek, közlöm a következő, bizonyítékokat szolgáltató eseteket:

1915 május hó első napjaiban egyik testvérünknel voltunk látogatóban, aki valami testi bajára kérte az én velem levő szellemet, adna néki tanácsot. A Névtelen szellem azonban egy más szellemet engedett jelentkezni. Ez nagy gyorsasággal lerajzol előbb részemre egy kis virágbokkrétát, azután Európa térképét; megrajzolja az országhatárokat és a nagyobb városok neveit beírja. Figyelmeztet bennünket, hogy ahová keresztet rajzol, ott nagy ütközetek lesznek. Olaszország még nem volt ellenségünk akkor, és mégis sűrűn megkeresztezi azokat a helyeket, ahol később sok ember elveszett. Ki gondolt volna annak idején arra, hogy Oroszországba is oly mélyen behatol a hadsereg? Végre befejezésül Bulgária körül rajzol sűrű keresztet és azt írja, hogy amikor ide kerül a sor, már nem messze lesz a háború vége.

*

1916 októberében pohár vízben látom a következőket: a víz felületén egy kis fluid felhőcske sűrűsödik össze. Ebből formálódik ki egy pénzdarab. A pénzen II. Miklós orosz cár feje látható, később a cárné feje is láthatóvá válik. A pénzdarab, amikor felismerem, kiről van szó, eltűnik. A felhőcske átalakul s most a cár fején egy nagy, tátongó sebet látok, mintha fejszével

vágtak volna bele; a cárné szintén véres és kétségbeesetten rogy össze. Kissé távolabb tőlük nyitott sír áll, koporsó nélkül beledobják őket és elföldelik, a földdel egy színvonalra csinálják a sirt, s rá gyepet raknak. Nem lehet többé látni, hol van a sír. A kép elmúlik, s egyszerre ez a szó jelenik meg: „Végzet” Aztán ez is eltűnik, a felhőcske is és nem mutat tovább a pohár semmit.

*

1916 októberében több látomásban sűrű, fekete zászlókat látok, sőt a magyar nemzeti zászlót is fekete gyászfátyollal behúзва látom. Nemzeti gyászt jelent: meghalt a király, I. Ferenc József. Károly király koronázásának napján ki sem mozdultam a lakásomból. Délután két óra tájban minden gondolkodás nélkül meglepett a látási ihlet. Tisztán látom ezeket a szavakat: „Károly király két évig uralkodik csak.” Hogy miért csak két évig, azzal adós maradt a láthatatlan világ.

*

1916 karácsony éjjelén azt álmodom, hogy valami magaslatról feltekintek az égre, valamit keresek az égen, valami bizonyosságot, s látom, hogy az ég sötét feleltünk, de telve van üstökös csillagokkal. A csillagok között két fénylő kard van keresztbe téve, az egyik eltörött. Nem tudom, mit jelent ez, s tünődöm rajta. Mintha valaki megértette volna gondolatomat, látom, hogy egy emberi kéz a mutató ujját mintha aranyporba mártaná, ezt írja nagy belükkel az égre: „A magyarság le lesz törve.” Szomorúan ébredtem fel. Vajon ki mert volna akkor, győzelmeink idején, ilyen sötét képet festeni? Csak a végzet. A háború kimenetelét illetőleg sok látásban és szellemi jóslásban mindig csak a kedvezőtlent láttam és beszéltem, bár én lelkemből a jobbat óhajtottam volna és azt, hogy mihamarább vége legyen a szenvedéssel teljes állapotnak.

*

A Névtelen szellemtől sohasem kaptam a háború végére és kimenetelére vonatkozólag határozott választ, mert ő tudta, hogy benne feltétlen megbízom, s ha megmondaná az igazat,

talán nem bírnám elviselni. Azért mindig csak a vigasztalásra szorítkozott, ha fájdalmas és küzdelmes életemre való hivatkozással hozzá fordultam kérdéseimmel.

Negyedik évi kínos aggodás és várakozás után, 1918 szeptember 12-én, minden kérdés nélkül ő maga hozta szóba a háború végét írásban, következő szavakkal: „Nyolc-tíz nap múlva oly hírt fogsz hallani, amely a háború végét jelenti” „Óh, kedves Vezetőm, nem merek én már a híreknek hinni, sohasem lesz vége már a háborúnak, legalább én nem érem meg a békét”, feleltem kedvetlenül. „De igen, mert ez nem olyan messze van már. Nem az, amit ti békének neveztek a ti földi politikátokban; a te lelkedben látom a békét, a megnyugvást és megelégedést.” „Az nagyon messze lesz, kedves Vezetőm, mert ha rögtön kezdenék is a béketárgyalásokat, beláthatatlan ideig eltarthat az még és én csak akkor leszek nyugodt és megelégedett, ha a férjem itthon lesz.” „Legkésőbb három hónap múlva már teljesen nyugodt és boldog leszel, mert a férjed itt lesz, a háború megszűnik.” Ez volt az első jóslata a háború végét illetőleg. Szeptember végén az ülésen bejelenti a háború végét egy hónap múlva. Egy körtestvérünk, akinek a penziójában katonatisztek is laktak, nagy örömmel újságotla azoknak, hogy a szellemi vezetők egy hónap múlva megszűntnek látja a háborút. „Nagyságos asszonyom, egész nyíltan sajnálkozását fejezheti ki a szellemi vezetőjüknek, mert nagyon rosszul van tájékozva”, gúnyolódtak a tisztek és jóízűen lemosolyogták a spiritizmust. Egy hónap múlva a forradalom után a sok gúnyos élcelődést alázatosan eltűrő testvérünk ismét fel merte emelni a szavát: „Uraim, úgy látszik, a mi szellemi vezetőnk mégis csak jobban volt tájékozva egy hónap előtt, mint önök.” „Ugyan, ki gondolhatott volna a forradalomra?!” felelték bosszúsán a tisztek.

*

A Névtelen szellem tudta és látta a dolgok bekövetkezését, mert arra a kérdésemre, hogyan s mint jöhet létre ez a gyors változás a háborút illetőleg, azt felelte, hogy majd képeken

mutatja meg. Három napra ez ígéret után ismét elragad a látás, s látok előttem ismeretlen városban embercsoportokat, lövöldözést, kiabálást, zűrzavart, a házak tetejéről géppuskákat az embertömegre irányítva. Utána a német császár elhalványodó, majd teljesen feloszló, ködszerűvé vált alakját. E kép alá nagy betűkkel volt írva: „Forradalom.” Azután látom a pesti Lánchíd fő jelenetét, a forradalom képét, de egy hónappal annak bekövetkezése előtt...

*

Vezetőnk októberben bejelenti a szocializmus, majd a bolsevizmus előretörését. „Sokan fognak örülni neki”, úgymond, „de titeket meg ne tévesszenek se a nagy szavak, se a nagy ígéretetek, se a félelmek és rettegések el ne foglalják a szíveteket, mert nem lesz állandó ez az új eszmeáramlat. Sokakat megtéveszt majd ez az új emberboldogító gondolat, de akik lelkükben hordják Krisztus képét, azok nem csatlakoznak a szélsőségekhez.”

1918 -19 telén álomlátásokban többször láttam, amint autókon visznek magas rangú férfiakat, katonatiszteket, s kivégzik, a Dunába lökik őket. Nem tudtam; mit jelent ez s későbbben, amikor már minden megtörtént, rémülve kérdeztem: „Uram, hol voltak ezek a képek már sok hónappal előbb, hogy én olyan pontosan láttam ezeket? Vajon el volt-e már ez is előre rendelve a sors könyvében?” És azok, akik ennek a sorsnak szenvedői voltak, akkor még nem is sejtettek semmit, talán boldogok voltak, reményeket szóttek a jövőre nézve.

*

1919 húsvét vasárnapján felfüggesztette az üléseket a vezetőnk, mert veszélyek jöhetnek. Vigasztalt, bátorított bennünket a jövőre nézve. Az ülés végén egyik körtestvérünk, akinek a leánykája Debrecenben volt - miután a vonatjáratokat beszüntették, kérdezi, haza tud-e jönni a gyermeke. „Igen, nyugodjál meg, minden baj nélkül megérkezik” felelte. Reggelre a leánykája egy úri család védelme alatt minden baj nélkül megérkezett. Egy másik testvérünk aggódva kérdezi mostoha fia miatt a

vezetőnk: „ő miatta ne aggódjál, neki nem lesz semmi baja, inkább te magadat erősítsd meg a hitben, hogy kétségbe ne essél, mert megpróbáltatás előtt állsz. Ne izgasd fel magad, mert bajod nem lesz, de igen sötét árnyék kísér téged.” Azon az éjszakán elfogták, és mint túszt több kispesti és szentlőrinci jelentősebb személlyel együtt fogva tartották. Egy rettegéssel eltöltött éjszaka és nap után azonban szabadon engedték, így tehát minden baj nélkül élte át ezt az időt, mert a szellemnyilatkozatban benne volt az is, hogy baja nem történik. Aki ilyen nagy dolgot átélt, csak az tudja kellő értéke szerint megbecsülni a szellemek jóakarató figyelmeztetéseit.

*

Egyik nőismerősöm, kinek a férje szintén a fronton, mint főhadnagy szolgált, elkeseredve panasolja ülés alkalmával a Névtelen szellemnek, hogy férjétől hat hónapja semmiféle értesítést nem kapott, s kéri, hogy csak azt mondja meg neki, él-e még, vagy már meghalt a férje? Nagy részvétellel hallgatja a szellem a panaszt, s a következő választ adja rá: „Leányom, a te férjed él, és a háborút szerencsésen keresztüléli. Nem leszel özvegy, az nincs a sorsodban, de mégsem fogsz örülni annak, hogy a férjed visszajön, mert nagyobb fájdalmat látok részedre, mint az özvegységet. Ezt azért mondom, hogy higgy és gyűjts erőt ennek az elviselésére.” A háború végén csakugyan megjött a férje, de nem volt öröme a feleségének, mert elvált érte aggódó feleségétől, hogy egy másik asszonnyal újabb házasságot kössön.

Idegeneknek nem mondott soha semmit a vezetőnk, csak ha nagyon fontosnak találta, hogy azok hitét megerősítse; de a mi kis gyülekezetünk tagjainak mindent megmondott eltűnt, vagy magukról életjelt nem adó szeretteikről. Az egyiknek azt mondta, hogy jól van, hazajön; a másikkal, hogy fogságban van; még azt is leírta, hogy milyen környezetben van, vagy azt mondta, meghalt. Sohasem volt másképpen, mint ahogyan ő megmondta.

Ezekből a megnyilatkozásokból rengeteg bizonyítékot kap-

tunk, s azért sorolok fel belőle ennyit, hogy minél kézzelfoghatóbbá tegyem annak bizonyosságát, hogy körülöttünk egy élő és tevékeny láthatatlan világ van, amely tőlünk teljesen független, de amelynek rokonszenvéért és szeretetéért küzdenünk és dolgoznunk nagyon is érdemes.

XII. FEJEZET.

SZELLEMAZONOSSÁGI BIZONYÍTÉKOK. (**)

Egy rendkívül érdekes szellemazonossági bizonyíték többek között a következő: A férjem egyik férfi-rokona hosszú ideig szoros barátságban s megértésben volt egy általam alig ismert nővel. A családban mindenki úgy hitte, hogy a férfi válóperének befejezése után feleségül veszi őt. Azonban a végzet más-képp rendezte a dolgot. Valamiképpen meghasonlottak egymással és nem is látták többé egymást.

A férfi megnősült. Körülbelül nyolc év telt el ezután. Közben senki sem látta, és senkitől hírt sem hallottunk az illető nőről. Egyszer aztán azt hallottuk, hogy meghalt, de hogy hol és milyen körülmények között, arról nem tudott senki semmit. Én nem hittem el komolyan, hogy meghalt, azt hittem, hogy valakinek érdekében állt ezt a hírt terjeszteni róla bizonyos gyanúsítások elkerülése végett. Így lezártam magamban ezt az ügyet és nem törődtem többé vele.

A háború alatt, 1915 februárjában, egy reggel korán, öt óra tájban, rettenetes nagy csattanás hallatszik a szoba közepén álló asztalból. Én erre félénken megjegyzem: „Talán valami nagyon fékevesztett szellem van itt”. Mintha csak az én megjegyzésemre válaszolt volna, megint egy csodálatos nagy csattanás hallatszott az asztalból. Imádkozni kezdtem érte, közben a férjem elkészült az öltözködéssel, és elment hazulról a kaszárnyába (mert ő is be volt vonulva, csak az éjszakát tölthette otthon). A csattanások megszűntek, s bár egész nap ügyeltem; nem hallottam semmit. Este hat óra körül író-órám volt. Mint mindig, imádkozva készültem az íráshoz, s megnyugodva,

gondolatoktól mentesen várom a Névtelen szellemet. Most azonban nem ő jött. Gépiesen író médium vagyok, a kezem gondolataimtól és az akaratomtól függetlenül cselekszik. Ebben az esetben rögtön láttam, hogy valami nagyon ingerült, haragos szellem kerítette hatalmába a kezemet, mert csapkod, dobál, s ellenszegül az én akaratomnak. Végre annyira sikerül szép szóval rávenni, hogy leírja a papírra összefüggéstelen gondolatait, amelyek szitkok, átkok halmazát zúditották a közben hazatért férjem felé. Az elkeseredett düh kifakadásait alig vagyok képes megállítani, de szép szóval és szeretettel végre rábírom arra, hogy a nevét árulja el és haragjának okát mondja meg. „Anna a nevem”, mondja, azután leírja, hogy elkeseredése onnan ered, mert az én férjem rábeszélésére szakított vele az a férfirokon. Amikor tisztázódott, hogy ez nem így volt, kérésre elmondta, hogy meghalt a szekszárdi dologkórházban 1908 májusában. Férjem az én tudtom nélkül nyomban írt a szekszárdi kórház igazgatóságának, amire pár nap múlva megérkezett a hivatalos értesítés, hogy a kért V.G.-né, N. Anna 1908-tól 1910 május 19.-ig ápolásban részesült, és ott elmebajban meghalt. Tehát minden egyezett, csupán a szellem a halála évszámát nem tudta, pontosan megmondani, csak azt az évszámot őrizte meg az emlékezetében, mely évben a kórházba került. Ez után az eset után pár évre megint jelentkezett egyszer ez a szellem, sokkal csendesebb volt, lehetett vele rendesen beszélni. Megkérdeztem, hogy miért nem mondta meg, hogy elmebajjal volt a kórházban? Nagy sértődéssel utasította ezt vissza: „Nem, voltam én bolond, csak nagyon mérges voltam és rám fogták, hogy bolond vagyok, pedig csak haragudtam mindenkire, az egész világra, amiért nekem olyan rossz volt az életeim”.

Én nem ismertem és nem tudhattam, hogy milyen természetű volt; aki azonban jól ismerte, azt mondta róla, hogy „örjöngött dühében”. Ezen a kijelentésen és a szellem által mondottakon, elgondolkozva, új gondolatok, új igazságok bontakoztak ki előttem. Ki tudná azt megállapítani, hol kezdődik a bűn, hol a

betegség, hol az úgynevezett rossz természet? Melyik a bűn? Melyik a betegség? Nem minden bűnös beteg-e kisebb, vagy nagyobb mértékben? A lelkük beteg. Ebből a betegségből pedig csak egyedül az Isten kegyelme gyógyíthatja meg az embert.

*

Egyik körtestvérünk, ki még kezdetben hozzánk csatlakozott, de később beteges állapotára hivatkozva elmaradt a rendszeres üléseinkről, érzelmileg azonban hozzánk tartozónak jelentette ki magát mindenki előtt. A háború befejezése után súlyos betegségbe esett, mely később halálos kimenetelűvé vált. Kétszeri operáció után az orvosok nem látták tanácsosnak megismételni azt, és így mindenki tudta, hogy nem lehet remény a felgyógyulásához. Így a családja is el volt készülve erre, csak az időt nem tudhatta senki. Mint mondtam, a mi üléseinkről elmaradt, de évek múlva mégis megpróbálkoztak otthon, családi körben a szellemvilággal kapcsolatot szerezni. Kereskedelmi iskolás leánykája író médiummá fejlődött, s nagy örömeire szolgált, hogy nehéz számtani feladatait milyen könnyűszerrel oldja meg a szellemek segítségével. Egy alkalommal, amikor a beteget mentem meglátogatni (1919. december 20 -21-én lehetett), nagy titkolózások között bevallotta, hogy ő is írómédium, és egy szellem azt írta vele, hogy az édesapja ez év utolsó napjaiban meghal. Nagyon kért, mit tanácsolok néki a médiuma írás folytatására nézve. Soha sem szoktam ilyen kérdésekkel a Névtelen szellem elé járulni, de a leánya elbeszélése kissé gyanús volt és megszálltság lehetőségétől tartottam. Amikor a Névtelen szellemnek elmondtam, kiről van szó és a jósolt időt is említettem, amikor az illető meghalna, azt mondta: „A jósoltnak ne higgyetek, mert nem hal meg most, annak a testvérnek még három hónapja van a szenvedésből.” E kijelentéssel kapcsolatban ismét felkerestem őket, s közöltem velük a Névtelen szellem által adott közleményt, és egyben óvtam a szellemekkel való könnyelmű barátkozástól a kisleányt, aki akkor már ezerféle panasszal volt eltelve. A médiumi írással (éppen

idejében) fel is hagyott. Az általa jött jóslat persze nem teljesült, mert az édesapja 1920. március 18-án, éppen három hónapra halt meg, ahogyan a Névtelen szellem megmondta.

*

Egyik testvérünk, ki még csak pár hónapja, hogy velünk ismeretséget kötött, nagy várakozással volt eltelve az üléseken, vajon nem jelentkezik-e egy általa nagyon szeretett ismerőse, ki őt a spiritizmussal megismertette. Nagyon óhajtotta ezt és imádkozott érte, mert szerinte az ő számára ez lenne a legnagyobb meggyőződés. Bár ő nékem erről az elhalt kedves barát-nőjéről sok dolgot elmesélt, mégsem jelentkezett még csak hasonló szellem sem.

Egyszer azonban az ülés befejezésekor jelentkezik egy szellem, de nem közvetlenül, hanem az én szellemem veszi át az üzenetet: „Itt van egy szellem, aki folyton azt mondja: Zuzanna... Zuzanna... - németesen beszél. Nem tudom teljesen a nevét átvenni, valami Anyi, vagy Arnyi, ehhez hasonló neve van; a Zsuzsikához tartozik, őhöz akar szólni.”

A tősgyökeres magyar családból származó Zsuzsika testvér nem ismeri fel benne senkijét sem, hiába gondolkozik, keresgél emlékei között, nem talál hasonló nevű rokont vagy ismerőst. Ez egyik vasárnap esti ülés alkalmával történt, azután nem beszéltünk tovább róla. Csütörtökön délután nagy lelkendezve siet át Zsuzsika Pestről hozzám Budára, hogy elmondja örvendetes meggyőződését, amelyre egy álma vezette rá.

„Tudod, Esztikém, én már egészen elfelejtettem azt, aki vasárnap mint szellem jelentkezett Amikor még postakezelő nő voltam, ez a szellem a hivatali főnököm volt. Németül beszélt, magyarul alig tudott, pedig szeretett volna velünk beszélni, mert jókedvű, eleven, tréfás lányok voltunk, sokat nevetgélünk. Sokszor odajött asztalunkhoz, s mindig csak azt mondta: „No, Zuzanna, Zuzanna, hogy van, mi az a jó nevetni?” Tizenhét éve, hogy meghalt. Sohasem jutott azóta az eszembe, de képzeld, az éjjel felőle álmodtam. Éppen úgy, mint életében szokta, odaállt az íróasztalomhoz és ugyanazokkal a szavakkal

kezdett beszélni, mint életében: „No, Zuzanna, Zuzanna, maga már nem emlékszik rám? Tudja, hogy a spiritizmus nekem nagyon tetszik? Én is spiritista szeretnék lenni.” Gondolhatod, mennyire örülök, hogy az Úr ilyen elvitathatatlan meggyőződést adott.”

*

1916. nyarán megismerkedtem egy feltűnő szépségű leánnyal, aki, amellettt hogy szép volt, szerény és kedves modorával vona magára figyelmemet. Szomorú, szép arca nagy rokonszenvet kelteti iránta a lelkemben. Közös ismerősünkkel beszélgetve róla, megtudtam, hogy pár hónappal azelőtt a kis húga, aki éppen olyan szép és kedves volt, mint ő, meghalt tüdővészben. Az édesanyjuk alig tudott beletörödni gyermeke halálába, de a spiritizmus révén mégis némi megnyugvást talált sebzett lelkének. Az anya fájdalma annál kétségbeejtőbb volt, mert érezte és tudta, hogy ez a leánya is beteg, szintén tüdőbajos, bár a külsején a pusztító kórnak még semmi nyoma sem látszott. Nagy és őszinte sajnálkozással voltam eltelve a gyönyörű leány iránt, aki menyasszony is volt, és menyasszonyságának idejét a gyógyulás reményében különböző helyeken töltötte, szeretteitől távol. Minden hiábavaló volt: a betegség letörte és 1917 februárjában meghalt.

Ugyanabban az időben hetekig feküdtem betegen én is, így bármennyire sajnálkoztam, a temetésre nem tudtam elmenni. A háborús időknek baja-gondja mindenkire súlyosan nehezedett, és így mint mindenkit, engem is elfoglalt a saját fájdalmam és küzdésem, és egy idő múlva már nem gondoltam a szomorú végzetű, szép leánykára. Május első felében egy éjjelen nagy recsegésre és ropogásra ébredek fel álmomból. Félni kezdtem, mint mindig, ha valami feltűnő fizikai jelenség van körülöttem. Kinyitottam a szememet. A sötét szobát valami világosság hatja át, amelynek fényénél tisztán, kivehetően látom, hogy az ágyamtól balra álló világos ruhaszekrényem eltűnt, és helyette egy fekete, fényezett, régi divatú fiókos szekrény áll, a tetején egy hervadt menyasszonyi csokor, elsárgult fátyollal bevonva,

mellette pedig az énáltalam oly sokszor megcsodált szép leányka ül menyasszonyi ruhában. Nagy lelkendezve igyekszik szegényke velem észrevétni magát, beszél hozzám, de rajtam erőt vesz a félelem. A recsegés, ropogás fokozódik; hiába hunyom be a szememet, hiába takarom be a fületem, hallok és látok. Ekkor fokozódó félelemérzésemről indítatva, meggyújtom az éjjeli szekrényemen álló petróleumlámpát abban a reményben, hogy a lámpa világosságánál talán a valóságot fogom látni, nem a szellemet és az ő környezetét. De csalódtam. A lámpát a kezemben előretartva, igyekszem megvilágítani az én világos szekrényemet, s kimeredt szemmel nézek abba az irányba, de a lámpafénynél is csak a fekete szekrényt látom, tetején a szellemet menyasszonyi ruhájában, koszorúval, fátyollal a fején, amint lábait himbálva lógatja le és jobb karjával a hervadt menyasszonyi csokrot öleli át, s ujjaival a száraz virágok között babrálgat. A virágok zizegve roppannak össze ujjai között, s halk nessel hullanak a szekrény tetejére.

A jelenség arcát figyelmesen megnézem, s csodálkozva látom, hogy az általam oly sokszor megbámult szépségnek nyoma sincs rajta, elhervadt, beesett, sovány arcocskája sokkal öregebbnek mutatta őt; csupán a szemében találtam meg a régre való hasonlatosságot. A fején a koszorú, úgyszintén a fátyol is szürkés, régi, mintha évek óta tartogatták volna olyan helyen, ahol a portól és füsttől nem teljesen mentes levegő érte. A ruha szintén sárgás, gyűrött volt rajta. Mindez őt legkevésbé sem bántotta, hanem minden igyekezetével azon volt, hogy magát velem megérttesse. Fennhangon, majdnem kiabálva mondta: „Te, kedves testvérem, kérlek, légy szíves, mondd meg az édesanyámnak, ne sirasson, mert én élek; már több mint három hete, hogy feltámadtam. De kérlek, mondd meg neki azt is, hogy itt voltam nálad, és azt üzenem néki, ne sírjon énmiattam, mert én élek.” Ezeket a szavakat többször is elmondta, kérelmét újra meg újra megismételve, hogy el ne felejtsem megmondani. Amikor elégszer elmondotta, egyszerre csak elkezdettem előttem a fekete szekrény halványodni, s lassan a meny-

asszonyi csokorral és a menyasszony alakjával a tetején egészen ködszerűvé vált s apránként a ködből előtűnt az én világos szekrényem.

Mindezt tágra nyílt szemekkel, a lámpával megvilágított szobában néztem végig. A recsegés-ropogás is megszűnt, csend lett. Kint derengeni kezdett, amikor a lámpát visszatettem az éjjeli szekrényre és lefeküdtem. Ugyanis az egész jelenetet az ágyban felülve néztem végág. A lámpát azonban csak akkor oltottam el, mikor már a hajnalt elharangozták. Lehetett reggel hat óra, amikor elaludtam. Különös azonban, hogy felébredésem után úgy elfelejtettem az esetet, hogy még csak nem is emlékeztem rá. De ez így volt jó, mert félelmemben talán nem mertem volna egyedül a lakásban aludni sem.

Vagy két hónapra e jelenség után találkoztam a szép leány édesanyjával. Akkor jutott csak eszembe, hogy üzenetet kell neki átadnom. Mivel én sohasem voltam náluk, azt sem tudtam, hol laknak, azért nem adhattam előbb az üzenetet sem át. Az üzenetet nagy örömmel fogadta, de amikor elkezdtem beszélni, hogy milyen környezetben és hogyan láttam a leányát, keservesen kezdett zokogni. Mikor megkérdeztem, van-e olyan fekete szekrényük, amelyet én láttam, azt felelte rá: „Igen, volt; mostadtuk el vagy két hónapja, amikor abból a lakásból elköltöztünk, ahol Irma meghalt. A poros és száraz menyasszonyi csokor is azon módon a tetején szokott lenni, mert ezt Irma az eljegyzésére kapta a vőlegényétől. Hányszor kérdeztem a drága gyermekemtől, zokogja az édesanyja, „ha meghalsz, beletegyem-e a koporsódba a csokrot?” Mindig „nem”-mel felelt, azért nem temettük el vele, pedig talán szerette volna, csak nem akarta mondani, s most hiányzik néki, azért ölelte át ott a szekrény tetején.” A másik bizonyíték a szellem ruhája. A szegény anya keserű szemrehányásokat tett magának, hogy miért hallgatott a leányára, mikor ő szépen akarta felöltöztetni. De a leánya mindig azt mondta: „Miért költségeskednék, édesanyám? Én úgyis meggyógyulok, hiszen már egy hete jobban vagyok.” „Így talált bennünket a halála készületlenül. A koszo-

rú meg a fátyol az első áldozásától maradt, azért volt olyan avult szürke színű, a ruhája pedig a drága gyermekemnek két év óta nem volt kimosva, csak ott feküdt és sárgult a szekrényben. Pedig én hányszor ki akartam mosni, vasalni, hogy ha esetleg meghalna a drága, legyen neki fehér ruhája. De ő sohasem engedte, mindig azt mondta: „Minek sürgetné édesanyám a halálotat azzal, hogy a ruhámat előkészíti. A szívembe hasogatott minden ilyen beszédje - és csak hagytam. Amikor meghalt a drága gyermekem, az eszem sem volt a helyén, nemhogy másra gondolhattam volna. De ha én azt tudom, hogy abban kell az én gyönyörű gyermekemnek járnia a másvilágon, nem lett volna hatalom, ami megakadályozhatott volna, hogy szép, díszes menyasszonyi ruhában, új koszorúval és fátyollal temettesem el.”

Így kesergett a szegény édesanya. Csak nehezen tudtam megnyugtani, hogy bizonyára nem abban az elsárgult ruhában és megszürkült fátyolban kell járnia a drága gyermekének, hanem az Isten azért engedte őt ebben meglátnom, hogy én is, meg az édesanyja is meggyőződheünk a hitünkben, és kétségtelen legyen előttünk a személyazonossága. Mert azt mindenki tudja, hogy én sem a lakásukat soha nem láttam, sem a temetésen nem voltam, mert betegem feküdtem otthon. Azóta ez a szellem nem jelentkezett.

*

1915-ben megismerkedtem S. L.-né testvérünkkel, kinek a második ülés alkalmával jelentkezett egy magasabb szférából való szellemi ismerőse. A transzállapot ez alkalommal egészen különös lefolyású volt; nem a megszokott módon következett be, hanem hirtelen, mintha erős léghuzat kapta volna el a gondolataimat, egyszerre üresnek éreztem az agyamat, s csak azután következett be az öntudat elvesztése. Sohasem hallottam addig angol szót, de ez a szellem, bár szótagolva, pár szót angolul mondott általam, a nevét is majdnem betűnként mondta be. Munkatársának szólította S.-né testvérünket, s buzdította a szellemiek terén való munkálkodásra. Legvégül egy imát mon-

dott el, melyet a „Keleti csillagrend” tagjai imádkoznak, majdnem teljesen szóról-szóra, csupán annyi különbséggel, hogy „Fehér páholy Nagymestere” helyett „mi Urunk Jézus Krisztus”-t mondott. Első pillanatban S.-né nem ismerte fel e szellemismerősét, de nevének lebetűzése után nemcsak ő, hanem másik két jelenlévő régebbi ismerőse is felismerte. Az ima elmondása után minden kétséget kizárólag megállapították a szellem kilétét. Rákövetkező vasárnap S.-né elhozta a leírt imát, amely tényleg ugyanaz volt, mint amelyet a szellem elmondott. Mivel mindenki tudta, hogy én S.-né testvérrel annakelőtte sohasem beszéltem, sem semmiféle tudomásom nem volt korábbá elveit illetőleg, mindenki tisztában volt azzal, hogy sem az angol szavak, vagy a név, melyet a szellem betűzve tudott csak leadni, sem az ima, melyét elmondott, nem lehetek a tudatos vagy tudatalatti énemben, sem gondolatátvitel nem jöhetett létre, mivel S.-né maga sem ismerte fel az első pillanatokban a szellemet: Cooper Okly Izabellát.

XIII. FEJEZET. **KRISZTUS FELTÁMADÁSA. (**)**

A háborús években egy húsvéti ülés alatt ismét elvitte a Névtelen szellem az én lelkemet azokba a szférákba, ahol a múlt minden eseménye látható. Ébredésem után nem mindjárt, de egy éjszakai rendes álom után már tökéletesen emlékeztem mindenre. A Golgota hegyétől távolabb állok látomásomban, és aggódva szemlélem az eget. Sűrű, fekete felhőkkel van borítva az egész láthatár, mintha korommal volna befödve az ég. Pusztító orkán keletkezik, s a néptömeg hanyatt-homlok menekül, ki merre lát. Én is előremegyek egy kopár, sziklás hegy felé, melynek oldalán kezdetleges szerpentin utak vezetnek. Itt is, ott is kőfaragók dolgoznak, új sírokat, kriptákat vágnak ki a hegy belsejében, Az egyik kanyarodónál megállok, és megvárom a menetet, mely éppen akkor fordul be a hegy lábánál. Lepedőkbe takargatva egy hordágy félén hozzák a kiszendvedt

Messiást, hogy eltemessék sietve. Míg bent az alig kész kripta sírban rendezkednek, megállnak kívül a halottvivők, és én fájó szívvel tekintek fel az Úr testére. Az erős szél hol fent, hol lent lebbenti meg a lepedőket és látni engedi egy pillanatra az agyongyötört, kékre-zöldre vált véres lábakat. A lábszárak kötéllal össze vannak kötözve. Azután a fejnél lebbenti meg a fehér takarókat, és elszorult szívvel látom, hogy az Úr arca véres. A baloldalról a homlokán nagymennyiségű aludt vér tapasztja arcához a haját; az egész fej csupa vér és seb. Amíg ezt a látomást nem láttam, el sem tudtam képzelni a szenvedéseknek ily borzasztó nyomait az Úr testén. Ha kőből volna is az emberi szív, akkor is meg kellene indulnia ennyi gyötrellem láttára.

Egész lelkemet megrendíti a látvány és sírok, keserű fájdalommal a szívemben. Nagy fájdalommban nem vettem észre, mikor vitték be a nyitott sírboltba, de nyomban utánamentem, s megálltam a középső koporsó mellett. Mert oda helyezték az Urat. Kívülről elzárták a nagy kőlappal a bejáratot és én ott maradtam a sírban az Úr koporsójától két-három lépésnyire.

Sötétség és nagy csend borult mindenre. Nem tudom, mennyi ideig tarthatott ez a komor, halálos csend és panaszos fájdalom a szívemben, de elhatároztam, hogy vele maradok, ha még olyan soká tart is a fájdalom ideje.

Egyszerre csak a koporsó felett a kripta mennyezetén alig egy fillér nagyságú fényfolt tűnik a szemembe, mely reszketve terjed, nagyobbodik. Ez nem maga a fény, hanem a fénynek vetülete, mely a mennyezetten vibrálva jelenik meg, apró sugarcskákkal nagyobbítva önmagát. A fény megjelenése megtöri a nyomasztó csendet is, és halk, finom neszsel megindul az élet terjeszkedése a sírban. A koporsóban a fehér lepedők megduzzadnak, s kékes-fehér fényben ragyognak elő, mert már tele van a koporsó étellel.

Ahogy terjed, nagyobbodik a mennyezetten a vetített fény, aszerint világosodik meg minden a sírban, s mire eléri az emberfej kerületének nagyságát, sőt annál nagyobb területet, már

a nappali világosságot sokszorosán meghaladó fényt terjeszt. A koporsóban felduzzadt leplekből lassankint bontakozik ki a kéz alakja, azonban ez a kéz már nem az, amit ide eltemettek, bár a sebhelyek nagyon élénkeknek, sőt frisseknek látszanak. Most a kéz ismét visszahúzódik a leplek mögé. A mennyezeten a vetített fény vibrál, reszket, nagyobbodik tovább, az idő telik, szinte érezhetővé válik, hogy nem csodaszerűen, egyszerre fog történni valami, hanem törvényszerű szabályossággal alakul át a természet ereje, s dolgozik valami nagy, hatalmas művön, mellyel mindent felülmúl, ami eddig volt. A kőkoporsó színültig megtelt már a hófehér, kékes színű világító anyaggal, melyben a lepedők úgy látszanak, mintha valami felhőszerű habbal volnának felduzzasztva.

Amint nézem a lassú alakulást, látom, hogy az arcról eltakarodik a fehér lepel és lassan emelkedik fel a fej, nem úgy, mint ahogyan az ember fektéből felkel, hanem úgy, mint egy vízszintesen elhelyezett test, melyet valami delejes áram vonz a fejnél magához. Lassan, alig észrevehetően emelkedik fel az Úr feje a fluidpárnák közül, a mennyezeten vibráló fény vonzásának engedve, azután láthatóvá lesz lassan az egész alakja, míg végre már a lábain áll, kezét mellén keresztbe téve, szemeit az ég felé emelve, mintha egy nagyon mélységes imádságba volna elmerülve. Amíg a feltámadott Krisztus mennyei alakját szemlélem, észrevétlenül eltűnnek a falak, a koporsó az Úr körül, s úgy látom, hogy az egész világ egy gömbbé zsugorodik össze s az Úr lábaival ezen a gömbön áll, de tekintete a végtelenségbe, az örökkévalóságba mélyed.

A feltámadott Krisztus nem az többé, akit ide temettek; hatalmas, fénylő alakja bár hasonlít a meghalt Krisztuséhoz, de megjelenésében a megdicsőült Istenfia, a föld Megváltója látható. Akit eltemettek, az a szenvedő ember volt: a gyötrelmek hordozója; aki feltámadott, az hatalmas, mennyei Úr.

Óh, ha le tudnám írni ezt a nagy változást úgy, ahogyan én ezt átéreztem és lélekben megértettem. Nagyon boldog volnék, így csak az én érzéseimnek változatait vagyok képes szavakban

ismertetni. A kiszenvedett Jézus testének megpillantásakor a lelkem szomorúsága és fájdalma oly nagy és mély volt, hogy nem tudtam észrevenni, mikor vitték el előlem a sírba. A feltámadott Krisztus alakjának megpillantása ujjongó örömet, boldog hálaadást, Istenben való nagy elmélyülés érzetét fakasztotta a lelkemben.

A feltámadott Krisztus hatalmas alakja háromszor-négyszer olyan nagy volt, mint a földgömb, melyen állt. Lábainál a földből zsenge fűszálak bújnak elő, amelyek mind sűrűbben lepik el a föld felszínét s az egész földön üde, eleven élet keletkezik... A fűszálak nőnek-nőnek, s mire eléri azt a magasságot, ami az ő természetüknek megfelel, láthatóvá válik, hogy itt-ott a fűszálak hegyén egy-egy kis bimbócska képződik. A bimbó kipattan s apró, a fehér kamillához hasonló fehér virágok jelennek meg a fűszálak között. A fehér virágocskák porzójából alig látható, kis fehér lepellel borított fejcskék nőnek ki s nagyobbodnak, végül teljesen kifejlett fehér fluidokban megjelenő tiszta szellem-alakok lépnek elő, majd csoportokat alkotva, hosszú menetben haladnak Krisztus jobb kezének irányában a világosság országába, s boldogan énekelve, dicsőítik az ő Urukát, a szabadító Krisztust. Velük szeretnék tartani, de lábaimmal én is a földön járok még, bár Krisztus lábainál állva, én is egynek érzem magamat velük.

„Ezek azok, akik hisznek és hiendők lesznek az én beszédemnek”, hangzik a szó a feltámadott Krisztus ajkáról. Letekintek a földre, s látom, hogy igen kevés fűszál hoz virágot, s elszorodik a lelkem: vajon mi a sorsa a virágnélküli fűszálaknak? Látom, hogyan nőnek ki a földből sietve a füvek, látom, mint keresik nagy igyekezettel a föld tápláló erejét, míg eléri a halált: a létük befejezését. Születnek, élnek és meghalnak; újra jönnek és kezdik ismét előlről, mindig más a végzetük, más a szenvedésük, a megpróbáltatásuk, mert ők még csak a testnek élnek, lelkük nem bontakozott még ki a testükből, és nem tudják a lélek szavát, a lélek igazságát meghallani és megérteni, így sorsuk a test sorsa. Ezek azok, akik nem hisznek, és nem

fognak hinni az Úr beszédjének. A fehér virágok, a fehér szellemek pedig elváltoznak már a testben, az életet nem testük által elérhető örömeikben találják, hanem az Úr beszédjében, és az Úr törvényének cselekvésében. Elgondolkoztam, vajon hogyan lehet ez az Úrnál elrendelve? Meg van-e határozva a fűszálak és a virágok sorsa, még mielőtt megszülettünk volna?

Nem adott választ a titokzatos hang többé. Eltűnt előlem a sugaras végtelenség, a feltámadott, a megdicsőült Krisztus alakja, a fehér virágok és fehér lelkek csoportja. Csak a lábaimnál maradtak ott a serkedező fűszálak.

Feltekintek, s kívül találok magam a sírboltból. A sír bejáratát elfedő lapos kő messze el van hengerítve. Derengő reggel van, hűvös szellő lengedez. Fázom. Pár lépést megyek előre a szerpentin úton. Elhagyott, még mindig parázsló farakás, félig égett fahasábok tanúskodnak róla, hogy ott nemrégiben emberek melegedtek.

Lefelé indulok a szerpentin úton. Egy csenevész pálmafához támaszkodva nézem, kik lehetnek, akik ilyen korán a városból idevezető utón közelednek? Hárman vannak. A nagy csendben idehangzik a beszédjük. Már egészen itt vannak a hegy lábánál. Nem láthattam meg őket, mert felébredtem.

XIV. FEJEZET.

A TÖRVÉNY MŰKÖDÉSÉNEK ALLEGÓRIÁJA(**)

Egyik delejes álmomban sajátságos szép látomásom volt. Ilyen alkalommal mindig elkülönítve látom magamat a testemtől. Előttem széles, sötétszínű víz folyik, a víz apró hullámzással, lassan halad előre. A túlsó partot nem látom, mert a víz felett valami szürkés-fehér köd párázik, én pedig a jobboldali parton állok, s szellemi szemeimmel nagy érdeklődéssel nézem a képet, mely előttem kibontakozik. Látom, hogy a vízben sok-sok emberfej egy-egy csoportot alkotva, igyekszik előrejutni; fáradtak, sápadtak és szenvedők mind. A vízben velük együtt úszik egy nagy kereszt, amelynek nem látom sem a kezdetét,

sem a végét. Ezek az embercsoportok hurcolják a keresztet, roskadoznak alatta, de mikor már egészen kimerülnek, mégis csak a keresztbe fogódnak, és ez nem engedi őket elmerülni. Az arcok beesettek, a szemek bágyadtak, és vágyva tekintenek előre, abba az időbe, amikor küzdelmük véget ér és megpihenhetnek a célnál. A folyóvíz jobb felén ilyen az élet.

A bal felén erős, vad kifejezésű arcok vannak, kegyetlen, önzést és gőgöt eláruló szemek csillognak élénken elő. Kemény karcsapásaikkal erősebb hullámzást okoznak a vízben, s egymással örökös harcban vannak, mert mindegyik azon van, hogy az élet javait a maga részére szerezhesse meg. Szívük nincs, csak eszük; így kivonják magukat a kereszt terhe alól, sőt messze elkerülik még a lehetőséget is, hogy az élet szenvedéseit érezhessék. Nem szűnnek meg háborgatni azokat, akik az élet terhét: a keresztet hordozzák. Mindent, ami szép, jó és előnyös, ami becsületes munkának az eredménye, ezek igyekeznek a maguk életének feljavítása céljából elharácsolni azoktól, akik szorgalmas és becsületes jóra törekvésükkel munkálkodtak. Ezek a folyóvíz balfelén úszók a világ fiai és leányai; szívtelenek és gonoszok, istentagadók, állhatatlanok, hazugok, önzők, féktelenek, uralkodni vágyók és a testüket szeretik mindenekfelett. Ezekről kell szenvedniük azoknak, akik igazak és jók, akik nem kívánják a maguk hasznát, ha abból másnak kára származik.

Amint végigtekintek ezen a széles folyón, - az élet folyóján, - elfog a bánat. És vigasztalás, kiengesztelődés után kutatok önkéntelenül is; hiszen még előttem is áll egy kis távolság, amit meg kell úsznom a kereszt súlya alatt. Tekintetem előre vetem, és látom azt, amit idáig nem láttam, míg szememmel az életfolyó szélességét méregettem. Látom az életfolyó végét és látom a partot, ahol mindenkinek ki kell kötnie, mindenkinek meg kell érkeznie, mert mindenkit ide szállít a lassú hullámzás, akár szenvedve a kereszt alatt, akár a harácsoló fényben és pompában úszva élte végig az életét.

A kereszt alatt roskadozók előtt, mielőtt még kimerülnének,

feltűnik az Úr Jézus alakja, ki szeretettel várja őket, lehajol értük, kezét nyújtja nékik, hogy átsegítse őket a halál titokzatos, nagy átváltoztató eseményén. Abban a pillanatban, amint az élet folyójából kiemelkedik a hívő lélek, többé nem a szomorú, szenvedő ember, hanem fehér ruhába öltöztetett lélek, aki boldog mosollyal lép arra az útra, melyet az Úr mutat néki, hogy új hazájában elhelyezkedjék. Itt az Úr mellett boldog, nagy szellemrajok vonulnak el a fehér világba; örömtől sugárzó arccal üdvözlük egymást, akik a viszontlátásra vártak. Az Úr Jézus alakja folyton lehajol és felemeli az érkezőt, minden egyes lélekkel együtt örül; nem néz sem jobbra, sem balra, csak azoknak a szívébe, akik Őt keresik, akik Őt várják...

Az Úrtól kissé távolabb, a parton fel-alá vágató, csillogó pán-célba öltözött hófehér lovast látok; kivont kardján, sisakján megtörik a fehér sugár, s szinte villámlásszerűen csillan meg az életfolyó fodros hullámain, hogy félelmetes szépségű színekben kápráztassa el azoknak szemeit, akik életük utolsó pillanataiban is kétségbeesetten kapaszkodnak a hínárba: a földi tudomány nyújtotta reménységbe.

Az „Isten ígéje” ez a fehér lovas, kinek igazságát megvetették, kigúnyolták, lábbal tiporták a világ fiai. Most számon kéri tőlük életük eredményét, hogy megmérse azt a természettörvény mérlegén. Ott állnak szolgálai, a marcona harcosok kivont karddal, engedelmeskedni készen. - Egyszer csak hallom a parancsot: „Vádjátok őket!” S abban a pillanatban megvillan a fényes kardok, a következő pillanatokban pedig megtört, megüvegesedett szemű, véres fejeket hoz a víz sodra a parthoz. A fejeket kiszedik a vitézek és mérlegre teszik. De nem egyenként mérik meg, hanem csomónként osztják el őket az igazság mérlegén, gonoszágaik szerint Ismét hallom a hangot, amint a lovas ezt parancsolja: „Az egyik csoportnak adjatok háromszáz, a másiknak négyszáz évet!” A szolgák pedig a könnyebb fejeket a háromszáz évvel megjelölt gödörbe, a másik, a nehezebb tejeket pedig a négyszáz évvel megjelölt gödörbe dobják. A fejek feljajdulnak, amikor lehullanak. Ahogyan én értettem,

a három és négyszáz év szenvedést jelent, a megszületés és enyhülés lehetősége nélkül. Amire ezt az ítéletet végrehajtották, ismét ugyanannyi konok fej érkezett meg, ugyanannyi gonosz szív szűnt meg dobogni, amikor a halál angyalai elvágták életük fonalát. És én láthattam, mit ér az élet minden öröme, dicsősége, ha nem Istentől van az, hanem az ember erőszakkal szerzi meg magának. Krisztus keresztyét hordozni békén, türelemmel, hittel, minden földi értéknél többet ér, nemcsak azért, mert utána a boldogság, a kiegyenlítődés következik, hanem azért is, mert Krisztus nagy szeretetét csak így képes az emberi lélek egy kicsit is megérteni, és áldozatának nagyságát csak így képes valamiképpen felfogni.

XV. FEJEZET. JÖVŐBELÁTÁS. (**)

Az Úr feltámadásának látomása után sokat gondolkoztam az eleve elrendelés igazsága felett. De hiába foglalkoztam ezekkel a nehéz kérdésekkel, nem tudtam megérteni. Tehát van végzet, amelyet sem meg nem változtathatunk, sem vele nem dacolhatunk? Istentől kijelölt utunkról le nem térhetünk? Nemcsak a nagyban, hanem a kicsiben is éppen úgy megtaláltam az előrelátott és később bekövetkezett eseményeknek azt a megváltoztathatatlanágát, amellyel hiába száll szembe az emberi akarat és okoskodás; pontról-pontra úgy következnek azok be, mint ahogyan valahol az ismeretlen világban előre elrendezték azt az égi kezek.

1917. őszén megismerkedtem egy nagyon kedves hívő spiritista családdal. Leánykájuk beteges állapota keltette fel bennük az érdeklődést a spiritizmus iránt. Ugyanis a máskülönben teljesen egészséges testű és lelkű, intelligens leány többször öntudatlan állapotba esett, a szíve körül görcsszerű fájdalmakról panaszkodott, s ebben az állapotában a bal karja megbénult. Az orvosok epileptikus rohamoknak nevezték el az állapotát, amelynek okát megállapítani nem tudták. A spiritizmus által

azonban világossá lett az ok: időnkénti megszálltság, melynek következményeképpen valami szívideg-zsugorodás keletkezett. A delejezésre mindig javulás, állt be, s mindig ritkábban jelentkezett a rosszullet, sőt hosszabb időre el is maradt.

Ilyen javultabb állapotban volt már, amikor hozzánk kerültek, hogy üléseinken részt vegyenek. A leányka nagy ambícióval jegyezte a Névtelen szellem oktatásait emlékezetből gyorsírással, aminek nagyon örültek a körtestvérek, s mindenki meg volt győződve arról, hogy csak valami médiumi képesség segítségével tudja olyan jól az emlékezetében megrögzíteni a hallottakat. Mivel többen biztatták, hogy fejlessze ki médiumitását, megkérdezte a Névtelen szellemtől, hogy helyesli-e, ha az író médiumitást gyakorolja? A Névtelen szellem azt felelte: „Ha akarod, kifejlesztheted, de én nem találok azt nálad szükségesnek, mert három év múlva úgyis változás lesz az életedben. Mindenki, aki ezt hallotta, azt hitte, biztosan férjhez fog menni. Én azonban, aki által ez a jóslat elhangzott, szentül meg voltam győződve, hogy meghal, annyira komplikáltnak láttam a szívbaját. Múltott az idő. A férjhez menésre mindig kevesebb lett a kilátás, az én feltevésemre mindig nagyobb, mert a leányka egyre betegesebb, kedvetlenebb lett.

A jóslat után körülbelül egy év múlva újra eljöttek, hogy a szellemektől valami útbaigazítást nyerjenek, mert a leányka állapota minden tekintetben rosszabbodott. A szellem figyelmezteti a leányt, hogy nem szabad magát elhagynia, sőt ajánlja neki, hogy keresse a vidámságot, legyen jókedvű, örüljön az életnek, hiszen még fiatal. Erre beleszól az édesanyja és nagy helyesléssel toldja meg a szellem szavait; „Igen-igen, Lajos testvér, dorgáld meg csak az Izát, mert ő mindig azt mondja, hogy nem kíván, és nem akar élni.” Erre a szellem a legnagyobb egyszerűséggel, mintha csak valami kis tréfát akarna mondani, ezt írja le: „Úgy? - Hát akkor ki fogja felnevelni a kis fiadat, ha te nem akarsz élni?”

Mindnyájunkban megdöbbenést keltett ez a pár szó. Leghamarabb Izuka találta meg a szót és ezt mondta: „Te tréfálsz, ked-

ves testvér, hiszen én leány vagyok és egyelőre nem is gondolok a férjhez menésre. Hiszen beteges vagyok, s azért a férjhez menést kizárt dolognak tekintem.” „Nem tréfálok, komolyan mondom, te férjhez fogsz menni és egy kis fiad lesz, akit neked fel kell nevelned. Ezt én így látom és így is lesz.” Ha soha semmiféle bizonyíték nem jött volna, ez az egyetlen eset és eléggé bizonyíthatná, hogy a sorsunk valahol el van rendelve, - de mi emberek oda be nem láthatunk. Honnan, miből olvashattam volna én akkor ki ezeket az eseményeket, vajon melyik tudatalatti öntudatom sejtette volna meg, hogy ennek a beteg leánykának mit hoz még az élet? A Névtelen szellem által bemondott időre, három év múlva (két hónappal múlt el három év) csakugyan megvolt az esküvője Izabellának.

Az összes ismerősök, rokonok, hívők, hitetlenek nagy várakozással voltak most már eltelve a második jóslatot illetőleg is, miután az első annyira pontosan bekövetkezett. A családban voltak többen kételkedők, kik szerették volna a vakhitőség rovására írni a sikert, „de most - mondogatták különösen az orvos-rokonok - „meglátjuk, mit tudnak a szellemeik.” S már előre nevettek a hívők rovására, mert elmúlt az első házassági év, de gyermekre még kilátás sem volt. Két év után érkezett meg a kis fiú, akit születése előtt négy évvel már bejelentettek a szellemeik. A hívők örömmel adtak hálát az Istennek, hogy egy meggyőződéssel gazdagodtak. A kételkedők és a szellemeiket tagadók elhallgattak. Hogy ők hogyan magyarázták meg maguknak az esetet, az az ő dolguk. A tény az, hogy úgy a kis fiú, mint a mamája viruló egészségben vannak és boldogok. A kis mama úgy tekint vissza arra az időre, amikor ő nem akart élni, mint egy rossz álomra, amiből örül, hogy felébredt. Vannak csodák napjainkban is, és akire az Úr ki akarja árasztani a kegyelmét, arra kiárasztja.

*

Ugyancsak az esküvőjükkel kapcsolatban egy nagyon meggyőző álomlátásom volt, melyből szintén a dolgok előre elrendeltségére lehet következtetni. Izabella férjéhez szintén közeli

lelki kapcsolat fűz bennünket, Krisztus útján találkoztunk és teljesen egyformán fogjuk fel az Úr igazságát. A család megegyezett abban, hogy a Kálvin-téri református templomban fogjak az esküvőt megtartani, s mindnyájan így voltunk értesülve az esküvő előtt egy héttel, Az esküvő előtt öt nappal, kedden éjjel azt álmodom, hogy lementem a Szilágyi Dezső-téri templomba az esküvőre, de már kicsit elkésve érkeztem, mert azok a padsorok, ahova én szándékoztam ülni, mind telve voltak emberekkel. Kelletlenül kerestem magamnak helyet a másik padcsoportban, de ott sem ülhettem oda, ahova szerettem volna, mert azok a helyek is el voltak foglalva. Így olyan helyre voltam kénytelen leülni, ahol nem jól hallottam, ami egészen elvette a kedvemet. Amilyen örömmel készültem a templomba, most olyan kellemetlenül éreztem magamat.

Felébredve, elfelejtettem jelentéktelennek tetsző álmomat. Azonban délután eszembe jutott s elgondolkodtam rajta. Hiszen ez lehetetlen, - gondoltam, - íme, én a budai református templomban álmodtam az esküvőt, pedig az a Kálvin-téri templomban lesz. Alig vetem el magamtól a lehetetlenségnek tetsző gondolatot, váratlanul belép hozzám a vőlegény. Kölcsönös üdvözlés után mosolyogva jegyzem meg: „Éppen most gondolkozom az álmomon; én ugyanis álmomban már a ti esküvőtökön voltam, de elkéstem; és nem is a Kálvin-téri templomban volt az esküvő, hanem itt Budán, a Szilágyi Dezső-téri templomban.” „Igen” - feleli ő - „éppen most jövök a lelkészi hivatalból, mert engemet a szívem mégis ide húzott, ahol megkereszteltek, hogy legyen itt az esküvőm is - ezért megegyeztünk a mamáékkal, és tényleg itt lesz az esküvő.”

Egy pillanatra megdöbentem; hát én valóságot láttam megint? A másik pillanatban már nevetve tettem hozzá; „de azért elkésni mégsem fogok” Erősen feltettem magamban, hogy ebben az esetben inkább előbb fogok érkezni, mint a kijelölt időben, hogy el ne késsem.

Egész héten készültem rá, hogy igazmondónak látszó álmomat meghazudtoljam. Pünkösöd első napján Pestszentlőrincen test-

véri összejövetelünk volt, és egyben a nyári szünet előtti utolsó ülésünk. A legszeretetre méltóbb testvéri marasztalásnak is ellenálltam a másnapot illetően, hogy valamiképpen még a villamosközlekedés fennakadása se szolgáltatthasson majd okot az elkésésre. Az esküvő napjának délelőttje a legkisebb fennakadás nélkül telt el. Sehová nem mentem el, senkivel össze nem beszéltem, nehogy valami mellékkörülmény folytán beteljesedhessék az álmom. Szóval minden legkisebb momentumra nagyon vigyáztam. Az időt folyton figyeltem. És mégsem sikerült az előrelátott végzetszerű elkésést megakadályoznom.

A legjobb bizakodással ebédelni kezdünk a férjemmel. Ebéd után nyomban beáll nálam az általam rettegett rém: az epegörcs. Kínzó fájdalmaim közepette esküvőről, álomról, a végzet ellen való küzdésről, mindenről megfeledkeztem; egy pillanatnyi enyhületet hozó forró borogatás lett vágyaim egyedüli célja.

Majd egy órahosszat tartott, míg a gyötrő roham lecsillapodott s én kimerülve pihentem utána. Fáradtan, elgyengülten tekintettem fel az órára, - három óra öt perct mutatott, s én megkönnyebbülten adtam át magam a pihenésnek, - hiszen még elég időm van, hogy az esküvőre odaérjek.

Alig pihenek egy negyedórát, egyik testvérünk betoppan hozzánk, s nagy megütközéssel nézi az én nyugodt pihenésemet, s így szól: „Hát ti nem akartok az esküvőre jönni? Hiszen nagyon készültetek!” Ismét feltekintek az órára s látom, hogy az most is három óra öt perct mutat, mert már az előbb is állott. A pontos idő fél öt volt, s az esküvő öt órára volt kitézve. Gyorsan felugrottam, kapkodva öltözködtem, s így mégis sikerült öt órára a Szilágyi Dezső-téri templomba odaérni, de már minden hely el volt foglalva azokban a padcsoportokban, ahová én ülni akartam. Végre, amikor minden kísérlet hiábavalónak bizonyult, kénytelen-kelletlen olyan helyre kellett ülnöm, ahol rosszul hallottam és kellemetlenül éreztem magamat az egész szertartás alatt. Minden okoskodásom; küzdésem ellenére pontosan úgy következett be minden, ahogyan megálmod-

tam. Az egész esemény nem nagy horderejű, jelentéktelen semmiség és megmásíthatatlan végzetserű törvényszabta bekövetkezésével mégis megdöbbsentette a lelkemet. Istenem, milyen felfoghatatlan nagy vagy Te - és milyen semmi az ember önmagában! Még ilyen jelentéktelen eseményt sem tud uralni, mert azt Te már előre elvégezted felőle!

*

Az álomlátás titokzatos képesség előttem; nem tudom, hogyan jön létre, mi vonzza a lelkemnek egy bizonyos részét oda, azokhoz az eseményekhez, amelyeket meg kell látnom és miért kell azokat meglátnom? Sokszor a saját sorsomba annyira szeretnék beletekinteni, de hiába óhajtom, nem látok semmit. Azonban volt eset rá, hogy az óhajtásom, vágyam oly erősen vonzott, hogy ez a léleklátó állapot a rendes ébrenlétben is bekövetkezett.

A háború utolsó évében a férjem részére szabadságot kérvényeztem. A kérvényt beadtam, de semmiféle értesítést nem kaptam az elintézést illetőleg. A férjemtől sem kaptam semmiféle híradást. Éppen húsvét előtt kellett volna a szabadságnak kezdődnie. Többféle anyagi okok folytán rendkívül fontos volt számomra, hogy megkapja a szabadságot, és legalább az ünnepekre itthon legyen. De semmi hír, semmi válasz.

Nagypénteken este már töprengve vártam, hátha valami álomlátás által sikerülne valamit megtudnom. Buzgó imádkozásba merültem, s kértem a jó Istent, adná látnom, mi a valóság. Imádkozás közben egyszerre érzem, hogy kiválik belőlem a lelki alakom, s nekivág a sötét éjszakának. Megáll egy úton, s a szemeimből két sugárkéve nyúlik ki egy pillanat alatt hihetetlen távolságra - mint a reflektorok fénykévéje - és keresgélni kezd egy bizonyos vonzást. Ez a keresgélés egy-két pillanatnál nem tart tovább, s máris megtalálja, amit keresett, s a lelkem a gondolat sebességével ott terem egy haladó vonat harmadosztályú kocsijában. A sok katona között megpillantom a férjem lehorgasztott fejének tarkóját, amint ülve alszik, a menetirányának háttal. Megnyugodva húzódik vissza testembe a lelkem;

most már bizonyos voltam felőle, hogy az ünnepekre itthon lesz a férjem. Mégsem érkezett meg. Szombaton este újból megnéztem ugyanazon a módon, és éppen abban a helyzetben és állapotban láttam az uramat, mint előző este, a vonatban háttal ülve az iránynak. Kétkedni kezdtem a szellemem látásában, bár még nem csalódtam meg benne, mégis lehetetlennek tartottam ezúttal, hiszen már itthon kellene lennie.

Húsvét vasárnapján délután 6 órakor érkezett meg a férjem. Elmondta azután, hogy az egész úton háttal ült a menetiránynak, nem mert felkelni helyéről, különben elfoglalták volna azt mások a zsúfolt vonatban. Nagypénteken csakugyan már a vonatban ült, de nagyon lassan haladt a vonat előre, azért kellett olyan hosszú idő, míg Olaszországból Budapestre ért.

XVI. FEJEZET.

A SZELLEMEK VONZALMA AZ ÉLŐKHÖZ. (**)

Elbeszélésem folyamán, úgy hiszem, említettem már, hogy álmain és látomásaim annyira egybefolyók, hogy lehetetlen azokat egymástól elkülöníteni. Ha valamely jelentősebb eseményt a természetes álomban látok, azt meg tudom különböztetni a közönséges, jelentéktelen álmoktól; valami megnevezhetetlen sejtés tudtomra adja, melyik a valóság és melyik csupán álom; de ez csak a felébredés után következik be. Ha pedig nem természetes álomban látom vagy érzem meg azokat az eseményeket, amelyek valamely későbbi időben lesznek bekövetkezendők, vagy pedig már elmúltak, de nekem semmiféle tudomásom nem volt róluk, akkor is bizonyos álomszerű állapot vesz erőt rajtam, és éppen úgy átélem azokat a látomásokat, mint álomban. Sőt nagyon sokszor élenkebben fogom fel azokat a hatásokat, amelyek a láthatatlan világból környékeznek, mint a természetes életből jövőket a testi érzékszerveken keresztül. Így az én emlékeim között sok mindenféle látomás mint „álom” van elkönyvelve.

Így egyik álmom alatt látom magamat valami üres helyiség-

ben, amelynek nagy üvegajtaja és nagy ablaka van az utcára. Amint kitekintek, látom, hogy egy jólöltözött, közepesnél valamivel alacsonyabb fiatal férfi bizonytalanul lépkedve keresgéli az utcát, nézegeti a számokat, s amint megpillant engem, azonnal benyit az ajtón, mint aki megtalálta, akit keres. Bocsánatot kér a tolakodásért és nagyon szerényen megkérdezi: „Nem beszélhetnék-e a Mariska kisasszonnyal?” Feltűnt nekem, hogy a nővéremről mint kisasszonyról beszél, pedig már akkor több mint tíz éve férjnél volt. Azután azt kérdezi, hogy szokott-e a Mariska kisasszony hozzám járni? „Igen”, - feleltem, - „szokott ide jönni, de nem tudom, mikor jön ismét. Mit mondjak, ki kereste? Egy pillanatági gondolkodik, és azt mondja: „Ha el tetszik mindent neki mondani, ő rögtön tudni fogja, hogy én ki vagyok.” Ezzel elköszönt és kiment; eltűnt a szemem elől. Nemsokára jött a nővérem. Megkérdeztem tőle, nem találkozott-e valami ismerősével? És pontosan elmondtam, hogy az hogyan nézett ki s hozzátettem, hogy mintha most jött volna ki a kórházból, olyan sápadt, lesóványodott volt az arca,

A nővérem felkiáltott: „Most már tudom, ki az!” - és azzal kinyitotta az ajtót és széjjelnézett az utcán. Rövid pár perc múlva láttam őket beszélgetve elmenni az ablak alatt. Tehát csakugyan ismerőse volt, gondoltam; de hogyan jött hozzám? Hiszen sem én őt nem ismertem, sem ő engem. Eddig az álom. Másnap reggel, mikor a nővérem eljött hozzám, elbeszéltem neki az álmomat. Amikor pontosan elmondtam, hogyan nézett ki, milyen ruha volt a fiatalemberen, és mit mondott, ugyanolyan mélyen gondolatokba merült, s ugyanolyan hangon kiáltott fel, mint álmomban: „Most már tudom, ki az!” És a pontos leírásomból tökéletesen felismerte egy régi ismerősét, ki a háborúban megsebesült és négy hónapi kórházi kezelés után meghalt. A nővéremet mint egészen fiatal lányt ismerte, de már a háború előtt sok évvel nem is találkoztak. Én sohasem láttam őt, ő sem engemet, és mégis megtalált. Később jelentkezett az ülésen. Amikor a nővéremet megtalálta, többé már nem

jött hozzám. Ez az eset rám azért bírt nagy fontossággal, mert a szellem személyazonossága teljesen megállapítható volt, mert az arca, a termete, a ruhája, a beszédmodora félreismerhetetlenül egyezett a nővérem által ismert fiatalemberével, akit én sohasem láttam.

*

Egy alkalommal sokáig időztem a nyári hónapokban a szüleimnél, ötheti együttélés után rosszul esett elválni tőlük. Visszautazásom után is sokat vágytam haza. Három nap múlva egy reggel eszembe jut, hogy jó lenne, ha a másod-énem elmenne haza megnézni, hogy mit csinálnak, mint vannak? Amint a vágy megszületett, abban a pillanatban már tudatosan útra készen is állt a szellemem. A következő pillanatokban már otthon vagyok, belépek a kapun, de nem látok senkit; bemelegyek a lakásba, ott sincs senki. Egyszerre belép az édesanyám seprővel a kezében és a szemétlapáttal, s elkezd takarítani a kis szobát. Én megállok az ajtóban és nagy örömmel mondom néki: „Anyuskám, hazajöttem, itt vagyok.” De ő rám sem néz, nem is hallja, hogy én beszélek hozzá. Már készen van a sepréssel, gondosan a lapátra sepri a szemetet, és indul kifelé, elhalad mellett és nem hallja meg a hangomat, bár teljes erőmmel kiabálok. Azt a fájdalmat nem tudom leírni, ami akkor belehasított a lelkembe azért, hogy nem érezte meg az én szeretetemet és a beszédemet nem hallotta. Ilyen lehet az érzése azoknak a szellemeknek, akik hiába erőlködnek, hogy hátrahagyott szeretteiknek hírt adjanak magukról.

A lelki énem kétségbeesetten, sírva jött vissza. Csupa könny volt a szemem, mikor öntudatra ébredtem. Soha többé nem ment el sehová a lelki énem, akárhová küldtem is az emberi akaratommal. Azonban ahová ő akar, elmegy, s ha jónak látja, közli velem észleleteit, ha nem, akkor csak azt tudom, hogy valamiképpen nem vagyok egészen öntudatnál, hiányzik az „énem” nagy része. Ilyenkor gondolkodni nem tudok.

XVII. FEJEZET. MIT ÉREZ A HALDOKLÓ? (**)

Egy alkalommal sokat foglalkoztatott az a gondolat, vajon mit érez a haldokló, amikor látnia kell, hogy körülötte szerettei sírnak, s neki el kell mennie, meg kell halnia. Azon is töprengtem, hogy némelyik haldokló olyan közömbösnek látszik abban a végső órában, bárha normális állapotában csaknem a szíve szakadt volna meg az elválásnak még a gondolatára is. Ez nagy titoknak látszott előttem. Szellemeiket is kérdeztem erre nézve, de egymástól eltérő magyarázatokat adtak. Azt azonban mindnyájan mondták, hogy „egy más érzés szállja meg a lelkét az embernek”. Mi lehet az a más érzés? - gondoltam; - hát a szeretettel csak úgy egyszerűen mint „más érzéssel” elbánik a halál? Magamban rettegéssel gondoltam arra, vajon az én nagy szeretetemet is csak úgy könnyedén félre tudja majd tolni annak idején az a nagy hatalom, és én egy „más érzéssel” telítve el tudom majd hagyni azokat, akiket itt a földön szeretek?. Furcsa és érthetetlen volt előttem, bármilyen nagy körülírással igyekezett is némely jóakarató szellem ezt velem megértetni.

Amikor már letettem róla, hogy ezt megérthessem, egyszer csak váratlanul éppen ebédfőzés közben lelkileg és testileg különös, ismeretlen állapot lepett meg. Testben kimondhatatlan nagy fáradtságot és gyengeséget, utána pedig ájuláshoz hasonló elernyedés közeledését éreztem, úgy hogy már alig tudtam nehezen támolyogva a szobába bemenni és a díványra lefeküdni. Lefeküdtem és vártam a halált, mert azt hittem, ez az érzés csak a halál közelsége lehet. Bár hallottam minden neszt körülöttem, de oly nagyfokú közönyösség vett erőt rajtam, hogy minden földiség iránt teljesen megszűnt az érdeklődésem. Annál jobban élénkült azonban a másik világ iránt, amelyet szellem szemekkel vizsgáltam. Földi szemeim teljesen nyitva voltak, de közönyösségem folytán mégsem láttam velük, mert tudatosan nem reagált a hatásokra, amelyek a földről jöttek.

Szellemem az általam jól ismert álom-alakban a gondolati sebességével olyan magasságban lebegett, ahonnan a földi élet minden öröme, bánata elenyésző kicsinynek, semmiségnek tűnt fel előttem. Nagy sajnálattal tekintettem le földi énemre, amely az ájuláshoz hasonló elernyedtt állapotban feküdt, és egy igen vékony szállal, de mégis hozzám volt kapcsolva. Óh, milyen kicsinynek, szűknek tűnt fel az egész földi élet a maga örömeivel, vágyaival, törekvéseivel az én nagy szabadságomhoz, mozgási képességemhez képest!

Az érzésvilágom kiterjeszkedett, mintha ezer szívem lett volna egyszerre és mindegyikkel éreztem volna azt a kimondhatatlan nagy örömet, mely mámoros boldogsággal töltötte el a lelkemet. Az élet sokszorososan felfokozott lobogása elevenséget, erőt, biztonságot, határozottságot, akaratot, világos értelmet s végtelenül kiterjeszkedett öntudatot ébresztett fel bennem, amilyenről soha fogalmam sem volt. Elképzelni is lehetetlen, míg az ember át nemi éli ezt az állapotot

A kétféle életnek: a földi meg a szellemi életnek összehasonlításával ott nyomban megállapítottam, hogy az embernek érdemes küzdenie, szenvednie, fáradnia földi életében a jóért. Érdemes lemondania az örömökről, az előnyökről, hiszen a legnagyobb öröm és boldogság is csak szegényes nyomorúság, s össze sem hasonlítható azzal, amit itt egy pillanat alatt él át a lélek. A legnagyobb szenvedésekkel és fájdalmas emlékekkel megrakott lélek is egy szempillantásnyi idő alatt elfelejti földi életének nyomorúságát, s a másik pillanatban már az élet királyának érzi magát. Óh, milyen másképpen látja innen a lélek a földi életet! Milyen hatalmas vágy vonzza ide az ember lelkét, ha némi fogalma van az igazságról és a szeretetről, amely áldozni képes! Nem sokat időztem ott, talán földi számítás szerint tizenöt percig, mégis úgy éreztem, képes lennék szenvedésekkel megrakott életemhez még több fájdalommal és szenvedéssel járó munkálkodó évet magamra vállalni, csak ezt a boldogságot elnyerhessem. Az idő letelt és a szellememet vonzotta vissza a test; a földiek iránt érzékenyebb lettem, a közöm-

bösség elfoszlott, s vele együtt a boldog szellemi szabadság érzete is megszűnt.

Ismét természetes embernek éreztem magamat; jóízűen megbédéltem, tehát semmiféle beteges tünet nem volt az, amit átéltem. De gazdagabb vagyok egy tapasztalattal, mert tudom, mit érez a haldokló, miért tud közönyös lenni körülötte zokogó szerettei iránt. Mert lelki természetére oly hatalmas vonzást gyakorol szellemházájának közelsége, hogy az felbontja a földi érzéseket, és szellemi érzésekben megsokszorozódva adja vissza a szellem felébredt tudatának. Általában a szellemi lét oly kívánatos előnyöket kínál a test kötelékeiből bontakozó jobb minőségű léleknek, melynek ellenállni alig lehetséges.

Erről sok ízben meggyőződtem, mert - úgy látszik - az én szellemem nincs olyan erős kötélekkel a testemhez kötözve, mint más emberé.

XVIII. FEJEZET.

A LÉLEK, MINT A TEST URA. (**)

Amikor a spanyoljárvány legjobban dühöngött, alig volt a hozzám tartozók között, aki elkerülte volna. Én a legnagyobb biztonsággal jártam közöttük, mert éreztem, hogy semmi körülmények között sem kaphatom meg tőlük a betegséget. Nem is kaptam meg, még csak gyenge hülésem sem volt abban az időben.

Vagy két évre utána - bár senkivel sem érintkeztem - egyszerre rossz előérzeteim támadtak. A halál közelségét kezdtem érezni, nagy szívdobogást, mellemben, hátamban nagy fájdalmakat, egész testemben remegést és gyengeséget. Azt hittem, valami hosszúnak ígérkező nagy betegség előtt állok. Megrettentem arra a gondolatra, hogy még egyszer évekig tartó tüdőbetegséggel folytassak harcot, mint fiatalabb éveimben, amely akkor, Istennek hála, gyógyulással végződött. Nagy buzgósággal imádkozni kezdtem, s kértem az Urat, fordítaná el rólam e nehéz és sötét jövőt. Ha meg kell halni, szívesen beleegyezem, sőt örömmel megyek, de a hosszú betegségtől óvjon meg az Úr

kegyelme. Nagy levertségemből hirtelen szellemhangok térítettek magamhoz, melyeket csak a jobb fülemmel hallottam: „Mert te az én nevemnek dicsőséget szerzel a földön, akarom, hogy élj.” Feltekintek a hang irányába, s fent a magasságban felismerem az Úr Jézust, fehér fluidokból félig kialakulva. És látom magamat földi testemben, amint teszek-veszek, s az öntudatnak egy csekély hányadával kormányozom a testemet. Én magam pedig boldog szabadságban időzöm még néhány percig. Azután teljesen eltűnt minden látás és hallás; a teljes testi öntudat alakult ki ismét bennem; és bár ébren voltam, mégis úgy emlékeztem vissza, mint egy álomra. A látomás után a testi betegségem tünetei elmúltak. Ez egy vasárnap délelőtt történt.

A rákövetkező héten, csütörtökön, akaratlanul betévedtünk a nővéremmel egyik ismerősünkhöz, s alig időztünk ott tíz percet, de összecsókolóztunk az illető hölgy leánykájával, aki azon a napon kelt fel tüdőgyulladásos spanyol betegségéből, amit előttünk eltitkoltak. Másnap még nem éreztem egyebet a fejembe bele-belevillanó három hasogatásnál, de pénteken éjjel már magas fokú láz miatt aludni nem tudtam. Mind a ketten egyidőben, egyformán betegedtünk meg a nővéremmel együtt. Kétségtelen volt, hogy fertőzés folytán kaptuk meg a ragályt, és én mégis előre éreztem és tudtam, hogy nagy betegség előtt állok. Vasárnap éjjel már a magas fokú láz és örületes fejfájás elviselhetetlenné vált. A mellem hörgött, a szívem minden dobbanásával szaporodtak a kínjaim. Nemhogy képzelődni, de még a legszükségesebbre gondolni sem voltam képes. Egyszerre úgy éreztem, mintha lágyszél hullámok himbálnának és elvesztettem az öntudatomat. Nem éreztem semmi fájdalmat, üdén, frissen, felszabadulva a test kötelékeiből, kiválik a szellemalakom, megáll a dunnám felett és onnan nézi a testem kínos vergődését. Azt a boldogságot, azt a jó érzést, könnyűséget, amellyel a szellemalakom ide-oda lebegett, leírni nem lehet. Nagy figyelemmel vizsgálta át szellemszemeivel testi szívemet és tudómet és megállapította, hogy kibírom a betegséget, mert

elég erős a szervezet. Alighogy ezt megállapítja, abban a pillanatban rám szakad a rettenetes fájdalom sokasága. Tehetetlen vergődésemben ismét elvesztettem öntudatomat, megint teljesen tiszta szellemi öntudattal vizsgáltam most már sokkal figyelmesebben a testemet, a testemben végbemenő életműködést. A szellemem, bár látja, hogy válságos az állapotom, mégis megállapítja, hogy kibírja a szívem a nagy feladat teljesítését. Ismét elfoglalta helyét a testemben. A testem állapota azonban katasztrofálisan rosszabbodott. Már alig éreztem a fájdalomokat is, csak a nagy himbálózást és szédülést. Harmadszorra ismét kivált a szellem alakom; de ekkor már a kezeit tördelve szemlélte az életerő rohamos csökkenését, és gyors cselekvésre határozta el magát. Ismét elfoglalta helyét a testben és én teljesen öntudatra ébredtem. Az életösztön hatalmasan kezdett bennem működni: minden erőmet összeszedve, átnyúltam a másik ágyban alvó férjemhez, akinek nagy küzdelemmel voltam csak képes annyit mondani, hogy gyújtsa meg a lámpát, mert rögtön meghalok. Pár másodperc múlva már tudtam borogatást kérni. Ezzel a krízisen túl voltam, mert az öntudatomat többé nem vesztettem el. Ez éjjel tizenkettő és fél egy között volt. Másnapra a lázam csökkent, túl voltam a veszélyen.

Egész életemre kiható nagy meggyőződés volt ez, s boldog megnyugvással tölt el az a tudat, hogy amikor már a gyötrelmek legmélyén, a halál kapujánál volt a testi öntudatom, amikor sem imádkozni, sem gondolkozni többé nem tudtam, egy pillanat alatt minden fájdalomtól, aggodalomtól mentesen, nyugodtan gondolkozva éltem és rendelkeztem önmagam felől. Milyen boldogság abban a könnyű testben élni, abban a tudásban, abban a bizonyosságban és szabadságban, amelyben a szellemem él! És mégis milyen fontosnak találta, hogy a kritikus időben elfoglalja helyét a szenvedő testben, gyorsan cselekedjék, míg az összeköttetés fennáll a testtel. Bizonyosan érdeke ennek a szabadságot élvező, boldognak látszó szellem alaknak, hogy a test terheit hordozza. Bizonyosan megvan az ő

célja, amelyet csak ebben a testben érhet el, s amelyhez csak különböző szenvedések árán juthat hozzá. Milyen másképpen gondolkodik a szellem és milyen másképpen, ha emberi testben van! Milyen titokzatos az élet, mennyire nem tudjuk, kik és mik vagyunk, miért vagyunk itt, miért élünk, mi a célunk! Ezekre a kérdésekre csak a spiritizmus tud némi világosságot deríteni.

Sokszor csodálkozom azon, milyen boldog életet élek mint szellem, s mégis visszatérek a gyötrelmes testi életbe, holott szellemi tudatommal már látom előre, mi vár reám a szelleméletben. Átélem előre azokat a fájdalmakat és szenvedéseket, amelyek csak későbbben következnek be rám, és pontosan ugyanazok az események ugyanazokat az érzéseket és gondolatokat váltják ki belőlem, amelyeket már én valahol átéltem. S mégis valami hatalom újra meg újra visszatérésre kényszerít a testbe. Ez a hatalom a szeretet.

XIX. FEJEZET.

VIGASZTALÁS A SZELLEMLÉLETTŐL(**)

Egy alkalommal nagyon el voltam fáradva testileg, reménytelennek, csüggedőnek éreztem magam lelkileg. Tehernek éreztem az életet, és óhajtottam a halált, a megnyugvást. Így aludtam el, azzal a vágygal, bár ne kellene többé felébrednem.

Almomban egy széles, mély és csodálatosan tisztavízű folyó mellett haladtam. A folyó partján gyönyörű színes és fehér virágok nyíltak, de a kiáradt víztől iszapos, néhol süppedős volt a talaj, és mindenféle kúszó növény tette lehetetlenné a járást. Elkeseredtem, hogy nekem ezen a járhatatlan, kikémlelhetetlen talajon kell járnom, mert nagyon elfáradtam a kúszó növényeknek lábaimról való folytonos lefejtésében, és utáltam a tapadozó, piszkos iszapot. A célt még távolinak találtam és kétségbeesve álltam meg. Akkor egy hang felülről megszólít: „Nem kell neked a lábaiddal érintened a talajt, hiszen tudsz te lebegni, csak próbáld meg, emelkedjél fel és gyorsabban is

haladsz.” Minden erőmet összeszedtem és sikerült felemelkednem. Körülbelül félméternyi magasságban lebegtem a folyton veszélyesebbnek látszó, sekélyes part felett.

Így lebegve, most már gyorsabban közeledtem a cél felé, mely egy gyönyörű, hófehér kikötő volt. A tisztaságtól ragyogott ott minden. Felléptem a kikötő hídjára és vártam a hajót. Ez azonban nagyon távol lehetett, még nem is volt látható. Gyönyörködve tekintettem bele a mély folyóba és csodálkozva láttam, hogy az alig kiszámítható mélységben milyen tisztán látható a sok csillogó drágakő, arany, ezüst, mely a folyó fenekén kápráztatóan fénylik.

A víz átlátszó tisztasága annyira csábított, hogy nem bírtam ellenállni, beleugrottam a vízbe, s bár a víz nagyon mély volt, mégsem merültem el, hanem a felszínen maradtam. Nagy gyorsasággal siklottam benne ide-oda, lubickoltam, boldogan fürödtem, s gyermekies örömmel játszottam, míg csak elégnék nem találtam a fürdést. Akkor kiemelkedtem a vízből s a kikötő híd szélére álltam.

Első pillanatban aggódtam, hogy a ruhám vizes lett. Ez azonban nem volt így. Jobb kezemmel végigsimítom a bal karomon hófehér ruhámat, s akkor látom, hogy ez a ruha belőlem nőtt ki s fehér virágsziromként helyezkednek el egymás felett azok a csodálatos, habszerű anyagok, amelyek lesimítva egybeolvadó, gyönyörű szövetnek látszanak, visszafelé simítva pedig azt látom, hogy mint a virágszirmok között a finom harmat, úgy helyezkedett el a víz az én álomruhám szövetében. Roppant megörültem e csodálatos felfedezésnek, s most már játékosan rázom meg és borzoló fel a ruhám különös szövetét, s a víz apró parányokban porzik ki a ruhámból, s egész csillogó ködfelhő veszi körül az alakomat, amelyen a nap sugarai szivárványosan törnek meg. Úgy hogy gyönyörű, nagy, színes aurám van a belőlem kiporzó víz és a napsugár találkozásából. Elragadtatva szemlélem ezt a természeti csodát, s amikor már kiráztam ruhám szövetéből mind a vizet, újra belemerültem a vízbe, hogy ezt a csodaszép természeti jelenséget ismét elő-

idézzem. Mindannyiszor sikerült és én boldog voltam.

Egyszerre azonban eszembe jut, hogy én itt egyedül vagyok; a barátaimat, testvéreimet a földön hagytam, pedig azokat én szeretem, s talán ők is szeretnek engem. Mindegy, ha ők nem is szeretnek olyan nagyon, én mégis visszamegyek hozzájuk és megmondom, milyen szép, milyen boldog itt az élet. Elhívom őket azon az úton, amelyen én ide jutottam, vezetem, segítem őket, biztatom, hogy ne féljenek, s ha lehet, igyekszem a kúszó növényektől megszabadítani a lábaikat, és megtanítom őket is lebegni. Magam elé képzeltem a jövőt, amikor majd egymás természetes aurájában gyönyörködhetünk.

Még egy pillantást vettem a gyönyörű tájra, a hófehér kikötőre, az átlátszó, tiszta vízre, a leírhatatlan szépségekkel ékes szellemházamra, és elindultam vissza a földi életbe.

XX. FEJEZET. **AZ ISTEN ORSZÁGA¹(**)**

Csodaszép álmom, illetőleg lelki élményem volt egy ízben a reggeli órákban. Egy nehéz és fájdalmas álommal küzdve egyszerre csak a lelkem öntudatosan, nagy erőfeszítéssel emelkedik ki az álom hangulatából, és tudatosan hagyja el az álomvilágot, hogy érintse a testi öntudat állapotát, amikor is tisztán hallom édesanyámék beszélgetését, s látom a testemet az ágyban aludni, s látom amint a testi énemből lassan szivároghatva emelkedik ki a szellemi alakom.

A szellemem a magasabb érzelmi és értelmi világot is elhagyva diadalmasan, boldogan áll meg egy fehér fényözönben fürdő világban. Olyan az impresszióm, mintha a mennybolt végighasadt volna, és ott lenne ez a világ: az „Isten Országá”.

Boldogságom kimondhatatlan volt, az érzéseim örömteljes hálaimában nyertek kifejezést: „Boldog vagyok Atyám; hogy

---

¹ A három felső szférát (5. 6. 7. szféra) jelöli a Névtelen szellem ezzel a névvel.

nem hagytad a lelkeket a bizonytalanság és változások világában, hanem megmutattad a te országodat, felemelted az én bukácsoló, gyenge lelkeket az örökkévalóság hazájába, ahol nincs változás, mert minden, ami itt van igaz és jó, mert mindenben Te vagy, jó Atyám, és Tebenned van minden. Hála, örökkévaló hála legyen neked, hogy a bizonyosságot, az igazságot adtad nékem a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

A lelkemben minden gondolat, minden érzés imádsággá lett. Szent elragadtatással szemléltem, hogy nincs halál, nincs fájdalom, nincs csalódás és veszteség, csak folyton tartó nagy és szent öröm. Ezt az érzést sokáig nem bírná el a szívünk, meghalnánk tőle mi, akik a testben élünk.

Amint a lelkem nagy és szent elragadtatásában körültekintek, mellettem egy hozzám hasonló fehér szellemet pillantok meg. Nagy örömben, kimondhatatlan szeretettel öleljük át egymást. A legnagyobb megértéssel beszélgetünk, de szavakat nem váltunk, csak gondolatainkat cseréljük ki tekintetünk egymás lelkébe mélyed, s látjuk egymás érzését és gondolatát. A földön soha senkivel sem értettem meg olyan jól magamat, mint ott azzal a fehér szellemmel. Egyszerre észreveszem, hogy valami óhajtása van. Rögtön felfogom és odapillantva látom, hogy egy még testben élő embertestvérem kezét fogja mind a két kezével. Letekintek a földre, s az azt körülvevő éterikus világra, ahol minden por, hamu és pernye; ahol minden szépség, drágaság, erősség, hatalom és igazság, minden eszme, gondolat és érzés, mely a mulandó világot szolgálta, összeroskad, hamuvá és porrá válik. Látom a világ átalakuló ábrázatát, annak hiú dicsőségét fényleni és ragyogni, s látom, mint roskad össze minden, mint válik porrá, semmivé, mert nincs benne az isteni élet. Innen a magaslatról letekintve, nagy és mély szánalom fog el azok iránt, akik ott az összeroskadó világban élnek, szenvednek és csalódnak, akikhez a halál még hozzájuk van kötve. A hamu és pernye oly puha és folyékony, mint igen sűrű porfelhő. Ebben az anyagban úsznak az emberek és szellemek, akik még nem tudták magukat az anyagtól teljesen függetlení-

teni. Ebben, a bár magasabb rendű, de még nem teljesen anyagmentes élethullámban pillantom meg a kéz folytatását, melyet a fehér szellem fogott. A küzdő ember feje, arca és válla s időnként a felső törzse is láthatóvá válik, de a másik kezével mintha úszó mozdulatokat végezne, a pernye és hamu kavargása ezt mutatja körülötte.

Én a fehér szellem óhajtása szerint mélyen lehajolok, hogy a küzdő ember szabadon maradt kezét elfogva segítsek neki, mert hiszen ő is oda kíván jutni, ahol mi vagyunk. De valahogyan elsiklik a kezünk egymás mellett. Még mélyebben hajolok le és már könyökömnél feljebb ér a pernyés hamu, olyan mélyen nyúlok le utána, ő azonban, úgy látszik a maga erejével akarja magát felküzdeni, s hogy néha megpihenjen, valami szilárdnak hitt dologhoz kapkod. Én azonban látom, hogy az neki semmit sem használ, azért erélyesen rászólok: „Ne ragaszkodjál semmihez!” Ekkor egy nagy és elszánt mozdulattal mégis elkapom a csuklóját, és akkor ő teljesen a mi irányunkat követve, ki tudja magát emelni a hamu és pernye hullámokból. Mi továbbra is fogjuk mind a két kezét; ő fáradtnak és ájultnak látszik, a ruhája - mely még földies szövetű - megviselt és szakadozott, de ahol már teljesen elszakadt, azokon a helyeken nagy foltokban nő ki a habkönnyű, finom fluid, mely ugyan még nem egészen fehér, de szép világos. Kettőnk közé állítjuk, s mint egy kis gyermeket támogatjuk, hogy el ne essék, vagy ha ingadozik, rögtön felfoghassuk. Háta mögött összeér a kezünk, s amint átfogva támogatjuk, ő, a kedves lélek, hálásan szorítja meg kezemet a segítségért. Amikor teljesen magához tér a hamutengerből kimentett emberszellem, szeméből és arcából ugyanaz a boldogság és elragadtatás sugárzik, mint a mienkből. Alattunk évezredek hiábavaló erőfeszítéseinek romjai hevernek, s én a megmentettnek lelkendezve mutatom a mulandóság fel-felépülő és összeomló dicsőségét, vívmányát, eredményét: „Nézz oda, még a gondolatok és érzések sem valóságok, akármilyen szépek és kedvesek is; nézd, mint változnak át, mint fakulnak a színek, mint hülnek ki az érzések a mulan-

dóság világában; mint dőlnek romba azok az igazságok, melyek örökkévalóknak látszottak. Semmi sem valóság, csak a mi Istenünk beszédje; csak amit erre építünk, az maradandó. Nézd, mint választódik ki az isteni igazság az ember mulandó világából és életéből, s mint emeli feljebb és feljebb azokat a lelkeket, akik bensejükben hordozták azt.”

Szemünkkel nagy messzeségbe nézünk időben és térben; alattunk hömpölyög az ár, a por, hamu és pernye. Homályos idők és korszakok emlékei lassan-lassan tűnnek el és rakódnak le a mulandóságba. Mi pedig állunk a meghasadt mennybolt szélén, szívünkben a hála édes, nagy, boldog érzésével, mely minden földi boldogságot összehasonlíthatatlanul felülmúl; szemünk a végtelenségbe tekint azzal a bizakodással, mely minden földi hitet és reményt túlszárnyal, mert a bizonyosságban élünk. Arcunk, ruhánk ragyog a minket körülvevő sugárzó fény világosságában.

*

Lassan szűrődik át a tudatom a testbe; érzem, hogy vissza kell jönnöm az életbe. Nem úgy ébredek, mint álomból, hanem úgy, mint látomásból: csak a szín változik, a tudat ugyanaz marad.

XXI FEJEZET. **LÁTOGATÁS A BOLYGÓKON²(**)**

Annakidején, amikor a „Mai kor vallását” írtam, hogy kön-

---

² A bolygókon való látogatás a mai űrkutatás fényében hihetetlennek tűnik, hiszen tudjuk, hogy a földi élet szempontjából ezek a bolygók lakhatatlanok. Ám nem felejtjük el, hogy a leírt világok magasabrendű volta fél-anyagi, vagy szellemi világokat jelent, melyek a bolygók szférájában helyezkednek el, ugyanúgy, mint a föld szférái esetében, melyek az anyagi síkon élő emberek számára láthatatlanok, „nem léteznek”, ám a lakóik számára ugyanolyan „valóságosak” és „kézzelfoghatóak”, mint a földi értelemben vett anyagi világ. Ez egyben megmagyarázza az univerzum eme „holt” részei teremtésének értelmét, melynek alsó síkján a földi ember számára érzékelhető anyag látszik csak. *(Szerk. megjegyzés)*

nyebb legyen az átadás, a Névtelen szellem az ülések alkalmával elvitte a szellememet azokra a bolygókra, amelyekről írni szándékozott.

Hogy csakugyan ott voltam-e, vagy azokat a képeket valami különös módszerrel vetítette-e a lelkembe, azt én nem tudnám eldönteni, de úgy emlékezem ma is az ott átélt dolgokra, mintha álomban láttam volna azokat.

Amikor a Mars világosságához közeledtünk, - minden bolygónak megvan a maga külön világító atmoszférája, - úgy éreztem, mintha ellenállhatatlan erő vonzaná befelé; ez a vonzás annyira erős, hogy pillanatok alatt már úgy láttam a bolygót, mintha a panoráma üveg lencséjébe tekintenék bele; mindent a legapróbb részletekig láttam, amit elébem tártak. Így az első pillanatra széles, nagy folyók tűntek a szemembe; gyönyörű vízeséseket, tengersizemeket, igen sok kisebb vizet láttam, de tengereket nem. A folyókon keresztül mindenfelé művészies hidak kötik össze a szárazföldeket. Elhanyagolt helyeket, kopárságot, vagy pusztaságot nem láttam sehol. Pontosan kijelöltek és gondozottnak látszanak még az erdők is; a legnagyobb gondossággal használnak ki minden területet.

A természet nagyon szép, bár óriási hegységek vannak hirtelen való megszakításokkal. Mindenfelé városok vannak építve, de falut nem láttam egyet sem.

Mindenféle közlekedési eszközöket láttam. Légi és vízi járművek óriási számban vannak mindenfelé, de szárazföldi járművek csak a városokban és azok környékén láthatók, óriási kocsikat láttam, amelyeket a tetejükön le fel himbálózó szélmalomkerékhez hasonló szárnyak hoznak mozgásba és repüléshez hasonló gyorsasággal lendítenek tovább. Alatokkal vontatott járművet, vagy gyalogosan járó embert alig láttam ezen a világon. Mindent gépekkel végeztetnek; még a gyalogosnak látszó emberek is alig látható kis gépeken haladnak tova nagy gyorsasággal.

Építkezésük monumentális. Széles előcsarnokok; világos és tágas lakóhelyiségek láthatók mindenütt. Még az alacsonyabb

rendűek is ilyen pompázó épületekben laknak.

Általában szegénységet nem láttam sehol; mindenfelé vidámság, munka, célszerűség, egyszerűség, nagy tisztaság és rend látható.

Táplálkozásuk túlnyomóan növényi. Láttam olyan növényt, amelyet a földből kihúzva, meg kell ölni, hogy a vére kifolyjon. Érdeklődésemre megmagyarázták, hogy ez tulajdonképpen a hús, amit legjobban fogyasztanak, mert nagyon ízletes és tápláló. Nagyon csodálkoztam felette. Kínáltak velem engem is, de nem volt bátorságom megízlelni. A marslakók szerintem magas intelligenciájú emberek, akik bár szenvedélyesek és lobbanékonyak, de nem haragtartók. Igyekeznek egymást felülmúlni; lázasan törtetnek felfelé a fejlődés útján; szorgalmasak és kitartók, akaraterősek, bátrak és öntudatosak.

Az alsóbbrendű világ lakóinak húsos, erős testük van, a felsőbbrendű világukban azonban félanyagias, finom, sűrített ködpárához hasonló anyag képezi testüket. Ezek inkább szellemeknek látszó komoly, finom jelenségek, ők intézik világuk sorsát, alkotó munkát végeznek, összekötő kapcsolatot képeznek más, fejlettebb világok szellemeivel. Amikor ezek az alsóbbrendű természetben élők közt megjelennek, nagy tiszteletben és szeretetben van részük.

De nemcsak ezek a komoly és szeretetteljes lelkek, hanem az alsóbb világon élők is nagyon őszintén és keresetlen egyszerűséggel közeledtek hozzám. Gőgöt, elbizakodottságot sehol sem tapasztaltam közöttük.

Oh, milyen nevetségesnek és balgának látszik ezzel a fejlett világgal szemben a földi ember gőgje és pöffeszkedése az ő nagy tudatlanságával! A föld világa nagyon szegényes pusztasága Marséhoz hasonulva.

*

Innen a Saturnusra mentünk.

Itt a természet éppen ellentéte a Marsénak. Nyugalom, béke mindenfelé; nincs izgalom, sietség; olyan minden, mintha déli pihenőjét tartaná. A lelkemben is békességes derű terjed szét,

amint ide érünk és megállapítom, hogy jó itt lenni. Tavaszi pompájában látszik a természet; minden szelíd, finom, lágyvonalú és színes, óriási távolságokra lát a szem, mert olyan tiszta és üde a levegő, hogy nem tud betelni sem a szemem, sem a tüdőm azzal, ami előttem van, és amit élvezek. Valami titokzatos szépséget lát itt az ember, amit az első pillanatok hatása alatt nem tud felfogni és megnevezni, csak érezni.

Itt nem olyan fejlett a kultúra, de maga a természet egyöntetűbb, fejlettebb, mint a Marson. Ebben a világban van szeretet gyűlölet nélkül, van gazdagság szegénység nélkül. Abszolút becsületesség az uralkodó minden rétegében; nagy bűnök, kielengések nincsenek. Természetében hasonló a Saturnus a földi világhoz, de beosztásában nagyon eltér tőle. Egyszerű és célszerű itt minden, úgy, hogy igen kevés munkával könnyen igen magas színvonalú életet élhetnek itt a lelkek, mert terhekre nem kell gondolniuk. Ezek a terhek a bűnökből kifolyó lelki egyensúly-változások.

Itt nincsenek nagy ellentétek; minden lassan, de biztosan halad előre a jóban. Kényelem, jólét, boldogság, megelégedettség, pihenés és szellemi megvilágosodás itt a cél. Amilyen tiszta a levegője, olyan tiszta az erkölcsi felfogása is ennek a világnak. Szinte fájó szívvel vettem búcsút innen, mikor a Névtelen szellem az indulásra kiadta a parancsot. Látva az én nagy búsulásumat, megkérdezett: „Olyan nagyon meghatott a Saturnus élete?” „Igen”, feleltem, „boldog lennék, ha itt élhetnék.” Sokan ide kerülnek egy-két testöltésre, akik a földön elfáradtak, hogy kipihenjék magukat. Leginkább női szellemek kerülnek ide, akik sokat szenvedtek és csalódtak és sok gyermeket neveltek fel hitben és szeretetben. Ezeket a kegyelem ide küldi üdülni. Férfiszellemek ritkábban tudnak ide eljutni, mert ha ide jutottak, nem akarnak többé a földön testet öltetni, csak akkor, ha megtanulták az engedelmességet. „De vannak ám még szebb és boldogabb világok is, ne hagyd itt a szívedet egészen”, tette hozzá tréfásan a Névtelen szellem.

Nemsokára magam is meggyőződtem: róla, mert amikor a Vé-

nusz szféráihoz értünk, már mindjobban elfeledtem a nagy bolygó életét.

*

A Vénuszon ismét nagyon élénk étellel találkozunk. De nem az az élénkség ez, ami a Marson van. Valami meseszerű könnyűségben jut kifejezésre itt az a gondolat, amely az alacsonyrendű világokon olyan nagy nehézséggel küzdi át magát az anyagon? Minden természetes és őszinte. Mintha egy lélek volna az egésznek az összetartója és irányítója, annyira egyöntetű a gondolat, az érzés és a törekvés az egész bolygón, A Vénuszszellemek - így helyesebb a kifejezés, mert a mi földi állapotunkhoz viszonyítva, ők nem emberiesek, sem külsőben, sem belsőben - nagyon kedvesek, szeretetteljesek, vidámak! És nagyon világos értelműek; arcuk, testük szép és tökéletes, Az egész világberendezésük elüt a földétől, ők már tudnak lebegni és nem szükségesek a nehézkes gépek, járművek.

Kártékony állatok, férgek, félelmetes ragadozók nincsenek itt, de vannak nagyon szép és szelíd állatok, amelyek bizalommal vannak azok iránt az emberek iránt, akikkel egy természetbe vannak helyezve. Ezek az állatok is majd mind tudnak repülni; nagyon okosak, mindent könnyen megtanulnak, s így igen nagy hasznukat veszik a Vénusz-lakók.

Talán mondanom sem kell, hogy úgy a természet, mint az emberi alkotások gyönyörűek, művésziességek. Dacára annak, hogy lüktető életet élnek, ez a Vénusz-lakókra mégsem fárasztó, sőt lélekben erősebbeknek érzik magukat. Azt a könnyedséget, azt a felfokozott életpezsgést, ami némileg megközelítheti ennek a világnak az átlag-közérzetét, a földi ember gyermekkorának és a korai ifjúság korának közérzetével lehetne némileg összehasonlítani. Ennek a világnak a levegője üde és illatos, megnyugtató és egyben étellel telítő, boldog hangulat mámorába ringató. Mintha minden percben önmagát újítaná meg az élet, hogy mindig jobbá, tökéletesebbé tegye mindazt, akit és amit éltetnie kell.

Meg voltam hatva, bár nem voltam képes minden rétegébe

behatolni, mert ahhoz hiányoztak a képességeim, és nem tudtam mindent megérteni, amit tapasztaltam, mert igen keveset időztem egy-egy ilyen világ légkörében. Mégis annyit megértettem, hogy a lélek érzése és gondolata minden világban a domináló erő. Mivel itt nincsenek annyira mélyen bukott érzésű szellemek, hanem szeretetteljesek és gyermekien egyszerűek, nincs szükségük a kétszínűsége, a tettetésre, lehetnek természetesek és őszinték, nem okoznak vele bánatot egymásnak. Így a jót mutathatják egymásnak és az örömet okoz mindenütt. Mivel meg vannak győződve egymás jó érzéséről, felesleges a bizalmatlankodás, és így sok minden feleslegessé válik, ami nekünk, földieknek olyan rengeteg gondot és gyötrelmet okoz. Ott is vannak erősebb és gyengébb lelkek, de mivel a világfelfogás csak a jónak engedi meg a fejlődést, így kizártnak látszik a gyengének a gyengébbhez való kapcsolódása.

Elgondolkoztam azokon a különbségeken, amelyekkel a mi világunk hátrányban van a Vénusz mögött, s megállapítottam, hogy itt is megvolna minden kellék ahhoz, hogy mi is olyan boldog életet éljünk, ha egyelőre nem is olyan tökéleteset, mint a Vénuszon, ha mindenki belátná a bűn nagy veszedelmét és megtérne, még ha nem is tudna mindenki óriási áldozatokat hozni a lemondással. Lám, ezek sem mondanak le semmiről és mégis ahelyett, hogy a bűnben a bűn ellen harcolnának, a művészetekben képezik ki magukat; marad elég idejük és alkalmuk hozzá, mert nem foglalja le erőiket a gonoszság.

Oly egyszerűen oldódik itt meg minden, és minden örömet és boldogságot terem.

*

A Jupiter volt a végső állomás, ahová Vezetőmmel ellátogattam. Itt, mielőtt bemehettünk volna, fel kellett öltözködnünk ennek a világnak a fluidjaiba. Igen sok szellem dolgozik itt a szférákon, hogy bejuthasson abba a légkörbe, ahová az ott tetet öltő szellemek alvásuk idejére pihenni járnak. Bementünk. Itt is, mint mindenütt szeretettel fogadtak bennünket.

Ez már igen sokoldalú világ. A tudomány igen magas fokú, a

művészet tökéletes. Itt is lebegő járással haladnak, testük könnyebb, mint a Vénusz-lakóké, alakjuk csodaszép. Nagy távolságokat lebegünk át. Sok olyan helyet látok itt, amely lakatlannak és elhagyottnak látszik, ahol mintha most kezdene új formákat alakítani a természet. Ezek azok a helyek, melyekből új világok pattantak ki és szabaddá válva, a Jupiter körül keringenek.

Valami sajtáságos színvegyülék itt az uralkodó: a zöld a sárgával, más részeken meg a kék a rózsaszínnel; de mindenütt valami uralkodó szín az, ami megváltoztatja a világ képét. Egyik helyen a Mars gyönyörű, vadregényes tája látszik, tűzhányóival, vízeséseivel, a másik helyen a Vénusz világoskék tavai, fehér márvány oszlopai látszanak. Kristály hegyek szikrázva emelkednek ki a dús növényzet közül, majd síkságok terülnek el, gyönyörű mezőségek váltakozó szirtekkel.

Szépnek, csodálatosnak találtam ezt a világot, de igen nehezen értettem meg azokat a gondolatokat, melyek ezt a világot uralják. Első pillanatra nem olyan egyszerű, mert itt úgyszólván majdnem minden együtt van, ami a napköri szférákban és a beléjük tartozó világokon található; így rendkívül sokoldalú.

Itt láttam egyes családok lakóházait egy-egy olyan nagy teremmel, mint valami óriási templom belseje, amelyben még fák is voltak teljes virágzásukban. Az óriási terem közepén tisztavízű tavacska felfelé szökellő vízsugarakkal táplálva a körülötte levő pázsitot, virágokat és azokat a sajtáságos növényeket, amelyek a legjobban lekötötték érdeklődésemet. Óriási, kaktuszhoz hasonló csipkézett szélű, vastag, kemény levelekből álló növény levelének szélein mint valami óriási harmincsepp függ egy-egy fényes pont, ami éppen úgy világít a sötétben, mint a mi villany lámpáink. Ezek a növények mindenütt tenyésznek, az épületekben és körülöttük is mindenfelé csodaszép látványt nyújtanak.

A nagy teremből mindenfelé nyugvóhelyek nyílnak, játszótér-mek, munkatermek. Azon kívül mindenkinek megvan a maga külön hálóterme. Mindenütt fény, pompa és művészet. Az

emeletekre nem vezet lépcső, zárt ajtók sehol nincsenek, hanem valami igen finom anyagú lenge kárpit különíti el az egyik termet a másiktól. Általában ez a finom anyag képezi a ruhát is, mindenki ilyenbe van burkolva.

De bár az anyagban különbség nincsen, mégis a magasabb szellemek olyan művésziesen tudják magukat vele beburkolni, hogy az első pillanat elárulja a ruha viseléséről, hogy ki ő, milyen rendű és rangú valaki. Ez az egyetlen fényűzésük van a testükön. Egyetlen lepelből áll az egész öltözékük, mégis olyan tökéletes széppé teszi őket, hogy minden földi törekvés hiábavaló lenne, hogy utánzatot készítsen erről valaki.

Ugyancsak itt láttam csodálatos alakú nagyobb és kisebb virágokat, kerteket, ahol idomítható növényekből pillanatok alatt olyan tündérligeteket teremtettek elő, hogy az minden képzeletet felülmúl.

Gyönyörű a napkelte és a napnyugta; gyönyörűek az éjszakák, ha ugyan lehet éjszakáról beszélni, hiszen nincs sötétség, csak éppen hogy nincs ragyogó világosság.

Az egész világ nagyon kényelmes; nincs az a túlszűfoaltság, mint a kisebb világokon. A Jupiterlakók nincsenek egymásra utalva, mint a földön; itt nincs kényszer, a legmesszebbmenő cselekvési szabadság van itt; mindenki a maga ura. És mégis intenzívebb társadalmi életet élnek, mert mindenki használni akar a köznek, nemes vetélkedés fűti őket, hogy minél többet és jobbat cselekedjenek minden hiúság nélkül. Dolgoznak ők is, de munkájuk maradandóbb, mert értékesebb, mint a másik világokon élőké, mivel igaz érzést, igaz gondolatokat visznek bele és azokat valósítják meg munkájukkal.

Nincsenek szegények és gazdagok, csak haladó és haladottabb lelkeik. Azt lehet mondani, hogy inkább szellemi, mint emberi életet élnek. Nagyon boldogok ők hozzánk földiekhez képest. Eltekintve a gyönyörű világukon való kényelmes, anyagtól mentes életüktől, magában véve az mennyire boldogító, hogy teljes bizalommal lehetnek egymáshoz, nem kell félniük azoktól a durva bűnöktől, melyekkel a földi emberek egymást gyöt-

rik és boldogtalanná teszik, kétségbeesésbe kergetik.

Innen a Jupiterről nézve olyannak látom földi hazánkban még a legelőnyösebbnek látszó életet is, mint nehéz bűnhődést, ahol súlyos bilincsek vannak a lélekre verve, és mindenki életfogytiglan van elítélve. És ezek a szegény rabok nem tudják, hogy milyen a világ és az élet máshol, vakon marakodnak a koncert, gyűlölik, üldözik egymást sokszor csak azért, mert az elveik nem egyeznek, megsíratják azt, akit végzete felmentett ettől a fegyházbüntetéstől, vagy aki kitöltötte büntetését. Óh, ha tudnák, milyen gyönyörű világok, milyen boldog állapotok vannak a mi Atyánk országában, ahová bizonytal mindenki eljuthat, aki megtisztult a bűntől, talán elhalkulna lelkükben a földi értéktelen lim-lomért való ádáz viaskodás. Talán többet tudnának egymástól elviselni, s talán több hittel tekintenének az Égre, ahonnan minden jó jön, de ahova mi is csak akkor juthatunk, ha igazán jókká leszünk.

XXII. FEJEZET.

A SZERETET SOHA EL NEM MÚLIK. (**)

Mint elbeszélésem folyamán többször említettem, az én életem bővelkedett lelki és testi fájdalmakban, szenvedésekben. Ilyenkor terhesnek találtam az életet, és bár a spiritizmusban sok vigaszt és örömet találtam, mégis sokszor óhajtottam a halált. Ennek dacára mindannyiszor, valahányszor egy-egy bizonyítékot nyújtott a jó Isten az örökélet igazságait illetőleg, fellobozott bennem az életkedv, hogy azért a másik világért dolgozzam, munkálkodjam, hogy valamiképpen közelebb hozhassam embertestvéreim szemei elé azokat a csodálatos dolgokat, melyeket álmaimban és látomsaimban mint realitásokat tapasztaltam.

Sokszor láttam szegény, szenvedő szellemeket ugyanabban a környezetben és állapotban, amilyenről ők megnyilatkozásaik alkalmával beszéltek, s így megnyilatkozásaik igaz voltát bizonyítva láttam. Tizennyolc évi médiumi működésem alatt

nem találtam két teljesen egyforma állapotban lévő szellemet. Csak a magasabb szférákban hasonló az állapotuk, de ott aztán olyan boldogító az élet, hogy az elérésére való törekvés minden áldozatot megér. Az isteni kegyelemnek az emberi lélek szűk látóköréhez alkalmazkodó csodálatos szép példáját láttam előttem a következő élményemben megnyilatkozni.

Mint szellem állok egy széles, tiszta vizű folyó partján, melynek innenső partja sekélyes és gondozatlan; nád és sás fedí el a vizet. Néhol mintha a nap hevétől elszáradt füves hely látszanék, más helyeken gyönyörű, üde, zöld pázsit szegélyezi a folyót. Ahol én állok, igen barátságatlan, száraz náddal és szürkére fakult füvel van benőve a talaj. A túlsó part szép, viruló tavaszi pompát mutat; ott a víz mély, a partról a vízbe virágzó fák ágai hajolnak. Vágyakozva tekintetek át a túlsó partra.

Egyszerre a szemembe tűnik, hogy körülöttem egymástól nagy távolságra apró, kicsiny, roskadozó sárkunyhók vannak. Betekintek az egyiknek ajtaján, s látom, hogy ott egy apáca van felravatalozva. Egyszerűen fekszik, megbékült, boldog mosollyal az ajkán. Első pillanatban nem tudom, mit jelentsen ez a látás, de a következő percben látom, hogy az apáca-lélek felemelkedik. Nem úgy, mint ember, hanem mint egy üdvösségét váró lélek, akit mintha valami erő vonzaná ki a folyó partjához. Olvasóján babrál, s vágyón tekint a folyó kanyarulata felé, ahonnan valakit vár. Nemsokára csakugyan megjelenik egy csónakkal egy fehér szellemalak és nagy szeretettel biztatja, hogy lépjen be a csónakba. Az apáca-szellem nem fogadja el, nem lép be, mert ő másvalakit vár. Látszik, hogy csalódva érzi magát. Egy idő múlva ismét jön egy másik; ez is nagy szeretettel igyekszik őt fáradságától megszabadítani, de ő ennek szolgálatát sem meri elfogadni, mert fél, hogy eltéveszti az utat, és vár, vár, tovább.

Nagy sokára feltűnik két ugyanolyan apácaruhába öltözött szellem, mint ő. Ezek valami közösen tudott jelszót mondanak, mire megnyugodva, kételkedés nélkül lép a csónakba. Ekkor gyors mozdulatokkal útnak indítják a csónakot, amelyben mind

a hárman állva maradnak, míg csak az ő kikötőjükhöz nem érnek. Két-három kanyarulaton is túlmennek, míg elérkeznek oda. Minden kanyarulatnál szebb, ragyogóbb a természet a túlsó parton.

Nagy figyelemmel kísértem az apáca-lélek sorsát, s amint csónakjuk előre siklott a vízen, én is úgy lebegtem a parton végig, hogy meglássam, mi történik egy lélekkel odaát, aki éppen most búcsúzott el a földi világtól. Mert azt megértettem, hogy az összeroskadt sárkunyhó földi testét, a szürkére fakult fű és száraz nádas pedig az ő örömtelen életét jelképezte.

Megérkeznek a kikötőhöz. Amint kilépnek a csónakból és lábuk a földet éri, lehull róluk az apácaruha Külső rétege. Erre az első pillanatban megdöbben a lélek, de hagyja magát vezetni társaitól, mert a lelkében valami ismeretlen öröm lesz úrrá. Társai sietve vezetik tovább, vagy tizenöt lépésnyire, s itt hirtelen szembefordulnak vele és mélyen a szemébe néznek, miközben az apáca-ruhának utolsó maradványai is eltűnnek, s mindhárom lélek gyönyörű, világos színű ruhában áll ott egymással szemben. Csak néznek-néznak egymásra, mintha valami régi emléket, régen eltűnt szeretetet keresnének egymás lelkében. Ezek a pillanatok oly sokatmondók, mindent ígérők voltak, hogy én, a szemlélő is, velük érezve, a következő pillanat mindent felülmúló nagy boldogságára készültem elő.

Az egymás szemébe néző szellemek előtt, ki tudja, mennyi év fájdalma, szenvedése vonulhatott el, míg az érkezőben felébredtek az emlékek. Sohasem felejttem et azt a pillanatot, amikor egyszerre mondták mind a hárman azt a szót, amire oly régóta készültek: Anyám! Gyermekeim! Kitárt karjaik összefonódtak és nagy, mennyei boldogságban oldódott fel sok hosszú év fájdalma és búsulása. Ezt az örömet földi ember nem bírná el, ahhoz gyenge az emberi szív.

Leolvastam ennek a boldogságnak szomorú előzményeit levett ruháikról. Egy előző életben az apáca anya volt, kit az Úr megpróbált hitében, mert két gyermekét egy héten vette magához. Ugyanabban a betegségben mind a kettő meghalt, mert az

ő okozati törvényük így látja befejezettnek, kiegyenlítettnek az ő életüket. Az édesanyjuk gyengének bizonyult a hitben, meg-ingott, s nem kereste fájdalmában az Úr rendelkezését. Bár öngyilkos nem lett, de mégis siettette a halálát testének leromlásával, titkon remélve, hogy gyermekeivel találkozik. Ezt azonban nem érthette el, mert szellem életében belátta, hogy még neki a földön kellett volna maradnia bánatát hordozni, és a szenvedőknek való segítség-nyújtásban megenyhült volna a bánata. Belátva engedetlenséget, bűnbánattal könnyögött, hogy valamiképp levezekelhesse hibáját.

Ezt Isten meg is engedte és új testöltésében vezeklésképpen a betegek ápolásában találta meg élete rendeltetését. Fiatalon halt meg. Bár a lélek mélyén ott élt a vágy gyermekei után, de a testi tudatában az apáca szigorú hitélete és a vágy Krisztussal találkozhatni, volt az uralkodó; ezért nem fogadta el az érte jövő szellemektől a segítséget.

Az emberi fogalmak megkötötték, de a szeretet az isteni kegyelem segítségével igyekszik feloldani azokat. Ezért jöttek érte gyermekeinek szellemei apáca-külsővel. A régi érzés bizalmat sugott a léleknek, és ezekkel már velük ment, de ezek nem maradnak meg mindvégig a felvett külsőben, hanem az emlékezések világában, a kiegyenlített törvények hazájában boldog viszontlátásban üdvözlük egykori édes anyjukat.

*

A látvány annyira boldogító és vigasztaló volt rám és az igazságnak annyira megfelelő, hogy azt hiszem, mindenki, aki már állt szeretteinek koporsója mellett igaz bánattal szívében, sok vigasztalást meríthet belőle. Részemre édes bizonyosságot nyújtott arra nézve, hogy a szeretet nem felejt; évek, életek lejárta után is ott folytatjuk, azzal az érzéssel, azzal az örömmel, ahol elhagytuk. Isten nem vesz el tőlünk semmit, csak mi távolodunk el tőle hűtlenül, ha valami nem úgy következik be életünkben, ahogyan azt a mi tökéletlen értelmünk szerint jónak gondolnánk. Isten fenntartja az örömeiket részünkre, csak nekünk kell oda fejlődnünk, hogy megérthessük azokat. A vi-

szontlátás gondolata, a viszontlátás reménye az a vékony szál, melybe fogódzik a lelkünk, hogy a fájdalom súlya alatt össze ne roskadjon, amikor szeretteink koporsója bezárul előttünk. Minden koporsó, minden behantolt sir, mely kedveseink porhüvelyét takarja, lelkünk érzésvilágának egy-egy örömforrását torlaszolja el földi életünkben; mert a szeretetnek az a szála, mely bennünket kedveseinkhez fűzött, elszakadt, s a szakadás fájdalommal tölti el a lelkünket. Semmiféle fájdalom nem olyan terhes és elviselhetetlen, mint a szeretetben beállt szakadás fájdalma anélkül a hit nélkül, mely a viszontlátás reményességével köti össze a búcsúzókat

Nagyon sok és boldog vigasztalást merítettem a Névtelen szellemnek ebből az egyetlen, mindent megmagyarázó mondatából: „Istenben, Istennél mindenkit megtaláltok, akit szerettek, és akit szerettetek, mert önála, Őbenne ott van a múlt, a jelen, a jövő minden öröme és boldogsága. Tehát Istenen kívül nem találhatjuk meg azt, akit szeretünk, még ha a jelen pillanatban karjaink között tartjuk is test szerint. De Istenbe vetett hitünk, Istenben való életünk által egész bizonyosan a miénk, a végtelenségnek bármelyik pontján, az örökkévalóság bármelyik állomásán vár is reánk az, akihez a szeretet elszakíthatatlan köteleke fűzött valaha bennünket

A viszontlátás reménysége nem engedi a lelket kétségbeesni, hanem gyógyítja és erősíti a fájdalommal szemben, előkészíti arra az öröme, melynek a lélek tisztultabb és magasabb állapotában részesévé lesz. Így válik igen sokszor az elválás fájdalma a viszontlátás reménységével a lélek felemelő, tisztító és nemesítő eszközévé, mert a szeretet nem tud belenyugodni az elszakadásba, hanem keres, kutat, míg az élet folytatásáról meg nem bizonyosodik. És ezzel megtalálja a saját életének célját, lelki fejlődésének irányát, az Isten által kijelölt utat, mely kivezeti őt a mulandó élet sok csalódást és fájdalmat okozó tévelygéseiből, s előkészíti a maradandó értékek megismerésére és megszerzésére. Az ilyen fájdalom Istentől megáldott szomorúság.

*

Azonban nem így búcsúzik el egymástól minden lélek, aki szerette egymást; sokszor nagy tévedések, bűnök csúsznak be a szeretet finom hálózata közé, és rombolást végeznek ott, ahol építeni kellene. Ezeknek a lelkeknek a viszontlátás nem örömtől okozó, nem boldogító, hanem szorongó félelemmel teljes. Sokszor évszázadok múlnak el, míg ezek találkozhatnak. Ilyen szomorú és nem óhajtott viszontlátást eredményezett az én régen elmúlt életem is, melyet a Névtelen szellem emelt ki a homályból, s mint egy összekuszált fonalat bontott ki sok-sok tanulság nyújtása céljából és a jelen életem magyarázataképpen. Mivel úgy vélem, hogy a tanulságok e tömege másoknak is okulásul szolgálhat, a következőkben ezeknek feltárására térek rá.

XXIII. FEJEZET. **AZ ÉN ÉLETEM REGÉNYE. (**)**

Elbeszélésem folyamán, ott, ahol arról beszéltem, hogy testöltésem előtt láttam a férjemet mint kisfiúcskát, azt az ígéretet tettem, hogy „Erre a jelenetre majd későbbi elbeszélésemben még visszatérek...”

Már többször akartam ezt az ígéretemet beváltani, de folyton érdekesebbnek ígérkező élmények tolultak elő emlékeimnek tárházából, és a saját személyemet háttérbe szorították. Most azonban, hogy élményeim leírásának befejezéséhez közeledem, mint legutolsóra, rátérek a saját személyemre, és pedig a régebbi életeim olyan eseményeire, amelyek csaknem mindent megmagyaráznak az én mostani életemet illetően. Gondolom ezek is bírnak annyi érdekességgel, mint egy-egy szegény szellem megnyilatkozása, amely erkölcsi tanulságokat nyújt.

Megjegyzem, hogy az én nagyon szeretett vezetőm, a Névtelen szellem ezeket az eseményeket és jelenségeket egészen különös módon, szinte mozaikszerűen ismertette meg velem akként, hogy az egyes szereplőket, akik a szellemvilágban vannak, egyenként, és pedig nem időrendben - s nem egyszer kilé-

tük elhallgatásával - hozta hozzám, hogy megnyilatkozzanak. E megnyilatkozásokból utólag alakult ki a logikus, törvényszerű egész: az én életem regénye.

Bármilyen dús fantáziával bírnék is, akkor sem volnék képes az eseményeket olyan szoros összefüggésbe hozni egymással, és annyira mértékadóvá tenni az én emberi értelmemmel azokat az emberi tévedéseket, melyek egymásba kapcsolódva olyan szoros hálót képeztek azok köré, akiket hibás természetük ebbe a hálóba belekényszerített.

*

Egy alkalommal, amikor már Lajos szellem sok mindent elmondott a múltból, amikor minden bánatát elsírta bűnei felett, a Névtelen szellem egy nagyon mézes-mázosan beszélő szellemet hozott az író órára, aki magát az én régi anyámnak nevezte. Az ő elbeszélése ismét más oldalról világította meg azt a múltat, amelyről Lajos szellem beszélt. Ez a szellem kezdetben nagy szeretetet mutatott, és arra kért, imádkozzam érte, mert nagyon szenved. Kívánságát készségesen teljesíttem, bár semmiféle más érzést nem éreztem iránta, mint más szenvedő szellem iránt. A legközelebbi írásnál arról panaszkodott, hogy amióta imádkozom érte, jobban szenved. Nagyon kért, bocsássak meg neki. Szívesen megbocsátottam, de csak fokozódott a fájdalma.

Ez a folyton fokozódó fájdalom bírta csak rá ezt a szellemet, hogy életének nagy tévedését - velem szemben elkövetett bűnét - bevallja. Körülbelül hat-nyolc hónapig tartott, míg vallomásait teljesen befejezte. A Névtelen szellem minden hónapban, vagy ha makacs volt, kéthónaponként hozta el írni. Előttöm nagyon szégyenkezett, mindig igyekezett szépíteni a hibáját, s így megesett, hogy hazugság csúszott bele a vallomásokba, ami miatt nagyon vontatottan ment előre az ügy kibontakozása.

Vallomásában elmondta, hogy ő az én anyám, az akkori apámnak második felesége volt. Nagyon szép leány volt, de szégyen; s hogy a vénleány-sorstól szabaduljon, ment feleségül a

jómódban lévő, de idős férfihez. Házasságukból születtem én és még egy gyermeke, de az kicsi korában meghalt.

Apámnak első feleségétől volt egy fia, aki anyja után nagy vagyont örökölt. Apám későbbben betegeskedni kezdett, majd annyira súlyosbodott az állapota, hogy sokáig ágyhoz volt kötve. Ez idő alatt az anyám ismét egy gyermeknek adott életet. A nagybeteg férj hallgatott, de a végrendeletben kiemelte, hogy a súlyos betegsége alatt született gyermeket nem ismeri el a magáénak, s így az nem részesedhetik az ő vagyonából, csak az anyámat megillető rész adható ki neki, a többi pedig mind az enyém és a másik, idősebb gyermekéé. Ebből a kicsinynek és emberileg igazságosnak látszó tévedéstől indult ki az a nagy tragédia, mely annyi fájdalmat és gyöttrődést eredményezett.

Azért mondom, hogy tévedés, mert ha tudta volna az a szegény lélek, aki akkor az apám volt, hogy emiatt az aránylag kicsiny dolog miatt három élet lett rövidebb, s közöttük az szenvedett tán legtöbbit, akit ő a legjobban szeretett, bizonyosan nem kereste volna olyan nagyon az „igazságot”.

Ebben az esetben is beigazolódik, hogy nem mindig jó az, amit mi emberek véges eszünkkel jónak és igaznak gondolánk. A megbocsátás, az elnézés sok-sok bajnak, fájdalomnak elejét veszi, és megkíméli a lelkünket azoktól a következményektől, amelyeket azután képtelenek vagyunk elviselni.

*

Ameddig kicsiny gyermek voltam, az anyám aggodalmai is kicsinyek voltak, mert abban reménykedett, hogy anyai befolyásával oda tud majd hatni, hogy én megosztom a reám eső részt az ő gyermekével. Azonban ez a terve mindig nagyobb ellenállásra talált nálam, így az én növekedésemmel az anyám aggodalmai is nőttek, s amit szépszerével nem tudott keresztülvinni, erőszakkal próbálgatta. Amiben csak tehetett, megrövidített; azon igyekezett, hogy amíg ő rendelkezik az egész vagyon felett, annak jövedelméből az ő gyermekének minél többet gyűjtsön, így napirenden voltak a neheztelések és nézeteltérések köztünk; úgy bánt velem, mintha mostohagyermek

lettem volna. Szeretet helyett minden cselekedetét a gyűlölet diktálta velem szemben, különösen attól fogva, hogy a végzet kezdte a szálakat összekötözni, amikor Lajos feltűnt a látóhatáron.

Míg a család együtt volt, az apám végrendelkezése nem lett köztudomású, de az én férjhez menésem esetén már szabadon rendelkezhettem volna a vagyonom felett. Ez volt az a rettegett idő, amit anyám szeretett volna minél messzebbre kitolni, s ha már minden áron keresztül kell is esnie életének e keserű pontján, akkor sem engedheti meg éppen Lajossal a házasságot, mert Lajos nagyapja az én gyámom volt, s így tudott a végrendelet kényes pontjáról.

Elkeseredésében és szégyenében minden követ megmozgatott, hogy ezt a házasságot megakadályozza. Felkutatta Lajos születésének titkát, és utolsó ütőkártyának ezt akarta kijátszani, hogy büszkeségemre és hiúságomra hatva, megmátsítsa elhatározásomat Minden hiába volt; Lajoshoz fűződő érzelmeim mindennél erősebbek és igazabbak voltak. Híven kitartottam mellette, minden rágalom és félrevezetési szándék dacára is, mert szerettem őt. Ekkor határozta el magát, hogy megpróbálkozik a fekete mágiával. Ezt az egyik megnyilatkozásában így mondja el: „Elmentem egy boszorkányhoz, s elmondtam neki az én nagy bajomat veled, és az adott valami fekete füvet, melyet az ő előírása szerint belevegyítettem az ételedbe. Mire harmadszor ettél belőle, már nem szeretted a Lajost, az én szómra hallgattál és beláttad, hogy nem lehetsz boldog egy „fattyúval”³ ha még olyan gazdag és szép is. Ez után következett az a szomorú végű báli éjszaka, amely után Lajos párbajban megölte a vetélytársát.

Ezt Lajos szellem így írja le egyik megnyilatkozásában: „Amikor ott voltam nálatok és beszélgettünk a közeli bálról, te ímmel-ámmal felelgettél, hogy nincs kedved, anyád meg be-

---

³ Lajos törvénytelen gyermek volt, de a nagyapja adoptálta, aki előkelő nemes ember volt, és Lajosnak nagy örökségre volt kilátása a nagyapja után

tegségről panaszkodott. Így, mivel nem volt célja, hogy én a bálba elmenjek, vállaltam az őrszolgálatot. A fiuk mind bementek a városba, mind a bálba készültek. Én abban a hitben, hogy az én jó barátommal töltöm a szolgálat idejét, megnyugodtam. Azonban a délután folyamán ő is bement a városba és nem jött vissza. A te napok óta tartó hidegséged és a barátom elmaradása kínos gyanút ébresztett bennem; nem kellett sok hozzá, hogy összefüggést találjak e két dolog között. Dermesztő hidegben belovagoltam a városba, s azon mód a bálba mentem, ahogyan szolgálatban voltam. Hiszen én nem mulatni mentem!

Milyen jó lett volna megnyugodva térni vissza! De a kegyetlen sors másképpen rendezte: ott láttalak téged ragyogó szemekkel másra mosolyogni. A barátommal nagyszerűen mulattatok. És engem mintha a mennyországból a pokol fenekére dobott volna egy kegyetlen kéz; a pokol minden kínja marcangolta a szívemet.

Szóltam hozzád, de te egykedvűen, sőt bosszúsan néztél reám. Hazakísértelek benneteket, s otthon szemrehányást próbáltam neked tenni, de az anyád gögösen vágta oda, hogy nincs jogom hozzád, „mert ő fattyúnak nem adja a leányát!” Mint akit valami nehéz tárggyal fejbe ütnek, egy pillanatra még gondolkozni sem tudtam. Tőled vártam valami enyhületet pokoli fájdalmamra, de te is csak ennyit mondtál: „Csak menjen, hogy ne is lássam többé.”

Elmentem. Kívánságod teljesült, nem láttál többé abban az életben. Bősz fájdalmamban azonnal megverekedtem szegény barátommal, aki két nap múlva belehalt sebeibe. Az én életem össze volt törve. Sehol sem volt maradásom tovább, összefüggés nélkül beszéltem és cselekedtem, azt hitték, megőrültem. Mindig jobban megbizonyosodtam arról, hogy nincs célja az életemnek és ott akartam meghalni, ahol születtem.

Amikor elindultam, éjjel kimentem a barátom sírjához a temetőbe. Sajnáltam szegényt, mert még mindig szerettem, de borzasztó fájdalmamnak öbenne találtam meg az okát. Megpróbál-

tam imádkozni a sírjánál; valami csodát vártam, valami feleletet az égből, vagy a sárból, ami megmagyaráz valamit. Nem bántam volna, ha a jó Isten akármilyen keményen büntetett volna a tettemért, csak valami életjelt adott volna abból a láthatatlan világból. De semmi jel, semmi élet; az égen hideg fénnyel ragyogtak a csillagok, a földön keményre fagyott hó ropogott a lábam alatt. Mozdulatlan volt minden... minden...

Azután hogy elmentem, megpróbáltam mindent, hogy feledni tudjak, hogy őrjítő fájdalomra egy pillanatnyi enyhülést találjak. Nem szerettem az italt és mégis a legerősebb italokat és szereket fogyasztottam, hogy aludni tudjak. Az életemnek nem volt sem célja, sem értéke többé; vártam és óhajtottam a halált. Testem a hiányos táplálkozás folytán elgyengült, lefogyott; a régi énemnek csak az árnyéka lettem.

Amikor megbetegedtem, egy pillanatig sem gondoltam arra, hogy valaha is felépülhetek, és újra kezdek az életet, és csak azért egyeztem bele abba, hogy az anyám a betegségem felől tudósítson téged⁴, mert éreztem, hogy ez a vég, és jólesett volna, ha még egyszer láthattalak volna az utolsó órámon; megnyhított volna az a tudat, hogy eljöttél, hogy nem felejtettél el egészen. Óh, milyen boldogan, megnyugodva tértem volna meg a szellemvilágba! Az utolsó nap, az utolsó órában is vártalak, de hiába, te nem jöttél, és nekem keserű érzesse kellett a földről eltávoznom.”

*

Azalatt, míg szegény Lajos elérkezett a szomorú véghez, másfél év telt el. Énfelettem is beborult az ég, és vigasztalan szomorúságban töltöttem napjaimat, mert a mágikus hatás elmúltával felébredt újra a Lajoshoz való szeretetem érzése, s ezzel egyidőben a lelkiismeret vádja is a lelkemben. Hiába kerestem kutattam az alkalmakat, hogy a hibámat jóvátehessem, minden lehetőség el volt zárva előlem. Majdnem örömmel vettem tudomásul Lajos betegségének hírét, hogy most végre alkalom

---

⁴ Lajos anyja az én bérmakeresztanyám volt

nyílik a közeledésre. De itt ismét közénk állt a végzetünket okozó anyagi érdek! A termés betakarításának ideje volt éppen akkor, s ismerve anyám harácsolási kedvét, nem merem azonnal útnak indulni, bármennyire sürgetett is a szívem. Pedig az a pár nap, amennyivel az utazást elhalasztottam, milyen sokat változtathatott volna az akkori földi, s a rákövetkező szellemi életünkön! Mennyi bánat enyhült volna meg, mennyi szomorúság oldódott volna fel még akkor is, ha Lajos életének utolsó napján, hacsak két szóban is megérthettük volna egymást!

Mire odaértem, ő halott volt.

Szomorúan, összetörve érkeztem vissza. Ami az én részemre szomorúság volt, az anyámnak örömet okozott, mert nagyot lendült az ő ügye előre, a beteljesülés felé. Szaggatott vallomásaiban így ír erről: „Most volt itt az idő, hogy akaratomat érvényesítsem. De mivel tanácstalanul álltam, ismét elmentem a boszorkányhoz. Az azt mondta: ha az egyik meghalt, akkor könnyen meg lehet csinálni, hogy nemsokára követni fogja a másik is. Tanácsot adott, hogy mit cselekedjem. Azt a fehérneműt kérte, hogy vigyem el hozzá, amely akkor volt rajtad, amíg oda voltál Lajos sírjánál. En elvittem neki, és az eljárást, amit ajánlott, végigcsináltam. Nem sokára ezek után halványabb lettél, nem ettél, nem neveltél, csak bánkódtál és sírtál. Később sorvadásba estél, amit mindenki természetesnek talált az előzmények után. Amikor már nagyon gyengén voltál, összebeszéltek a Lajos anyjával, hogy együtt menjetek el oda, ahol ő meghalt és el van temetve.

Azután hogy te elmentél, talán egy fél évre hivatalosan értesítettek bennünket, hogy meghaltál. Mivel te a végrendeletedben mindent az árvákra hagytál, nekem, el kellett utaznom oda, hogy mindenről meggyőződjem és megindíthassam az eljárást a vagyon miatt. Mindent elrendeztem, szép fehér kőkeresztet állíttattam a sírodra és nagy adományt tettem le az ottani templom részére, hogy a lelki üdvödért minden évben misét szolgál-tassanak, s azzal hazajöttem. A vagyon a miénk lett, az én lányom jövője meg az enyém is nyugvópontra jutott. Senki előtt

sem kellett szégyenkezniem, hogy az én gyermekemet az apja miért tagadta ki a jogos vagyonából.

Később az én leányom is férjhez ment. Ügyeltem, hogy olyanhoz ne kerüljön férjhez, aki belemélyedhetne a múlt firtatásába. Egy lengyel nemes embernek lett a felesége, de nem volt boldog, mert a férje iszákos volt. Én hetvenkét évet éltem, mellbajban, köhögésben haltam meg. Már régóta itt vagyok a szellemvilágban, de az állapotom nem javul, mindig jobban öregszem, gyengülök, a fájdalmaim elviselhetetlenek, mert a legtöskésebb utat kell járnom. Megnyugvásom, pihenésem sehol sincs, pedig már olyan sokat imádkoztam. Már régóta járok-kelek, hogy téged valahol megtalálhassalak, mert én tudom, hogy vétettem ellened. Kérlek, bocsáss meg nékem és segíts, hogy meggyógyulhassak.

XXIV. FEJEZET.

FEKETE MÁGIA ÉS BOSZORKÁNYSÁG. (**)

Megbocsátottam és imádkoztam érte. Nem is tehettem volna másképpen, hiszen annyira idegen és annyira meseszerű volt előttem az egész, hogyha valóban átéltem ezt, akkor csak mint rossz álmra emlékezhetik vissza a lelkem. Mint mindenből, ebből is szerettem volna a tanulságot levonni, és a Névtelen szellem elé terjesztettem az ügyet, magyarázná meg, mi igaz az úgynevezett boszorkányok dolgából, meg a fekete mágiából, mert én ezekben nem igen hiszek.

A Névtelen szellem nagyon komoly felvilágosítást adott. „A fekete mágia csakugyan létezik, hatásokat gyakorol az ember asztrális énjére, azon keresztül testi életére és kedély világára, de a jó Isten őrizzen meg minden jóra törekvő lelket attól, hogy bármi okból ehhez az eszközhöz forduljon segítségért, mert ez a vissza-forgó erőknél a bekapcsolása a felfelé törekvő, fejlettebb, tisztultabb fluidokba. Azok, akik ezt cselekszik, nem tudják megszabadítani magukat a rossz szellemek befolyásaitól. Így ez a te anyád is, mivel belenyúlt azokba a lehetőségekbe,

magát, mint eszközt, kiszolgáltatta nálánál rosszabb szellemek céljainak. Ha idáig közvetlenül nem is érezte - körforgásának végére jutva meg fogja érezni ennek a szövetkezésnek kárhuzatos következményeit.

Ő most nemsokára testet fog öltetni, mégpedig nem messze tőled, és te rá fogsz ismerni, mert mint gyermek epilepsziás görcsökben szenved majd; de ez nem más, mint megszálltság lesz nála. T.Á. az a szellem, akit ő boszorkánynak nevez, hozzá lesz kapcsolva. Ennél fogva az asztrális énjében zavarok támadnak (mert mindegyik szabadulni akar a másiktól), élet-szinórja rendkívül kitágul, de el nem szakadhat. Aránylag hosszú életű lesz ezzel a betegséggel. Spiritistákkal kerül összeköttetésbe, akik mindent elkövetnek majd, hogy megszabadítsák, de ez nem fog nekik sikerülni. Mindenféle gyógymódnak, delejezésnek ellenáll, egyedül maga a testben élő szellem belátása és javulása tudja majd csillapítani, de egészen meggyógyítani az sem.

Valahogyan túl erősnek és szigorúnak láttam egy pillanatra ezt a „kármát”, mert szerintem egy nagy tévedésnek esett áldozatul ez a szegény lélek, aki az ismeretlen rosszhoz fordult segítségért. „Igen, gyermekem, tévedésnek esett áldozatul”, - felelte a Névtelen szellem, - „még pedig szörnyű tévedésnek: hitt az ismeretlen rossz hatalmában, hogy azzal a saját sorsát megjavíthatja. Ahelyett, hogy hitt volna az ismeretlen Jó hatalmában, hogy annak segítségével változtasson a sorsán. Miért nem hívta Istent segítségül?! Mivel az ő hite őt a gonosz elvei felé vonzotta, hitének gyümölcsével gyilkos mérget öntött a világba. Meg kell tanulnia minden léleknek, hogy csak Isten az, aki megszabadíthatja az embert bűneinek következményeitől. Isten minden szenvedés mellé gyógyító balzsamot is nyújt. És amint ez a lélek be fogja látni nagy tévedését, azonnal látni fogja azt a nagy kegyelmet is, mely neki ebben a testöltésben segítségére siet.” Megnyugodtam ebben a magyarázatban.

*

A megmagyarázhatatlan végzet, mely az emberek sorsát intézi,

úgy csoportosította az eseményeket, hogy 12 év után egyik körtestvérünk éppen abban a házban vett ki lakást, ahol egy kis leánykáról sajtósárgos dolgokat beszéltek. A kis leányka más-különbén egészséges szervezetű, csak az epilepsziás görcsök nagyon legyengítik szegénykét. Mielőtt a beszélőképességét elveszti, rémülettel tekint hol ide, hol oda, mert szerinte „jön a boszorkány”, látja feléje közeledni, s ő rémülten menekülni igyekszik előle, majd sikoltozva esik össze, görcsökben vonaglik, míg végre eszméletét visszanyerve, kimerülten panaszkozik, hogy mennyire meggyötörte őt a „boszorkány”.

A részvétellel segíteni akaró spiritisták sokszor megpróbálták delejezni, de sikertelenül. Az első pillanatban, amikor erről a szenvedő gyermekről hallottam, az az érzésem támadt, hogy ez az én régi anyám reinkarnációja. A végzet nem engedte meg, hogy felkereshessem, mert amikor érdeklődtem utána, a gyermek szülei máshová költöztek. Emberies felületességgel tekintve a dolgot, nehéz volna a teljes igazságot megtalálni abban a megoldásban, ami ennek a tévedésnek a következményeként, mint szenvedés mindegyik szereplőre jutott. Hiszen majdnem mindegyiknek megvolt a maga emberi igaza, ha földi szempontból tekintjük az elmúlt eseményeket. És ha van a „fekete mágiának” hatása, ha azt ilyen nagy elváltozásokat képes okozni az érzelmi világunkban, akkor nem áll teljesen rajtunk a felelősség a történetekért, - így gondolkoztam, s ezt a véleményemet közöltem Lajos szellemmel, amire ő ezt a feleletet adta: „Vannak jó és rossz tulajdonságaink; a jók felfelé emelnek, a rosszak lehúznak bennünket. Rossz és fejletlen érzéseinkkel összeakadunk a mások rossz törekvéseivel és így jönnek létre az ütközések. Ha te nem lettél volna haragos és büszke, sőt fősvény természetű, a fekete mágiával sem tudta volna az érzelmeidet senki megváltoztatni, mert akiben több a jó, mint a rossz, az a jó hatásaira érzékenyebb, mint a rosszéra. Ha én nem lettem volna szintén gőgös lélek és féltékeny természetű, nem láttam volna olyan sötét szemüvegen keresztül a saját sorsomat, nem keveredtem volna olyan nagy bűnbe. Ha az

Istenbe vetett hitem erősebb lett volna, nem láttam volna annyira méltatlannak az én megaláztatásomat, s hamarabb visszanyertem volna a lelki egyensúlyomat. De az én lelkiállapotom hívta ki ezeket a nagy fájdalmakat, amelyekre azért volt szükség, hogy leolvadjon a lelkemről az önáltatásnak kemény kérge. Szükséges volt, hogy megismerjem Isten nagy kegyelmét és végtelen szeretetét, és belássam, hogy hiábavaló az ember minden akarata - magától semmire sem képes. Mert én mindenfelé kerestelek, de nem találtalak meg, míg Isten ki nem nyitotta a szememet, hogy megláthassalak!”

Lajos, a tiszta megismerésre jutott szellem oda köt ki, ahonnan el kellett volna indulnunk; a hithez, a szeretethez, az alázatosságához. Mert ha a szívünk ezekben az erényekben gazdagabb lett volna, bizonytalán nem kellett volna olyan kínos nagy kerülőt megtennie az én lelkemnek sem, hogy fáradtan várja a szabadulás pillanatát.

XXV. FEJEZET. **A REGÉNY FOLYTATÁSA. (**)**

Itt egy kis kitérést kell tennem. Médiumitásomnak egyik sajátága, hogy a testemen keresztül transzban épp úgy megnyilatkozhat az én régebbi énem, amelyben ezt az itt leírt életemet éltem, mint bármely más, idegen szellem. Ez a régi énem, amely abban az időben Zsófia néven élt a földön, teljesen elkülöníti magát az én mostani énemtől, s tisztán emlékszik mindenre a múltból, amikről nekem, mint embernek, még csak sejtelmem sincs.

Ennek is feltettem a kérdést, vajon csakugyan az a bizonyos „fekete mágiás” cselekedet volt-e az oka az ő korai halálának? „Nem” - felelte - „lehet, hogy hozzájárult az egészségem leromlásához, de a valódi oka az volt, hogy nagyon bánkódtam. Nem vettem a Lajos betegségét olyan nagyon komolyan, hiszen gyakran mondta a nagyapja, hogy beteges, de én azt gondoltam, hogy egyszer csak meggondolja magát, és visszajön

értem.

De telt-múlt az idő - elmúlt egy év, még egy félév - és mégsem jött. Egyszer csak azt írták, hogy nagyon rosszul van, de én nem hittem hogy a betegsége halálos. Nem is tudtam mindjárt elutazni, mert sok dolog volt, és amikor elmentem, már el volt temetve. Nagyon fájt a szívem, bánatomban szerettem volna meghalni, s imádkoztam érte, hogy a jó Isten hívja el a lelke-met, mert úgy éreztem, hogy nekem az életben nincs mit keresnem többé. Sokáig betegeskedtem, s amikor már éreztem, hogy nem gyógyulok meg, vágytam elmenni oda, ahol ő meghalt, mert úgy gondoltam, ha oda temetnek el melléje, a feltámadás első pillanatában találkozom vele. Mert ettől fogva minden vágyam csak az volt, hogy ha élve nem találkozhattam vele, legalább a halálban, az első alkalommal, mihelyt csak lehet, láthassam őt. És mennyire csalódtam!

Amikor betegen elmentem, sárguló gabonatóblák hullámozottak mindenfelé; kakukk madarak szóltak az erdőben, virágozott a mező. De én mindezekkel nem törődtem, türelmetlenül vártam az őszt, mert éreztem; hogy akkor lesz az életemnek vége.

Mindennap kimentem hozzá a temetőbe, órák hosszat ültem a sírja mellett, míg erőm bírta. Azután már csak készültem a halálra, s amikor reggelenként felébredtem; csodálkozva néztem szét, hogy még mindig élek. Hosszú ősz volt akkor, későig szép idők voltak.

Egyszer aztán arra ébredek fel, hogy ott állok egy nyitott sír mellett. Dérlepte falevelek hullanak a nyitott sír göröngyeire, s elbontják azokat egészen. A nap fáradtan süt keresztül a hulló lombok között és tisztán látom magamat, hogy felöltözve várok valamit, vagy valakit. Szívemben öröm és megnyugvás van, valami nagy, ünnepélyes, szent érzés - boldogságféle - tölti el az egész valómat; meg vagyok hatva. Egyszer csak megcsendül a harang és látom, hogy emberek hoznak egy koporsót és leteszik a nyitott sír mellé. Felcsendül a halott: ének... a pap imádkozik... Meggyőződöm róla, hogy ez az én temetése-m. Kívánságom szerint abban a fehér csipke-ruhában temet-

nek el, amely akkor volt rajtam, amikor Lajost utoljára láttam... Elföldelik a koporsót, és én abban a szent, felemelő érzésben maradtam ott a sírnál, arccal a Lajos sírja felé fordulva, hogy a legelső pillanatban, amikor megfújják az angyalok a trombitát a feltámadás reggelén, én legyek az első, aki őt köszönti.

Nem tudom, mi történt velem azután. Sok ideig öntudatlanul lehettem ott a sírnál, mert egyszer csak verébcsiripelésre leszek figyelmes, mintha álomból ébrednék. Halványan, lassan kezd az érzékenységem visszatérni. A madarak vígan, életerősen csiripelnek, a fű kezd kisarjadni a sírokon. Itt a feltámadás, a húsvét! A kis kápolnában harangoznak, örömteljes várakozás tölti be a szívemet. De hiába várok, a Lajos sírja csendes, mozdulatlan maradt. Kinyíltak a virágok, zümmögtek a méhek, nyüzsög az élet a földön, de a sírok világa élettelen.

Fájdalmam egyre növekedett, kétségbeesésem örülethez hasonló állapotba sodort, töprengtem, zokogtam, sírásomtól visszhangzott a csendes temető, míg egyszer csak leszállt hozzám egy fényes angyal. Eléje rogytam, s kértem őt, támassza fel nekem azt, akit oly nagyon szeretek.

Az angyal szánakozva nézett rám, és így szólt; Ha meg akarod őt találni, ne itt keresd, hanem fogd ezt a szálat és gombolyítsad; amerre ez vezet, arra menj, ez majd elvezet őhöz; de erősen tartsd, ki ne engedd a kezedből! Ezzel eltűnt. Én elkezdtem a szálat szorgalmasan gombolyítani, s ez a szál elvezetett haza, oda, ahol éltem, a bátyám birtokára, azaz az én birtokomra, amit már azóta ők örököltek utánam. A szál testbe vezetett, a bátyám törvénytelen gyermeke lettem, a gazdaságbeli cselédek közül való volt az anyám.

Sokat szenvedtem ebben az életemben: egyszer majd agyonütött a bátyám, mert nem hallottam jól, amit parancsolt. Egyszer nagyon meghültem, megdagadt a torkom, nem tudtam lenyelni semmit többé. Meghaltam. Amikor felébredtem, könnyes szemmel, remegve vettem észre a szálat a kezemben és sírva gombolyítottam tovább.

Oh, hogy irtóztam már a gazdagságtól, amely miatt a szegény-

nek annyit kell szenvednie! Hogy félttem a szeszélyes uraktól, a szívtelen dámáktól! Most láttam csak tisztán, milyen sivárság és ridegség környezi ezek életét, a gőg, az elkülönülés, milyen homállyal vonja be a lelküket, a tettetés milyen nyomorékká torzítja a szellemüket! Irtóztam a földi jómódnak világától. Imádkoztam és kértem Istent, ne engedjen még véletlenül se ilyen helyre születni. Mert éreztem, hogy nagy szükségem van érzelmi melegségre.

*

Imádságom meghallgatásra lelt, s a vágyam teljesült. Szegény emberek közé vitt a szál, istenfélő szülők, becsületes munkások közé születtem. Egészséges voltam, már gyermekkoromban reggeltől estig dolgoztam. De ez nem volt baj; édes volt az álom, ízletes volt a száraz kenyér, mert nem volt igényem; nem ismertem jobbat, nem voltam kényes, örültem, ha jóllakhattam. Egy szegény embernek lettem a felesége. Jó lélek volt, áldott, türelmes, de beteges; sokat kellett dolgoznom, nem ismertem, mi az unatkozás. A kezem csak addig pihent, míg aludtam, vagy imádkoztam. Hat gyermekem volt. Szerettem őket; anyai szívemnek jólesett volna jobb sorsba juttatni szegényeket, de a szegénység parancsolta, mindig mennem kellett dolgozni. Mindegyiket el kellett siratnom: az egyik meghalt betegségben, a másikat a bika tiporta el, egy a kútba esett; a férjhez-menő nagy leányom tüdővészben halt meg: mind elmentek az apjuk után.

Egyedül maradtam. A paphoz jártam dolgozni, az segítette eltemetni őket. Mindenki azt mondta róla, hogy rossz ember, nem jó pap; de én csak jót mondhattam rája. Öregségemre egyedül maradtam; fájt nagyon, hogy betegségemben nincs senkim, nincs aki lefogja a szememet, ha meghalok, mert ennyi csapás nagyon elfárasztott, nem kívántam az életet. Nem tudom, hogyan történt: egyszer nagy fájdalomban elaludtam. Nem tudtam, élek-e, vagy álmodom azt, amit átérezek. A szálat ismét kezemben éreztem, de nem volt erőm, nem tudtam felkelni, gyenge voltam és szomorú; alétan estem vissza a

sírra mindannyiszor, ahányszor kísérletet tettem, hogy továbbmenjek... Reményvesztetten vettem magam a teljes lemondás karjaiba.

*

A jó angyal ismét megjelent, befogta a szememet, hogy ne lássam nyomorúságos állapotomat. Eközben puha, fényes szálabból hálót szóttek körém égi kezek, belegöngyöltek, felemeltek és vittek messze - idegen, ismeretlen világba. Ismeretlen szellemek közé tettek le. A hálóban szép és jó volt az élet, s a jó angyal megengedte, hogy benne maradhassak. Úgy éreztem, hogy teljesen kicserélődtem. Az idegen faji és vallási fluidok kellemesen hatottak rám, erősödni kezdtem.

Ismét gyermekké lettem, de most finom, előkelő környezetben kellett élnem. Egyetlen gyermeke voltam szüleimnek, akik dédelgettek, becéztek, minden óhajomat lestek. Bár csendes, jó gyermek voltam, mégis valami különködés, valami túlfinomkodás kezdett kialakulni a lelkemben. Az embereket nem szerettem, félttem tőlük, mert rosszak. Az állatokat és növényeket, meg a csillagos eget nagyon szerettem. Szelíd; ábrándos leány lett belőlem, aki a holdsugaras éjszakákon arról álmodozik, hogy egy szép ifjú lovag jön érte, és elviszi valahová, ahol nagyon boldog lesz. Vártam, vártam, mert csakugyan azt hittem, hogy eljön érteni az, akit régóta keresek.

Az idő haladt, de az álomalak csak nem jött értem. Minden arcot megnéztem, mindenhová elmentem, nem talállok-e rá? Azt persze nem tudtam, hogy akit keresek, azt a földön úgyszemint találom meg. Ebben az időben hozott össze a sorsom egy éppen olyan különnek látszó, finom, komoly férfival, aki kellemes modorával nagy rokonszenvet ébresztett a lelkemben és feleségül mentem hozzá. Bár nem szerettem nagy, szenvedélyes szerelemmel, mégis boldognak éreztem magamat. Az anyám rám hagyta nagy vagyonát, és én élhettem különködéseimnek. A férjem nem zavart meg ebben; ő nem értette az én lelkemet, bár néha belemerült a lelkem tanulmányozásába és velem volt utazásaimon.

Három kis babám született, akiket forrón szeretünk. De azért én, ha felébredtem, nem azt kérdeztem: hol van a kisbabám, hanem hol van a bibliám? Mert az Istent csak most kezdtem igazán megismerni. A régi hitem teher volt a lelkemen, ez az új pedig emelt, mintha szárnyaim nőttek volna, repültem az eszmék birodalmába. Folyton arról ábrándoztam; hogy valami nagyot kellene Krisztusért cselekednem. Mindig úgy éreztem mintha vele szemben valamit elmulasztanék.

Beszéltem az Istenről férjemnek, aki mindig csak mosolygott az én nagy lelkesedésem felett. Szigorúan vallásos életet kezdtem élni, mert azt hittem, ezzel megnyerhetem eszmémnek őt is. Ő erre sem tett semmi észrevételt, de később megtudtam, hogy titokban kárpótolta magát, sőt halálom hírét is gyöngyöző pezsgő mellett, szép asszonyok társaságában, bosszankodva vette tudomásul.

De én mindenről lemondtam, elfelejtettem álomlovagot, különködést, mindent, csak az Urat akartam szolgálni. Gyermkeimet nagy gazdagságom mellett is magam neveltem, ők is olyanok lettek, mint én, ábrándozó, csendes vérű, jó kicsikék.

Álmomban sokat láttam olyan dolgokat, amiket nem hittem el, ami elég baj volt, mert ha hittem volna, idejében gondoskodhattam volna a vagyonomról, és nem a férjem rendelkezett volna vele az ő céljai szerint, hanem gyermekeimre és jót szolgáló intézményekre hagyhattam volna. De így váratlanul ért a hívó szó, s én a testemet pillanat alatt hagytam el. Azt a helyet, ahová vittek, valóságos paradicsomnak találtam, s csak nehezen tudtam feleszmélni a boldogságtól. Mindem arc boldog mosollyal fogadott, minden szív felém dobogott, mikor ideérkeztem. Kitüntettek, becéztek azok, akikhez alig mertem szólani, oly magasan álltak felettem.

Ez a mámor mindaddig megmaradt, míg az Úr angyala ismét a szálra nem terelte a figyelmemet. Ekkor eszembe jutott minden. És most újra a fiatal leány lettem, aki egy sír fölé borulva siratja mindenét. Nem volt többé nyugtom sehhol. A szál vezetett, és én a földre jöttem, a boldogtalan, bűnös szellemek közé,

akik esedezve kértek segítséget. Én azt mondtam, hogy szívesen segítek, ha az én lelkem másik feléhez vezetnek. Akkor egy gyermeklélek tolakodott elő a sokaságból. Ez a lélek egetföldet ígért, ha őt megjavítom; ígérte, hogy elvezet ahhoz, akit keresek, mert ő ismer engem⁵, és a lelkem másik felét is és tudja, hogy az búsul utánam és nehezen vár engem. Belekapaszkodott a szálamba, és minden szentekre esküdözött, hogy mennyire szeret majd engem, csak az ő terheitől szabadítsam meg. Istentagadás, durvaság és káromlás volt látható a lelki testén. Én abban a reményben, hogy hozzá vezet, megszerettem ezt a szellemet, aki nagy imádkozások között testöltéshez készült. Én ott voltam a test kiképzésénél, a születésénél; vigyáztam rá a születése előtt az anyja körül, születése után ökörlötte örököttem, hogy valami baja ne történjék és engem emiatt dorgálás érjen.⁶

Megszületése után álmában folyton kértem, hogy el ne felejtse a javulásra tett ígéretet, el ne bizakodjék a testben, mert nem érdemből kapta ezt az életet, hanem hogy majd engem magához vonzzon. Mikor már úgy láttam, hogy elég erős és a veszélyeken túl van, én is testet öltöttem hat évre utána⁷. Csak a testöltésem után tárták elém próbáimat, amelyek testi életemben várnak reám. Megijedtem, sírva húzódtam vissza a szel-

---

⁵ Ez volt annak a papnak szelleme, aki abban az életben, amikor hat gyermekem volt, munkát adott s ingyen temette el a gyermekeimet; akit rossz embernek mondtak, de én csak jót mondhattam rája. Talán különösnek tűnhetik fel, hogy egy ilyen szenvedő állapotban levő szellem vállalkozzék arra, hogy egy jobb kvalitású szellemet nyomra vezessen. Ennek magyarázatául megjegyzem, hogy Lajos szellem bűne miatt a második szférába esett alá, ahová ez a gyermekszellem is tartozott, s itt ismerték egymást. Én pedig, ugyancsak a Lajos ellen elkövetett bűnöm miatt lelkileg tőle el voltam zárva mindaddig, míg a szálát végig nem gombolyítom (Ami szimbolikus képe annak, hogy az események fonalát, amelyet törvénytelenységünk által összekuszáltunk, ismét rendbe kell hoznom.)

⁶ Ezt a jelenetet láttam szellemalakomban, amikor a férjemet az anyja ölében mint kis gyermeket láttam.

⁷ Így láttam szüleim lakodalmát szellemalakomban.

lemvilágba⁸. Késő volt, megfogtak az erők.

Itt vége szakad az én saját szellemem közlésének, mert a jelen élet göröngyös útjain szerzett tapasztalataim még nincsenek lezárva. Annyit azonban elárult emlékeiből az én szellemem, hogy a mostani férjem annak a hitetlen papnak az inkarnációja, aki „ingyen temette el az én gyermekeimet”, mert a szegényhez jó volt, akire mindenki azt mondta: „nem jó pap, de én csak jót mondhattam rája”. Bizonyosan a hála érzése volt az, ami a többi szellem közül őt választotta ki élettársamul. Bár nagyon lassan ment vele a szellemi igazságokat megkedveltetni, de amikor megbizonyosodott az élet folytatásáról a síron túl, lelkes és buzgó tanítványa lett a Névtelen szellemnek.

XXVI. FEJEZET.
NEM MINDEN SZENVEDÉS KARMATIKUS
EREDETŰ. (**)

Most visszatérek a saját szellemem elbeszélésére, mert a jelenlegi életem sok szenvedésére, megoldatlan problémáira ezen a szálon keresztül találok meg a választ. Óh, hányszor kerestem eltűnődve az igazságot szomorú, vigasztalan helyzetemben! És tudom, hogy velem együtt sokan keresik olyanok, akiknek szíve telve van jóra törekvő, igaz, tiszta érzésekkel, s életükben nem találják meg azoknak a cselekedeteknek emlékét, lelkükben azoknak a hajlamoknak nyomait, amelyekkel igazság szerint kihívnák maguk ellen azokat a nehéz megpróbáltatásokat és sorscsapásokat, amelyek alatt roskadozva keserű könnyeket sírnak.

Oh, mert ezekről a nehéz fájdalmaokról olyan könnyű ékesen beszélnie annak, aki nem szenved! A karma „szemet-szemért” törvényét oly pontosan tudja alkalmazni az, akinek az élet jobbik része, kellemesebb oldala jutott osztályrészül! Sokszor

---

⁸ Édesanyám elbeszélése szerint egyhetes koromban két napig tetszhalott voltam

hideg, részvétlen szívvel burkolóznak ebbe az igazságba még azok is, akiknek spiritista hitüknél fogva módjukban volna a szeretet gyógyító balzsamával még hibás, tévedező lelkeket is megmenteni a kétségeskedéstől. Mert amikor itt a keserűség, akár bűnös, akár ártatlanul szenvedő legyen is a lélek, enyhülést sóvárog. Az igazi szeretet gyógyít. Isten szeretete feloldja a bűnt, megszünteti a szenvedést, segítő forrásokat fakaszt, megvigasztalja a kétségeskedőt.

Sok testi és lelki fájdalmaim, az emberektől ért csalódásaim zárkózottá, visszavonulná tették a lelkemet; bizalmatlanságom valóságos félelemmé növekedett az emberekkel szemben. Egyik delejezőm, aki figyelemmel kísérte életem folyását, látva sokszor vigasztalan, szenvedéssel teljes állapotomat, melyet a legjobb akarattal sem volt képes megváltoztatni, annak dacára, hogy nagyszerű eredményeket ért el a delejezésével, szintén fennakadt azokon a nagy igazságtalanságokon, melyekkel az én sorsom bővelkedett. Kutató lélek lévén, szerette volna elfogadható magyarázatát találni a végzet illetően rendelkezésének. Egy alkalommal delejes álomban felteszi a kérdést a szellemnek, nem tudná-e megoldani az én földi életem látszólag ok és cél nélkül való szenvedéseinek rejtélyét?

Buzgó imádkozás után jön egy látomás. Pazar berendezésű kis szobát látok. Kis asztalon finoman kidolgozott réz állólámpa hinti szét fényét; az asztalkán megkezdett hímzés és szétnyitott biblia. Egy szőke fej hajol füléje, olvas egy kis részt a bibliából, elgondolkozik felette, s közben hímézet. A lelke telve van hálával és szeretettel s nagy, felfokozott lelkesedéssel imádkozik: „Uram, mit adjak, mit adhatok Neked, ami az enyém?! Bármennyi jót teszek is, mindent Te adtál nekem, semmi sem az enyém! Az enyémből szeretnék adni, hogy megmutathassam az én nagy-nagy szeretetemet és hálámat Tehozzád. Óh, adj nekem módot és alkalmat, hogy az enyémből adhassak Neked Uram, hogy méltó lehessen arra a nagy kegyelemre és szeretetre, amellyel Te engem szeretted, mielőtt én tudtam volna róla”.

A szent fellángolás szinte ekstázisba emel, s egyszerre megkettőzve látom magamat: egyik a szent tűzben égő, a magát felemészítő rajongás érzésében boldog, a másik szenvedő földi énem, aki erőtlenül, könnyes szemmel felfelé tekintve vonszolja magát, majd kétségbeesve megtántorodik, s ösztönösen nyújtja ki kezét, hogy támasztékot keressen.

Abban a pillanatban tisztában voltam a látomás jelentőségével. Ez az, amit én a magaméból adhatok: a megpróbáltatások és szenvedések között is hűséget, bizalmat, szeretetet, engedelmességet, az őhozzá való törhetetlen ragaszkodást. Milyen gyenge az ember még a legszentebb érzelmeiben is, milyen fősvény, amikor ezeket a lelki érzéseket kívánja az áldozati oltárra odarakni! Milyen bőkezű az ígéretekben, s milyen gyámoltalan a megvalósításban!

Megszégyenültem önmagam előtt, hogy ennyire tökéletlenül hajtom végre azt, amit én magam kínáltam fel az Úrnak. Bizony-bizony az ember képtelen a jóra, és ha még úgy akar is, nem tudja a legkisebb jót sem megvalósítani önmagától, ha csak az Úr segítségét nem kéri lépten-nyomon. Óh, milyen sokan vagyunk itt ilyen gyenge szellemek; akik megijedünk a saját árnyékunktól is, nemhogy valami nagydolgot volnánk képesek keresztülvinni az életben!

Az ember csak akkor eszmél rá arra a nagy gyengeségre, amikor már nem üt-vág maga körül, nem tolakodik előre, nem kapkodja el más elöl a kívánatos dolgokat, amikor a rosszat nem hasonlóval viszonozza, amikor kíván annyival megelégedni, amennyit néki az élet szánt, amikor békeességben szeretne élni minden teremtett lélekkel, megértésre, szeretetre vár és erre törekszik. Csak mikor idáig eljutottunk, akkor látjuk, milyen egyedül állunk az élet nagy harcaiban, hogy keresztülgázol rajtunk az önzők hada, mennyire megaláz bennünket a gőgösök, a magukat nagyra tartók tábora, hány sebet üt szívünkön a csalódás!

Akiktől szeretet és megértést vártunk, visszaélnek bizalmunkkal; tőlünk a jót elveszik és rosszat adnak helyébe. Körülöt-

tünk, dübörög a harc, a bűn harca. A bennünk lévő bűn fékezése, a ránk támadó büntől a fájdalom elviselése elfárasztja, kimeríti a lelkünket, s ha még oly nagy és szent elhatározással léptünk is a földi életbe, ingadozva, bizonytalanul rójuk az utat, s aggódva kémleljük a távol ködét: vajon mit rejt magában?

És minél gyengébbeknek érezzük magunkat, annál jobban esik tudnunk, hogy Krisztus tud rólunk, születésünk előtt is volt vele kapcsolatunk. Jó tudnunk, hogy ha mi kimerülünk, ő harcol tovább értünk, hogy megmentsen bennünket a büntől, a bűn következményeitől. Olyan jó feledni a „karmát”, a jóvátételt! Hiszen sovány vigasz ez annak is, aki vétkezett, annak is, aki méltatlanul szenved. Mennyivel boldogítóbb Isten kegyelmére támaszkodva várni bűneinkre bocsánatot, tökéletlenségeinkre elnézést! Hiszen látnunk kell az életben, mennyi jóakarát, mennyi nemes törekvés zúzódik szét egy kis tévedésen, egy kis félreértésen! Hol van az a tökéletes és bölcs ember, aki mindent a szó szoros értelmében hibátlanul, jól cselekszik? Bizony a földi ember minden jóakaratóval, törekvéseivel, ismeretével, tudásával csetlő-botló gyermek csak az igazság útján. Én sem tudom, tettem-e valamit jóvá; alig hiszem, sőt bátran merem állítani, hogy semmit sem. Mert sokkal több az elnézésre, megbocsátásra szoruló cselekedetem, mint amennyit emberileg jónak lehetne nevezni. Hiszen, ha a legjobban cselekszünk, akkor is csak azt tettük, amit tennünk kellett.

*

Nem tudok a felsorolt életek felől pontról-pontra bizonyosságot szerezni. Meg kell elégednem azokkal a bizonyítékokkal, melyeket a spiritizmus ismerete előtt álomlátásban, médiummá fejlődésem után a szellemek leadásaiból nyertem. De érzem a lelkemben azoknak a szenvedéseknek nyomait, melyek mint éles ekevasak feltépték a lelkemben a világ örömeihez való ragaszkodásnak messze lenyúló gyökereit. Minél mélyebben hatol a vas a lelkem érzésvilágába, annál magasabbra emelkedik a megértés szenvedő ember és szellem testvéreim iránt.

Annál mélyebben át tudom érezni az elesett lélek kétségbeesett helyzetét, amikor tévedéseinek eredményei késői bánattal sötétten fősorakoznak előtte.

Ilyenkor látom, hogy az Úr milyen nagy, mindent felülmúló értéket ajándékozott abban a világosságban, melynek részesévé tett ebben az életben. Ennek a világosságnak fénye vezet, oktat, s nemcsak e földi világban nyújt hitet és reményt, hogy el ne csüggedjek, hanem beragyogja a sírok éjjelét. Megeleveníti a múltat, rávilágít azokra a tévedésekre, melyeket felismerve, a jobb belátás folytán megsemmisíteni igyekezett a szellem.

Mit rejt a jövő? Hova vezet a szál? Hol végződik vándorutam? Emberi értelmekkel nem tudnám, és nem merném képzeletem szárnyára bízni magam, de lelkemben úgy érzem, a célnál vagyok, vagy legalább is közel a célhoz, mert megtaláltam az élet nagy rejtélyének megoldását Jézus Krisztusban. Megtaláltam benne az „utat, az igazságot, az életet”. Megtaláltam a megbocsátó, megtisztító, felemelő szeretetet, az örök Eszményt, az örök Példát. Reábízom a lelkem sorsát, mert ha ő lenyúlt értem a tévedések és szenvedéseit világába, bizonytal nem is hagy elveszni. Hittel tekintek előre, bár gyengének érzem magam. Még hordozom a keresztet, amit földi utamra kiszabott a végzet; még megsebeznek a tövissek, melyeket a meg nem értés és félreértés ad ajkára a felületesen ítélkezőnek, még megretten roskadozó földi énem a megpróbáltatások árnyaitól. Még ember vagyok, gyengeségekkel, gyarlóságokkal küzdő, esendő ember, de hiszem, hogy mindezeket keresztül nem hagy el az én Megváltóm, s földi életem végeztével elvezeti lelkemet a megnyugvás és pihenés helyére. Ennél többet nem kívánok. Azért minden vágyamat kifejezi az „Esti dal” gyönyörű versének e két sora:

„Oh Jézusom, ha minden elmúlt. Vezess haza.”

XXVII. FEJEZET.
A TISZTA SZELLEMEK HAZÁJA.
TALÁLKOZÁSOM LAJOS SZELLEMMEL(**)

Nem fűtik a lelkemet a nagyra törekvés vágyai, sem semmiféle művészi elképzelések nem színesítették meg a fantáziámat soha. A végzet egyszerű sorsba helyezett, és én nem lázadoztam ez ellen; amit én kerestem a földi életben, azt nem tudta volna sem a gazdagság, sem dicsőség pótolni. Mégis sokszor sajnáltam, hogy azt a sok szépet, amit lelki szemeimmel szemléltem, nem tudtam megörökíteni, s nem tudom embertestvéreim részére hozzáférhetővé tenni, mert azokhoz a szépségekhez hasonlíthatót a legdúsabb fantáziájú festők sem tudtak megalakítani, amilyen szépségek között élnek a föld feletti szférák lakói.

Amikor valami örömet akart nekem szerezni a Névtelen szellem, meghívott magához, ami az első látogatás után vágyaim legmagasabb beteljesülését jelentette. Amikor első ízben ott voltam, nem láttam szellemeket rajta kívül. A második alkalommal társaság volt nála. Bármilyen fantasztikusan hangzik is, soha olyan fényt és pompát nem tudtam volna elképzelni, mint amilyent ott láttam. Nem tudom, hogyan kerültem oda, csak egyszerre egy fényes, nagy teremben látom magamat, ahol a fehérnek minden árnyalatában tündöklő ruhákban tökéletes szépségű szellemekek hullámozottak,- egymással beszélgetve. Bár én nem ismertem egyet sem közülük, mégis mindenki szeretettel beszélt hozzám is. A leereszkedésnek legkisebb nyomát sem lehetett észrevenni, közvetlenek, egyszerűek és szeretetteljesek voltak mind. A Névtelen szellem, mint vendéglátó házigazda, nagyon kedves volt, sohasem hagyott magamra.

Elragadtatásomnak alig bírtam kifejezést adni, annyira tökéletesen szép volt ott minden. A terem falai, mintha nem is falak lettek volna, olyan élethűen voltak rájuk festve mindenféle tájakat és eseményeket ábrázoló képek, mintha csak a messze

távolba néztem volna. Az arany csillogása túlnyomó a képek befejezésénél, ami nem merev keretnek látszik, hanem szinte a kép folytatását képezi. A mennyezet sem merev, sima forma, az is mindenütt a képekbe rögzített gondolatot ábrázolja tovább; az ablakok láthatatlan anyaga tisztán bocsátja át a fehér világosságot. Ez az anyag egyszersmind sajtószerű tükröfélé természetű, mert mindenki megláthatja benne nemcsak magát, hanem mindenkit és mindent, akit és amit látni óhajt. Ezek az ablakok is oly művésziességgel vannak (elég sűrűen) elhelyezve, hogy éppen olyan világosság van bent, mint kívül.

A teremben kétoldalt hosszú terített asztalok voltak, rajtuk soha nem látott drágaságok, apró edényeknek formálva. Színes drágakövek egymáshoz illesztve, egymáshoz csiszolva kis tányérkához hasonló edénykéket mutattak; csillogó kelyhekben valami finom, illatos, habzó ital volt, a kis tányérkákon pedig egészen kicsiny, szintén habszerű, a szivárvány minden színében csillogó, szilárdnak látszó valami volt.

Nagy megilletődéssel fogtak a táplálkozáshoz, azonban nem láttam, hogy az ajkaikhoz vitték volna, mint mi emberek és úgy ettek volna. Mozdulataik, egymással való társalgásuk annyira elragadó és bájos volt, hogy nem tudtam betelni a nézésükkel. Egyszerre finom, lágy zene hangzik fel. Érdeklődve nézelődöm, honnan jön a hang, mire a Vezetőm kedvesen rám néz és készségesen ígéri, hogy megmutatja a zene eredetét. A vendégek ezalatt szétoszlottak az oszlopos csarnokban, és a tündéres kertben, s én egyedül maradtam a Vezetőmmel. A zene hangjai mindig közelebről válnak hallhatóvá, mikor egy finom fátyolszerű függöny szétválik előttünk, s a terem folytatásaként egy másik gyönyörű terem tárul elém. Itt nincs asztal, nincsenek edények; magas oszlopokon elhelyezett lefutó gyönyörű virágok díszítik a drágaságokkal megalkotott termet. A terem közepén egy trón-félén ül egy valaki, aki mélyen elmélyülve a dal gyönyörűségében, egy hárfán játszott. A dal nagyon szép, a hangszer hangja kimondhatatlanul szép és lágy.

Mélyen megrendülve hallgatom a dalt. Egyszerre, mintha va-

lami régi, nagyon régi, szép és boldog álmom jutna eszembe, a szívemhez kapok, s szinte eksztázisban mondom: Jaj én ezt ismerem, én ezt szeretem! Ő pedig, a hárfázó szellem, nem látott engem, mert vak volt.

Körülnéztem: már nem volt mellettem senki, a Vezető sem. Erre közelebb mentem a terem közepén ülő valakihez s akkor láttam, hogy a kuruc tisztok dúsán aranyozott egyenruhájában, az álmaimban oly sokat látott szép arcú fiatal férfi az. Minden vágyam az volt, hogy megérinthessem bár ezt nem volt szabad tennem. Szellemruhámban, mely akaratom minden megmozdulásához alkalmazkodik, egészen kicsire húzódok össze, oly kicsire, mintha térdelnék előtte. Csendben cselekszem körülötte; ő nem vesz észre, csak játszik a hárfán. Most hirtelen elhatározással föléje hajlok s egy pillanat századrésze alatt megcsókolom a homlokát.

A dal hirtelen elhal az ajkán. Mintegy villanyütésre összerezzen, s a másik pillanatban kinyújtott kezeivel engem keres. Arcán az örömnak, a fájdalomnak, a reménynek és lemondásnak kifejezése egyszerre tükröződik, szeméből könnyek hullanak, kezei fájdalommal hanyatlottak alá. Bár nem látott, mégis-megismert, hogy én vagyok. Nagyon fájt a szívem s könnyek között ébredtem fel.

Másnap az író órám on ezer kérdéssel ostromoltam a Névtelen szellemet, ő elmagyarázta, hogy miért nem engedte a teljes szellemi tudatomat felébredni az ő otthonában: „Azokat az érzéseket, melyeket megtisztítottunk, minden állapotunkban megtartjuk ugyan, felelte, de a hozzájuk fűződő emlékezések nem mindig előnyösek a szellem számára. Így a te lelkedben is élnek az érzések, de az emlékek csak akkor ébredhetnek fel teljesen, ha azok már veszélytelenül vonulhatnak át a lelkedben. Az emlékek között igen sok a fájdalmas, és az a fájdalom beárnyékolna az örömet, amit a megtisztult érzésekben átélhet a lélek.

Arra a kérdésemre, hogy miért volt vak Lajos szelleme, azt felelte: Az ő szellemi öntudata még nincsen arra a fokozatra

fejlődve, hogy mindazokat láthassa, amiket már te láthatsz; ezért vak ő a mi világunkban. Érzései azonban oly magas fokú rezgéssel bírnak, hogy már azon a fokozaton is visszhangot képesek kelteni. Nincs messze az idő, hogy észrevevő lelki szervei érzékenyekké válnak a mi igazságunk iránt és akkor már nem lesz vak, hanem látni fog ő is.

XXVIII. FEJEZET.

MIÉRT MARADNAK REJTVE ELŐTTÜNK A SZELLEMI IGAZSÁGOK? (**)

Ezzel a magyarázattal új világosságot nyertem. A szellemi igazság legnagyobb bősége környezheti a szellemet vagy az embert, de míg szellemi észrevevő szervei ki nem fejlődnek, addig hiába minden, süket és vak marad a lélek azokkal szemben, s így elesik azok előnyeinek élvezetétől is, mert egyszerűen nem léteznek a számára.

Meglepett és mélységesen meghatott ez a magyarázat. Menynyire elüt ez az emberi gondolkozástól és okoskodástól! Menynyire egyszerű és mégis milyen nagyjelentőségű, Istennek micsoda utolérhetetlenül bölcs gondoskodása tűnik ebben szemünk elé. Milyen sok érthetetlennek tetsző dolog világosodik meg ezzel előttünk!

A túlvilágon minden állapotnak megvan a maga jelentősége, és így semmi sem a külsőről hat a belsőre, hanem a belső vetíti ki magát a külső körülményekre, melyek sokszor elviselhetetlennek látszó szenvedéseket okoznak. Ebből kiindulva tudom csak igazán megérteni a szenvedő szellemek különböző panaszait és állapotuk sokféleségét. Médiumi élményeim között egy egészen különös eset teljesen igazolja azt, hogy a szellemek szenvedéseit részben nagyfokú tudatlanságuk, részben hitetlenségük okozza. Mert hiába gondolja valaki, hogy van hite, addig az nem valóság, míg a jót, mint vezető elvet, nem tudja elfogadni.

Egyik nyáron, hogy kis falumban voltam, a temető mellett ha-

ladtam el, egy ismerősömmel beszélgetve. Az útról bepillantva friss virágcsokor és hervadt koszorúk vonták figyelmemet egy közeli sírra. Ismerősöm nagy bőbeszédűséggel mesélt el egy falun ritkán előforduló romantikus szerelmi történetet, melynek szenvedő hősnője nyugodott a száraz koszorúkkal és friss virágokkal borított hantok alatt. Nagyon meghatott az elbeszélés és meleg rokonszenvvel mentem a sírhoz. Egy rövid imát mondtam, s csak úgy érdeklődés nélkül kérdeztem egy másik sír felé mutatva: „Ki van oda temetve, ahol az az új kereszt van?” „Az öreg N. most halt meg a tavasszal,” felelte az ismerősöm.

Nemsokára kimentünk a temetőből és továbbfolytattuk az utunkat. Hazaérve egészen másról beszélgettem a szüleimmel, s eszembe sem jutott a temetői látogatásom. Aludni tértünk. Almomban kivált belőlem a szellemi énem, s nagy rokonszenvem kivonzott a temetőbe, ahhoz a sírhoz, ahová azt a szegény, nagyon szerető asszonykát temették. Imádkoztam ismét érte. Imádkozásomban egyszerre egy öreg parasztember hangja zavar meg, aki föl s alá sétálgatva várja, hogy ránézzek. Látszik rajta, hogy minden erejével igyekszik barátságos lenni, és nagyon keresi a szavakat, hogyan szólítson meg engem.

Végre is nagy tiszteletudással, mint ahogyan egyik lélek a másik lélekhez szólhat vallásos formában, így szólított meg: „Te kedves testvérem, a jó Isten nevében kérlek, mondd, hol nyugszol te, melyik kriptában? Mert te nagyon jól nézel ki, látszik, hogy megnyugodtál és megerősödtél, és alaposan kipihented magadat. Lásd, én nem tudok pihenni, minden testrészem fáj, mert nyomja a föld.” „Én, kedves testvérem, nem haltam még meg, én még a földön élek”, felelte az én szellem alakom.

„Nem hiszem el”, mondja ő, „mert aki a földön él, az nem járhat ilyen szép formában, mint te; te igen jó helyen lehetsz, csak nem akarod megmondani; neked bizonyosan jó tágas kriptád van. De nagyon kérlek, te drága jó lélek, tégy velem jót, engedd meg, hogy legalább egy félévig a te kriptádban pihenhes-

sek. Meglátod, én is olyan jól kipihenem magam, mint te, én is olyan eleven és friss leszek, ha egy kicsit pihenhetek.” Felhívtam a figyelmét a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmére, hogy kérje azt, és imádkozzék.

„Én mindezekről tudok”, felelte, „én imádkoztam, én gyóntam, áldoztam, én vallásos voltam; a lelkem rendben is volna. Csak azt a kriptát megépítettem volna, most jobban nyugodhatnám. De a gyermekeim lebeszéltek róla, hogy nem kell, minek az; persze, míg az ember él, nem érzi hiányát, de ha meghal, nagyon nyomja a föld.” Szánakozva tekintettem elgyötört, fáradt alakjára, s igyekeztem neki megmagyarázni, hogy életében a vallásnak nemcsak a külső formáját kellett volna betartania, hanem Krisztus igéjével kellett volna a lelkét táplálnia, bele kellett volna vinnie életébe a szeretetet, amit az Úr parancsolt nekünk. Segíteni kell másokon, nem elvenni, hanem inkább adni; nem a vagyongyűjtés végett, s nem a testünk kényelmének keresésére vagyunk a földre küldve, hanem azért, hogy Isten országát és annak igazságát keressük, és akkor a lelkünk friss és eleven marad, nem törődünk meg, a kínzó öregséget nem érezzük, mert a lelkünk fiatal marad.

Rám nézett élénk, figyelő szemekkel, de csakhamar láttam, hogy a lelke ebből az én beszédemből nem értett meg semmit; mintha csak idegen nyelven Beszéltem volna hozzá, olyan értelmetlen lett a tekintete. Gondolatai ismét csak visszatértek az őt fogva tartó formákhoz, s újra kért, könyörgött, hogy ha egy félévig nem, legalább pár hónapig engedjem az én kriptámban pihenni, mert ott jó lehet, ahol én vagyok. Ő látja, hogy én gazdag vagyok, másképpen nem telnék ilyen szép öltözetre. Mivel kívánságát nem teljesíthettem, elbúcsúztam tőle. Amikor felébredtem, elmeséltem különös álmomat az édesanyámnak, aki meglepődve emlékezett vissza, hogy az illető igen jó vagyoni körülmények között élő kiscgazda volt, és mindig kriptát akart magának csináltatni, azonban valami miatt az mindig elmaradt.

Meggyőződésnek ez elég volt nekem, mert én minderről nem

tudtam semmit; de szellemi tekintetben elégedetlen voltam az eredménnyel, sajnáltam, hogy nem lehettem segítségére, mert amikor a valódi táplálékról kezdtem neki beszélni, az az ő értelmi és érzelmi világától annyira távolesett, hogy süket és vak volt annak felfogására. Valóban csak a mennyei Atya gyógyíthat meg bennünket ezekből a lelki hibákból. Mert ameddig nem eszmélünk rá bűnbe tapadt, nyomorult lelkiállapotunkra, addig hiába történik minden körülöttünk, mi azt meg nem értjük, míg lelki észrevevő képességeink ki nem fejlődtek. Benne élhetünk a szellemvilág kellős közepében, ránk nézve az az élet nem létezik, olyanok vagyunk, mint a holtak az élők között Isten legnagyobb kegyelme irántunk az, hogy fokról-fokra felébreszti a lelkünk érzékenységét, kiterjeszti öntudatunk befogadóképességét, hogy ezáltal tudomást szerezhessünk arról a magasabb rendű életről, amelyben már ritkul a tévedés. Mert szemünk előtt eloszlik a bizonytalanság köde, elcsitul a fájdalom, megszűnik a zavar, s csendes békesség költözik a szívünkbe, mert megértjük Isten akaratát, s belátjuk, hogy az mindenekfelett jó. S ekkor boldogan adjuk át magunkat annak az érzésnek, mely folyton fokozódó rezgéseivel az élet mind magasabb fokozatára emeli a lelkünket.

XXIX. FEJEZET.

A SZELLEMEK HIERARCHIÁJA. SZELLEMI SZIMBOLISZTIKA. (**)

Azóta Lajos szellem már régen teljes szellemi képességeinek birtokában élvezi a Névtelen szellem vendégszeretetét, amikor ő meghívja magához. Sok boldog állapotról számol el nekem, amiket ő a szférákban él végig, de emlékeznie még neki sem szabad ilyenkor földi életére. A magasabb szellemek képességekkel uralkodnak emlékeik felett, s bizonyos határig védenek öntudata felett is, s úgy határozhatnak, ahogyan ők jónak látják. Legalább én így tapasztaltam. Sokat időztem magas szellemek világában, s ilyenkor a bol-

dogságom leírhatatlan, mert az ott látott szépségek annyira lebilincselik a lelkemet, hogy a meghatottság lesz úrrá egész lényemen. Sehol az egész szellemvilágban nincs egyenlőség; fokozatok vannak a legmesszebbmenő árnyalatokig, amelyeket szellemi ruházatukon, egész megjelenésükön észre lehet venni. Minél többet munkálkodik valaki a szeretetben, annál nagyobb pompát tüntet fel szellemruhája. A keskeny aranszegélytől kezdve a széles aranyhímzésig számtalan sokféleségben mind különböző rangfokozat jelentkezik a fehér szín végtelen árnyalataiban tündöklő szellemruhákon.

A Névtelen szellem hazájában a fehér az uralkodó szín, más szférákban halvány, színes fluidokba öltözött szellemeket is láttam. A fehér felső ruhák különböznek egymástól sűrűség tekintetében; egészen átlátszó minőségű fluidok alatt ragyogó színű alsó ruhákat viselnek, ami a szellem belső lelki gazdagságára mutat. Ameddig a legbensőbb érzések nem eléggé tiszták és ragyogók, addig sűrűbb anyagú fluid-szövetekkel burkolják be magukat a szellemek.

Itt mindennek megvan a maga jelentősége érték tekintetében, mert senki érdem nélkül nem juthat semmihez. Viselnek drágaköves ékszereket is, mindmegannyi drága emlékeit a szeretetnek, a viszontlátás örömeinek, a megbocsátásnak, a szellemi világosság továbbterjesztésének, a tűrésnek, az engedelmességnek. Óh, milyen más célt szolgál itt a szépség; milyen más beteljesedése ez itt a vágyaknak, mint a földön!

Amikor ebben a világban a szellemek társaságát szemlélem, elragadtatva látom azoknak az egyszerű, sokat hallott szürke szavaknak a nagy jelentőségét, amikor a mi Atyánk nagy gazdagságáról, ingyen való kegyelméről beszél az írás. Mi emberek megszoktuk virágos szavakkal kifejezni a jót, s míg ki mondjuk, vagy halljuk, nem is jut az eszünkbe, hogy el is képzeljük a maga valódi formájában.

Pedig a valóság az, hogy a legkisebb jó, amit cselekszünk, a legkevesebb igazság, amit elgondolunk és érvényesítünk, a lelkünkön külön szépségként ragyog. Szolgálat, melyet vállal-

lunk, még a legértéktelenebbnek látszó is, mind bizonyos formában, mint jutalom válik láthatóvá a lelkünkön. Itt ezekhez nincs köze a hiúságnak, az egymás fölé emelkedni vágyásnak. Boldog öröm, béke és megnyugvás jár vele, amit senki a másiktól el nem vehet, s így nem is okoz senki a másinak fájdalmat azzal, ha bármilyen fénylő pompában jelenik is meg előtte, mert mindenki tudja itt azt, hogy senki nem vehet semmit magának, hanem ha felülről adatik néki.

*

Hogy ezt szemlélhetővé tegyem, elbeszélem egy jelentéktelennek látszó élményemet. Egy több év óta hozzánk tartozó körtestvérünk váratlanul meghalt. Bár nem tudtam semmit állapotának válságosra fordultáról, halála előtti éjjelen azt álmodtam, hogy szellem alakomban járok-kelek, s egyszer csak lehajlok, mert úgy látom, hogy egy drága briliáns karkötő fekszik előttem. Az ékszer az enyém volt, és én sajnálkozva nézem, hogy az egyik briliánsokkal kirakott nefelejcsből hiányzik egy kő, mintha valaki rálépett volna, örömmel látom azonban, hogy a kő nem vészett el, csak kiesett. Azonnal eltettem, hogy majd akkorra meg fogom csináltatni, amikor én ezt hordani fogom. Amikor ismét lenéztem, a földön egy melltűt látok, amely ugyancsak briliánsokból kirakott galambot ábrázolt, csőrében olajággal. Csodálkoztam, hogyan kerülnek ide a Földre az én ékszereim? De semmi jelentőséget nem tulajdonítottam az álomnak, amikor felébredtem.

A fentebb említett testvérünk halála után elégedetlenül készültem az író órára, és azt kérdeztem Lajos szellemtől: „Hogy lehet az, hogy idáig minden fontosabb bekövetkezendő dolgot álomban vagy látásban előre megtudtam, és most cserbenhagyott ez a képességem?” „Nem hagyott cserben,” felelte Lajos, „csak te nem értetted meg az álmod jelentőségét. A karkötő az ékkövekkel a te spiritista köröd; ez a te ékszered. A lelked tudja ezt, de még most nem viseli, mert úgy gondolja, hogy a munkás-ruhához nem illik az ilyen drága ékszer viselése. A drágakövek azoknak a lelkei, akik a körbe tartoznak; ezek kö-

zül most egy kiesett, de nem veszett el, s mivel minden kőnek megvan a maga külön foglalatja, az bármikor ismét beilleszthető, s amikor te azt az ékszert viselni fogod, már az ismét be lesz illesztve. A te lelked tudja, hogy; ezek az ékszerek az övéi, de még most nem vesz róla tudomást, mert ezeket még most úgy hívják, hogy szenvedés. Amikor te elköltözől a földi testből, akkor is úgy veszed, mintha találtad volna ezeket, mert a te lelked tudja jól, hogy Isten segítsége nélkül semmi jót sem cselekedhetünk.”

BEFEJEZÉS. (**)

A szellemvilágban minden jónak és minden rossznak megvan a maga külön jelentősége; minden igaz érzésünk átsugározza időnként fluid ruhánkat, és kifogyhatatlan örömök forrásává válik. Viszontláthatjuk azokat, akiket szerettünk, s módunkban van örömet szerezni nekik. Adhatunk, mert azzal mi nem fogatkozunk meg. A szellemek gazdagsága kifogyhatatlan.

Milyen szegényes ehhez mérten a földi gazdagság minden kényelmével és örömeivel együtt! Maga az örökös rettegés, hogy elveszítheti, a gond, amivel fenntartja és őrizteti az ember, éppen elég vesztesége a léleknek. És az a szegénység, az a sivárság, amivel a szellem megtér a halálba, maga is bűnhődés. Mert amilyen fény, pompa és ragyogó tisztaság uralkodik fenn, az eszményi hit és szeretet világában, olyan szegénység, nyomorúság, szenny és rettegés van az önzők, gőgösek és szeretetlenek szféráiban. Gyötrődés és kín az élet itt; de a legborzasztóbb az a reménytelenség, amely a lélekben a fokról-fokra való felébredés után mind bizonyosabbá válik, hogy állapotát nem cserélheti fel jobbal.

Mennyivel jobb a mulandó életben megtanulni a jót, hogy kövessük, megismerni a rosszat, hogy elhagyjuk azt. Az élet elmúlik, mint egy rövid álom, akár örömben, akár fájdalomban lelt el. Boldog az a lélek, aki érzéseit meg tudja őrizni a mulandó élet viharain keresztül azoktól a káros befolyásoktól, amelyek az Isten gondoskodásába vetett hitét támadják meg az

embernek! Kevesen vannak, akiket megkíméltek a közelmúlt eseményei attól a fájdalomtól, amely kételkedővé teszi az embert, megpróbálja a hitét és alázatosságát. Szüksége van ilyenkor a léleknek valami közelebb eső meggyőződésre, valami olyan bizonyosságra, amely alátámasztja azokat a nagy, mennyei, örök igazságokat, melyekben hiszünk ugyan, mert a lelkünk óhajtja, hogy mindaz igaz lett legyen, de a mi agyongyötört, elfáradt lelkünk ilyenkor olyan távol esőnek látja tőlünk ezeket, olyan elérhetetlennek hisszük őket, hogy amikor kinyújtjuk a kezünket értük, máris erőtellenül hull vissza a lelkünk a föld porába. Hiszen olyan messze múltban voltak azok a csodák, hogy talán lehetett az azoknak az embereknek a túlerős hitük folytán beállt valóság - de a mostani világban a repülés és rádió korában ezek már lehetetlenek.

*

Ezeknek a nehéz földi rabságban elhomályosult hitű lelkeknek akartam elmesélni az én élményeimet. Nem indított semmi más gondolat, mint az, hogy szolgáljam velük embertestvéreim hitének megszilárdítását. Ezeket a meggyőzéseket én is azért kaptam az Úrtól, hogy kétségbe ne essek az élet kíméletlen zordsága miatt. Hogy meg ne rendüljön az igazságba és szeretetbe vetett hitem és bizalmam, hogy megismerjem ezekből a megbizonyosodásokból, hogy ő tud rólam, tud az én életemről, törekvéseimről, szenvedéseimről, és mert Ő tud róluk, ennél fogva ezek nem ok és cél nélkül valók, mert ezeket Ő, a kegyelem Istene, mind felhasználja az én lelkem jövőjének felépítéséhez. Hogy megtudjam, hogy van egy másik világ, ahol a szeretet és igazság uralkodik, ahonnan jöttünk, s ahová megyünk, s ahonnan sorsunk folyását irányítják égi kezek.

Az elmondottakhoz nem tettem semmit; nem színeztem ki semmit, sőt sok helyen hiányosnak és fogyatékosnak ítélem az én előadásomat, de ennek írói tehetségem hiánya az oka. Az elmondott esetek szereplőinek teljes nevét és lakcímét az illetők engedélyével szívesen közlöm bárkivel, aki a teljes meggyőzés megszerzése végett óhajtja. Az élményeimben felső-

rott esetek túlnyomó részben spontán, kérés és vágyakozás nélkül jöttek. Ezeken kívül megszámlálhatatlan apróbb és nagyobb meggyőzések adódtak, melyek azonban annyira személyes jellegűek, hogy jobbnak találtam azokat nem elbeszél-
ni. Bármilyen kicsiny, jelentéktelennek látszó bizonyítékot nagy hálával fogadtam, mert mindig jobban megbizonyosodtam arról, hogy Isten adta azt az én hitem megszilárdítására.

Van tehát élet a síron túl, van összeköttetésünk szeretteinkkel, van boldogság, van jutalom, de van szenvedés is; van kegyelem, van bűnbocsánat a megtérő és javulni vágyó ember részére. Van Isten, aki tud rólunk és szeret bennünket; van igazság és van törvény, van feltámadás, van örökélet Jézus Krisztusban való hit által. Minden van, amiről a szentírás beszél, nem szabad tehát elcsüggednünk.

Korunk legnagyobb kegyelmi ajándéka a spiritizmus által nyújtott világosság és megbizonyosodás. Szívemből, lelkemből kívánom minden embertestvéremnek, hogy az Úr világosítsa és erősítse meg a lelkét azokkal a küzdelmekkel szemben, amelyeket az életben vívnia kell.

E kis könyvben felsorolt meggyőződéseimmel oda akarok állni mellé, hogy el ne vesse a hitet, a reményt. Mert aki engem meghallgatott, aki előttem olyan sokszor félrehúzta a rejtett világ függönyét, és betekintést engedett a lelkemnek, hogy az örökkévalóság titkait, a szellemvilág állapotait szemlélhesse, az nem hagy el senkit, aki Hozzá fohászkodik segítségért, habár egy időre úgy látszik is, mintha nem venné tudomásul a Hozzá küldött imádságot.

Ő nem hagyja bizonytalanságban azokat, akik őhöz fordulnak, de nem szabad türelmetlenkedni, nem szabad követelni semmit, mert Ő azt adja, és akkor adja, amire és amikor arra a legnagyobb szükségünk van.